

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

• Η

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

L V C I A N I

PSEVDOSOPHISTA,

S E V

S O L O E C I S T A

Cum notis & animadversionibus

JOHANNIS GEORGII GRAEVII

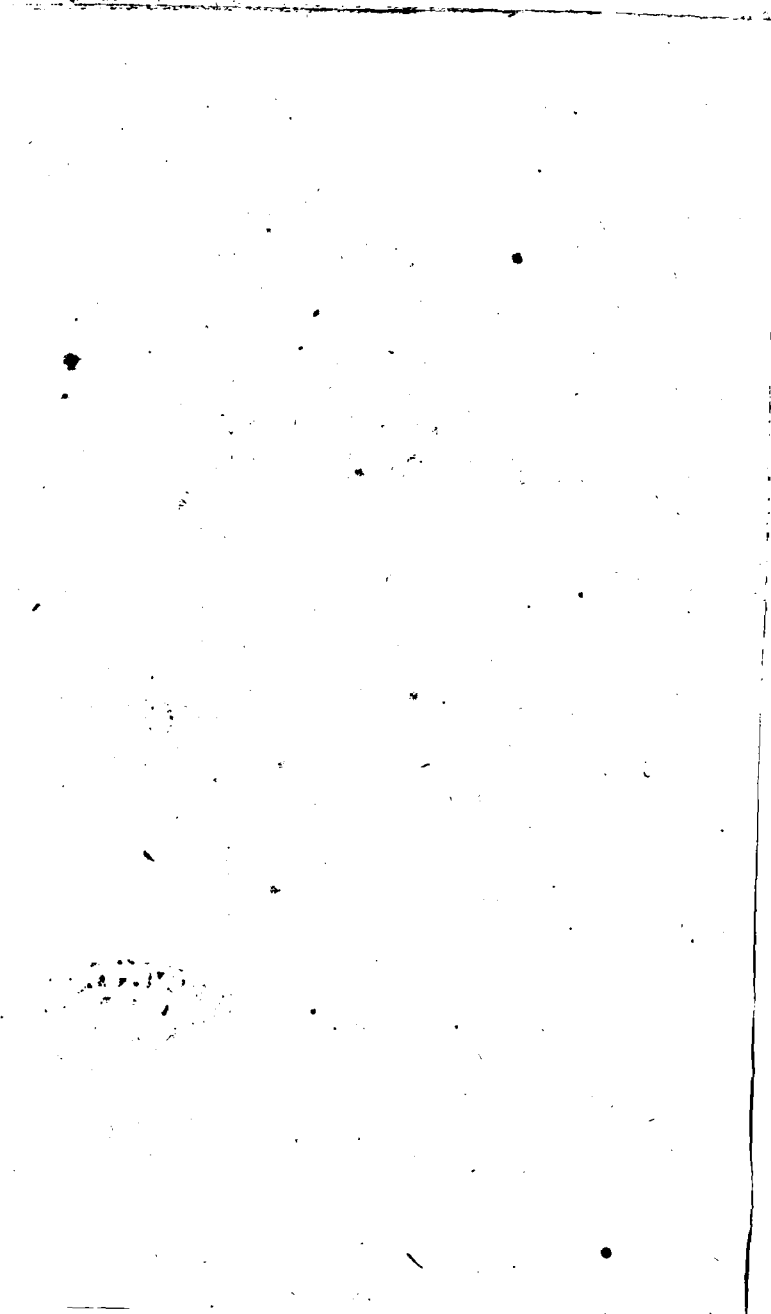

AMSTELÆDAMI,

Apud Danielem Elzevirium,

CLC LCC LXXVIII.

SERENISSIMO
ETRVRIAE
PRINCIPI,
COSMO MEDICI

Quantam & quam insperatam Fœderatæ Belgicæ civibus lætitiā Tuus attulerit nec opinus ad eos adventus, omnis ætas, sexus & ordo testantur; qui quacunq; transis in publicum effusi Te tanquam de cœlo demissum hominem intuentur, ac admirando spectaculo suos pascunt oculos simul & animos. Nemo enim est qui Te adspicit, quin statim cogitet de divinis tuis, gentisque Medicæ virtutibus, quarum fama ut Europam quanta est, & pœne terrarum Orbem peragravit, sic dudum

* 2

dum etiam nostros perculit homines, & omnium præconio hic est celebrata. Sic vero comparatum est, ut quæ miramur & suspicimus, ea cupidissime videamus ut satiari adspectu vix possimus, præsertim si nec opinantibus offerantur. Quid autem magis inexpectatum nobis poterat accidere, quam augustum Tuum os, Serenissime Princeps, in his oris contueri? Quis in animum poterat inducere Etruriam e sinu & complexu suo spem suam unicam dimissuram vel ad exiguum tempus? Quis sibi persuasisset Italiam non tam suas quam Orbis delicias aufuram credere peregrinis gentibus, ac terris fere sole alio calentibus? Hinc vix oculis nostris credimus, & admiratione defixi de tanta felicitatis hujus repentinæ copia, per quam licuit coram venerari, quem
dudum

dudum intra animum coluimus omnes, & nobis gratulamur, & patriæ nostræ, cui tanti hospitis complexu frui datum fuit. Sed nemo gestit effusius, majoribusque gaudiis exultat, quam Musæ nostræ. Non meminerunt enim unquam antehac majorem eis candidioremque diem illuxisse, quam quo facultatem habuerunt adorandi Magnum Etruriæ Principem, COSMUM, sydus & præsidium Medicæ familiæ, cui vitam, salutem, decus, & dignitatem, quam nunc tenent, fere debent omnem. Mater, restitutrix & altrix Ea est studiorum sapientiæ. Illa non Italiæ magis quam rei litterariæ salutaria nomina COSMUM & LAURENTIUM MEDICEM nemo nisi barbarus ignorat. Non patriæ solum patres, sed & litterarum parentes fuerunt. Hi Principes in

Europa præclaras artes ubique gentium afflictas recrearunt, illamque barbariei ac inscitiae fœdam noctem, quæ Europæ sex septemve sæcula incubuerat, & quicquid erat liberalioris doctrinæ tanquam eluvies aut pestilens sydus extinxerat, dispu- lerunt, arcessitis Græcis exulibus, qui primi in hac Occidentali plaga post septingentos annos collapsa literarum studia instaurarunt. Hi, cum immanissimi hostes Græciam subegissent, extorres, desolati, terra marique diu, nemine respiciente, jactati tranquillissimum, in quo conquiescerent, portum invenerunt commune illud ingeniorum asy- lum, domum Mediceam. Hic non solum eis loca lautia præbita, sed & tuta exilii sedes & tam honesta, ut brevi patriæ desiderium exuerent, cum hic meliorem patriam reperis- sent,

sent, ubi benignius habebantur & facilius agebant. Hinc diffusa lux omnium egregiarum disciplinarum per Italiam primo, deinde Galliam, Germaniam, Hispaniam, & omnem Septentrionem. Toti Europæ Majores Tui, Serenissime Princeps, signum quasi dederunt ut ad restituendum litterarum obsoletum splendorem consurgeret. Idque ut tanto felicius procederet, nihilque esset quod auspiciatissima renascentis eruditionis incrementa retardaret, aut reprimeret, miserunt in Græciam & Orientem, ex doctis illis, quos suæ adscripserant cohorti, viros, qui omnem veterum codicum pulverem excuterent, omnia tinearum ac blattarum pabula pervestigarent, ac insanis, sed saluberrimis tamen sumptibus, quorum ratio facile constat, etsi modum excedat,

quicquid esset insignium scripto-
rum, a quibus Dii eruditionis præsi-
des fatalem illam perditissimorum
temporum injuriam defenderant,
compararent, & ad Vos deferrent.
Inde tanta vetustissimorum monu-
mentorum copia in Vestra Urbe
congesta est, ut bibliothecæ, quæ u-
bique celebrantur, quæ cum vestris
comparari queant, sint paucissimæ,
quæ præferri, nullæ. Hinc quicquid
fere politum, elegans, doctum a re-
natis litteris fuit editum, id omne
aut maximam partem vestris debe-
tur pluteis. Ex iis in lucem emerse-
runt tot excellentes in omni doctri-
næ genere scriptores veteres, quot
vix ex ullis aliis. Plures, fateor, Re-
ges, & opulenti homines, exemplo
potissimum vestro excitati ad eam
laudem adspirarunt, sed ea fere con-
tentio unius fuit ætatis. Nam apud
poste-

posteror ille refrixit ardor, qui aut
neglexerunt, aut irriserunt hanc de
laudatis artibus bene merendi vo-
luntatem. Vobis hæc gloria propria
est & perpetua. Nec in bibliotheca
locupletanda, nec in ornandis
studiis doctrinarum, nec in foven-
dis eximiis viris Vestra unquam
claudicavit liberalitas, ut vere aula
Medicea prædicetur ab omnibus
nutricula studiorum & ingeniorum.
Tu ipse, ne de aliis nunc dicam, &
præcipue Parente Tuo, optimo &
litterarum amantissimo Principe,
quid contentionis & studii Tibi a
primis annis reliquum fecisti, ut avi-
tam laudem non tuearis modo &
propages, sed & augeas longe ac su-
peres? Magnifica illa & lautissima li-
brorum supellex, quam Majores Tui
conquisiverunt, non Te deterruit a
præclaro consilio novam bibliotheca-

* 5

cam

cam maximo studio & delectu ador-
nandi. Nihil tam abstrusum & re-
conditum est siue in naturæ myste-
riis, siue in aliarum rerum scientiis,
quod non sagacissime sis perscruta-
tus, & capacissima mente compre-
henderis. Quid te compulit, ut, re-
licta pulcherrima regionum & Ur-
bium, Tibi ipse per multas infestas &
incultas terras indiceres iter tam lon-
gum & periculofum, in quo cum mil-
le molestiis & tædiis fuit conflictan-
dum alienissimo anni tempore, &
asperrima tempestate, quam egregia
& omnibus sæculis commemoranda
cupiditas visendi quicquid ubique
pulchrum, quicquid exemplo, ra-
ritate, antiquitate, aut arte est con-
spicuum? Nulla sunt sacra, cærimo-
niæ, consuetudines, mores tot dis-
sonorum, quos hic vidisti, populo-
rum, nullæ opes naturæ exquisitio-
res,

res, quas ex remotissimis gentibus,
ultra solis quasi metam & anni vias,
huc advexerunt nostri nautæ, nullus
Vir ingenio, doctrina, arteque ce-
lebrior, nulla bibliotheca, quam
rariores libri commendant, nihil de-
nique publice & privatim fuit visu
& cognitu dignum, quod aut tuæ
menti, aut tuo Musæo ornando vi-
debatur facere, quod non cognove-
ris & perlustraris. Nam huic uni cu-
ræ Te totum impendisti, neglectis
tralatitijs & inanibus rebus quæ hu-
miliores animas solent oblectare.
Honores quæsitissimos rectores &
magistratus regionum & oppido-
rum, quæ peragrasti, Tibi decre-
verant, festum suis civibus indixe-
rant diem, & tanto apparatu Te ex-
cipere constituerant ubique, quan-
to unquam ulli Reges & Principes
hic sunt excepti. Sed hæc tanquam
insti-

institutum tuum turbantia, aut onerantia modestiam officia es deprecatus. Vocem vero Musarum, in vicina Academia Feliciter Tibi in magno Procerum & populi confessu acclamantium, magna cum attentione, magnaue, quam vultu præte ferebas, cum voluptate audivisti. Ex quo intelleximus Mediceos habere Principibus dignas aures, quibus extra castra & campum nullum suavius acroama potest accidere quam disertum oratoris os, & erudita disputatio. Vident etiam & agnoscunt omnes neminem unquam majore consilio, fructu & gloria peregrinas invisisse gentes. Narrabunt hoc iter annales, quod obscurabit decantatam illam Germanici peregrinationem, obruetque Alexandri Macedonis, ac Ptolemæorum acre studium indagandi res abditas & a
vulgi

vulgi oculis & cognitione remotas. Et sæculi & posterorum interest ut tam nobile profectionis in longinqua loca exemplum memoriæ & immortalibus mandetur chartis. Sed licet aut socordia aut negligentia tanta nostræ esset ætatis, ut nemo tam illustri argumento manum ad-moveret, aut difficultas etiam operis omnes ab hoc proposito scribendi averteret, loquetur tamen id omnis posteritas, neque ulla temporum memoria oblitterabitur. His enim Oceani littoribus æterna virtutum tuarum impressisti vestigia, quæ perenniora erunt tropæis, quæ olim hic populares tui Cæsares Germanici fixerant.

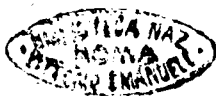
Musæ vero nostræ tenue hoc & exile munusculum Tibi offerre sustinuerunt, dum in hoc articulo deprehensæ nihil quod offerrent inveniebant

niebant majus. Malebant autem
parvo & exiguo defungi, quam hanc
unam omnium optimam occasio-
nem suam in Te tantum litterarum,
earumque amatorum patronum
pietatem & observantiam declaran-
di amittere. Nec Regum Rex Sinæ-
tam contempsit offerentem manibus,
quam ex profluente hauserat, a-
quam, cum aliud quo Regem vene-
raretur expedire donum tum non
posset: Nec dii castos sui cultores,
si, cum thure & mero non queant,
farre tantum ac fritilla suppli-
cent, rejiciunt. Agnosces, spero,
& Tu Magne Princeps, qua es ad-
mirabili humanitate, & inusita-
ta in tanto fastigio benignitate,
pium rectumque animum, non do-
ni modum & pretium. Veniet dies,
qua luculentiore testimonio Tibi
probaturæ sunt se non immemores
esse

esse Tuarum maximarum virtutum,
meritorumque in optimas artes &
disciplinas. Nunc vota nuncupant
pro inoffenso itu & reditu, Deum-
que venerantur uti reversus do-
mum diutissime feliciter rebus hu-
manis, magno earum bono, intersis.
Trajecti ad Rhenum a. d. x Kalend.
Februar. cło lcc lxxviii.

Serenissimo Tuo Nomini devotissimus,

JOH. GEORG. GRAEVIVS.

L E

LECTORI.

Non multis hic tocum agam. Vi-
des Luciani dialogum perobscu-
rum notis meis illustratum, in
gratiam illorum qui Grecis litteris stu-
dent. Cur inscribatur Σολοικισῆς non est
ut moneam. Nec paulo humanioribus po-
test obscurum esse cur ψαδοσοφιστῶν indicem
præ se ferat. Tum temporis Sophistæ dice-
bantur qui cum Philosophia conjunxe-
rant studium eloquentiæ, hoc est, men-
tem simul & linguam excoluerant. Invi-
dia huic nomini tunc erat detracta, & re-
cuperaverat pristinam, sed diu amissam
dignitatem. Antiquissimis enim tempori-
bus σοφοὶ & σοφισταὶ nominabantur, qui
in indagandis rerum divinarum & hu-
mana-

*manarum causis & principiis, veritate-
que in omni doctrina genere perscrutanda
tempus & operam suam locabant. Postea
hanc personam induerunt homines avari,
vani & ambitiosi, qui omnium discipli-
narum cognitionem sibi arrogabant & de
quavis, quæ poneretur, questione, ex-
templo plurimis argumentis & uberrima
oratione se disputaturos esse promitte-
bant, eamque artem, ut divitiæ que-
rerent, se brevi tempore facillima qua-
dam ratione suos docere posse discipulos ja-
ctabant. Hinc pessime hæc natio audiit,
& a Platone verisque Philosophis suo me-
rito vehementer fuit exagitata. Verum
cum posterioribus temporibus & ipsius
Philosophiæ laus consenesceret, cum nimi-
rum qui pro Philosophis volebant haberi
illis vitiis, quæ priscis Sophistis tantum
odium conflaverant & contemptum, con-
taminarentur: Cum detricto & pannoso
pallio, majestateque opacæ barba sapien-
tiam*

tiam vellent censeri : cum grandi supercilio in voluptates morumque & hominum perversitatem inveherentur , domi vero sibi ipsi facerent delicias , servirent libidinibus & flagitiis , omniaque referrent ad quæstum & ostentationem , nihil ad conscientiam , tantopere Philosophorum nomen eviluit , tamque invisum fuit redditum , ut qui illa tempestate studiis vacarent , animum ad eloquentiam applicarent , revocarentque pristinum Sophistarum nomen in lucem & usum. Rhetores enim appellabantur ac Sophistæ. Sed hi non tam elate de se sentiebant , ut illi priores , & aliis quoque scientiis egregiam navabant operam , præcipue tamen artem dicendi cum virtutum studio colebant. Plurimorum vitas Eunapius & Philostratus memoria prodiderunt , ut Veterum Philosophorum Diogenes Laërtius. Verum cum & in his numerarentur , qui provinciam ,
quam

quam ceperant, ornare digne non possent, quippe qui veram Attici sermonis rationem & proprietatem ignorarent, saepeque in eam impingerent, Lucianus hoc dialogo talis Sophista, qui falso hoc nomen, quod non poterat sustinere, sibi sumserat, confidentiam & temeritatem false & lepide redarguit, plurimis usus periculi faciendi gratia locutionibus a nitore Atticae venustatis abhorrentibus, quas ille deprehendere & cognoscere nequibat. Nos studuimus hos solæcismos patefacere & Græcæ linguæ cultoribus ostendere. Sicubi forte a scopo aberraverimus facile mihi ignoscent, qui cogitabunt quam arduum sit Attica discernere a solæcis, præsertim cum ex annotationibus meis cognoverint & ipsum Lucianum nonnunquam esse hallucinatum, & in aliis operibus suis, a culpis, quas in isto libello reprehenderat, non abstinuisse, & temere quædam damnassee, quæ in anti-

quissimis & ceteris scriptoribus leguntur. Vale, & si studium meum tibi non ingratum esse futurum intellexero, habebis, simul ac per alias curas licuerit, & in Lexiphanem & in alios quosdam dialogos meas lucubrationes.

le-
tibi
ro,
rit,
lam

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

Η
ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

L U C I A N I
PSEUDOSOPHISTA,

S E U
S O L O E C I S T A.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

Η

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΑΡά γε ὁ γνῶναι τὸν σολοικί-
ζοντα δεινός, ὅδ' ἔτι καὶ φυ-
λάξασθαι μὴ σολοικίζειν
δυνατός; Σο. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Λυ. ὁ
δέ γε μὴ φυλάξας, ἔδ' ἔγνωναι τὸν
ἔτως ἔχοντα; Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ.
σὺ δ' αὐτὸς φῆς ἔσολοικίζειν, ἢ πῶς
λέγομαι περὶ σέ; Σο. ἀπαίδδιθ' γὰρ
ἂν εἴλω εἰ σολοικίζοιμι περικῆτος ὢν.
Λυ. ὅκῃν ἢ ἕτερον φωράσαι δυνή-
σῃ τῶν δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν λῃ-
νέμενον; Σο. πάντα πασί γε. Λυ. ἴδι
νῦν,

Y L U C I A N I
PSEUDOSOPHISTA,
S E U
S O L O E C I S T A.

LYCINUS ET SOLOECISTA.

NUm qui agnoscere solœcissantem potest, idem etiam cavere potest ne solœcisset? SOL. Mihi quidem ita videtur. LYC. Qui vero cavere non potest, ille nec agnoscere potest eum qui talis est? SOL. Recte dicis. LYC. Tu vero te negas solœcissare, aut quo pacto de te dicamus? SOL. Indoctus equidem essem, si cum tantæ ætatis sim, adhuc solœcissarem. LYC. Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? SOL. Omnino. LYC. Age

νυῦ, ἐμὲ λαβὲ σολοικίζοντι, ἄρ-
 πι δὲ σολοικιῶ. Σο. ὅκῃ ἐπέ. Λυ.
 ἀλλ' ἐγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι,
 σὺ δ' ὅκ ἐπέγνως. Σο. παίζεις ἔχων.
 Λυ. μὰ θεῶν θεὸς, ἐπεὶ σολοικίσας
 ἔλαθόν σε ὡς ὅκ Ἰπιδάμηνον. αὐ-
 ρις δ' ὁκόπῃ. ἐγὰρ σε φημι διωάδῃ
 καὶ ἀνοήσας, ἐπεὶ ἂ μὲν οἶδ' ἂ δὲ
 ὅκ οἶδα. Σο. εἶπὲ μόνον. Λυ. ἀλλὰ
 καὶ νυῦ σε σολοικισαί μοι, σὺ δὲ ὅκ
 ἔγνως. Σο. πῶς γὰρ, σὲ μηδὲν λέγον-
 τῷ; Λυ. ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοι-
 κίζω, σὺ δὲ ἔχ' ἔπη τέτ' ὁρῶντι, ἐπεὶ
 ὅφελον καὶ νυῦ ἀκολυθῆσαι διωήσῃ.
 Σο. θαυμάσας λέγεις, εἰ μὴ διωήσο-
 μαι καταμαθεῖν σολοικισμόν. Λυ.
 καὶ πῶς ἂν διωάιο τὴν ἑνα μαθεῖν,
 θεῶν τρεῖς ἀγνοήσας; Σο. τίνας τρεῖς;
 Λυ.

PSEUDOSOPHISTA. 5

nunc deprehende me solœcissantem.

Jampridem enim solœcissare gestio.

SOL. Proinde dic. LYC. At equidem jam grave istud commisi: tu vero non agnovisti. SOL. Ludis tu nunc?

LYC. Non per deos. Nam solœcismo commisso latui te, perinde ac nescientem. Rursus autem considera:

Neque enim te puto intelligere posse: quoniam alia quidem nosti, alia autem non nosti. SOL. Dic modo.

LYC. Sed & nunc solœcismus a me commissus est, tu vero non cognovisti.

SOL. Nam quomodo cognoscerem, cum tu nihil dicas? LYC. Ego quidem dico, & solœcisso: tu vero

non assequeris istud facientem: utinam etiam nunc assequi possis. SOL.

Mira dicis, si nequeam solœcismum quis sit intelligere. LYC. Quo pacto

unum intelligeres, quando jam tres non animadvertisti? SOL. Quos tres?

A 3

LYC.

Λυ. ὅλους δὲ ληφείς. Σο. ἐγὼ μὲν σε
 παίζειν δοκῶ. Λυ. ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν
 τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.
 Σο. καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς
 εἰρημύς; Λυ. λέλεκται, καὶ σεβασί-
 κισαι τετραπλῇ, σὺ δὲ οὐκ ἔγνως.
 ἢ μέγα οὐκ ἄθλον κατέπραξας ἂν
 εἴπῃς ἔγνως. Σο. ἔ μέγα μὲν, ἀνα-
 γκαῖον δὲ πρὸ ὁμολογήσαντι. Λυ.
 ἀλλ' ἐδὲ νυνὶ ἔγνως. Σο. πότε νυνὶ;
 Λυ. ὅτε τὸ ἄθλον ἐφίω σε κατα-
 πρᾶξαι. Σο. οὐκ οἶδα ὅ, τι λέ-
 γεις. Λυ. ὁρῶνς ἔφης, ἔ γὰρ οἶδα.
 καὶ παρ' ἐμὴν γὰρ ἐς τὸ ἐμπροσθεν, ἔ
 γὰρ ἐθέλεις ἔπεισται. ἢ σπυήσω ἂν εἴ-
 περ θελήσεις. Σο. ἀλλ' ἐγὼ βέλο-
 μαί· σὺ δὲ ἐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι
 σολοικίζοντες λέγασιν. Λυ. τὸ γὰρ νυνὶ
 ῥηθὲν

LYC. Totos recens natos. SOL. Ego te quidem ludere puto. LYC. At ego te ignorare eum qui in verbis peccat. SOL. Quomodo quis intelligat, quando nihil dictum est? LYC. Dictus est, & solœcismus jam quadri-fariam commissus, tu vero non cognovisti. Magnum igitur præmium confecturus fueras, si cognosces. SOL. Non magnum quidem, sed necessarium contenti. LYC. Sed neque nunc cognovisti. SOL. Quando nunc? LYC. Quando præmium confecisse te dixi. SOL. Non intelligo quid dicas. LYC. Recte dicis, neque enim intelligis. Ac procede sane in anteriorem partem, non enim vis assequi. Intelligam enim si modo volueris. SOL. At ego volo: tu vero nihil dixisti eorum quæ homines solent cum solœcismum faciunt. LYC. An tibi hoc quod modo dictum est, parvum

ῥηθὲν μικρὸν τί σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὅμως δ' ἐ ἀκολέθηθον αὐ-
 ρις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.
 Σο. μὰ οὐδὲ θεὸς οὐκ ἔγωγε. Λυ.
 ὦ ἀλλὰ μὲν μεθῆκα θεῖν λαγὼ τα-
 χέως, ἄρα παρῆξαι; ἀλλὰ καὶ νῦν
 ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ ὅ μὴ,
 πολλοὶ γυρόμενοι λαγὼ λήσασί σε
 ἐν σολοικισμῷ πεσόντες. Σο. ἔλῃσε-
 σι. Λυ. καὶ μὲν ἔλαθόν γε. Σο. θαυ-
 μαστὰ λέγεις. Λυ. ὅ σὺ ὅ ὑπὸ τῷ ἄ-
 γαν παιδείας διέφθορας, ὥς τε μήδ'
 αὐτὸ τέτο σολοικίζοντας κατανοῇ-
 σαι. ¹⁰ ὅ γὰρ πρὸς εἶναι αὐτὰς τὸ πινά.
 Σο. ταῦτα μὲν ἐκ οἶδα πῶς λέγεις·
 ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολοικίζοντας
 κατενόησα. Λυ. καὶ μὲν τοίνυν εἴση τό-
 τε, ¹¹ ὅταν πὲρ τῶν παιδίων γῆ, τῶν
 τὰς

aliquod malorum videtur esse? Sed tamen sequere denuo, quoniam non animadvertisti cursu digredientem.

SOL. Ita per Deos, ego quidem non. LYC. At vero dimisi currere leporem celeriter. Num præteristi? sed & nunc licet videre leporem. Si vero non, multi inde lepores facti latebunt te in solœcismo jacentes. SOL. Non latebunt.

LYC. At vero latuerunt certe.

SOL. Mira dicis. LYC. Tu vero præ nimia eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solœcissantes intelligere possis. Deest enim ipsi distributiva vox πνά.

SOL. Hæc quidem non intelligo quo pacto dicas: ego vero multos jam solœcissantes perspexi. LYC. Et me igitur scies tunc, quando puer quispiam eris, eorum videlicet qui mammam adhuc sugunt. Aut si

A 5 nunc

τὰς πίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ ἐ νυῶ
 ἔγνωσ' σολοικίζοντά με, ¹² ἔδ' ἐ αὐ-
 ξάνοντα παῖδιά σολοικισμόν ποιήσθ'
 πρὸ μηδ' ἐν εἰδόπι. Σο. ἀληθεῖ λέγεις.
 Λυ. καὶ μὲν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομαι,
 ἔδ' ἐν γνωσόμεθα τῷ ἑαυτῶν, ἐπεὶ
 καὶ τόδε σολοικιδ' ἐν ἀπέφυγέ σε.
¹³ μὴ τίνυνν ἐπὶ λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἶ
 καὶ δ' ἐν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐ-
 τὸς μὴ σολοικίζειν, καὶ γὰρ μὲν ἔ-
 τω. Σώκράτης δ' ἐπὶ ὁ δ' ἀπὸ Μόψα, ὃ
 συνηγρόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τρίαῦ-
 τα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤ-
 λειχε τὸν ἀμάρτανοντα. πρὸς μὲν
 τοι γε τὸν ἐρωτήσαντα ¹⁴ πηνίκα ἔξει-
 σι, τίς γὰρ ἂν, ἔφη, δόποκερθεῖ σοι πρὸς
 τῆς τήμερον, ὥς ὀξιών; ἑτέρω δ' ἢ φή-
 σαιμι. ¹⁵ ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρώα, πῶς
 φῆς,

nunc non cognovisti solœcissantem me, neque crescentes pueruli solœcismum facient nihil intelligenti. So. Vera dicis. Lyc. Atqui si hæc ignorabimus, nihil cognoscemus nostrorum priorum: quoniam & hic solœcismus quem nunc feci, fefellit te. Ne igitur dixeris amplius te posse deprehendere solœcissantem, & ipsum solœcismum non committere. Atque ego quidem hoc pacto. Socrates autem qui a Mopso genus ducebat, cum quo in Ægypto versatus sum, huiusmodi dicere solebat citra invidiam, neque aperte coarguebat eum qui sic peccasset: verum ad eum qui interrogabat, *πνίνα ἔχεις*? Quis enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam exiens? Alio autem dicente, *ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα*. Quomodo ais? inquit, an tibi pater

Φῆς, εἶπε; τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σε;
 ἄλλα δὲ αὖθις λέγοντίῳ, ¹⁶ συμπα-
 τερώτης ἐσί μοι, ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς,
 ἔφη, βάεβαρῳ ὦν. ἄλλα ᾗ ἐπόντίῳ
¹⁷ ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ
 πῶς λέγεις; ἐτέρῃ ᾗ λέοντας, διπλα-
 σιάζεις, ἔφη, οὐδὲ λέοντας! ἐπόντος δέ
 πινῳ, ¹⁸ λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ διὰ τῆς
 δύο μμ, ἐκῆν, ἔφη, λήψεῃ, εἰ λῆμμα
 αὐτῷ πάρεσιν. ἐτέρῃ ᾗ ἐπόντος, ¹⁹ πρὸς-
 εἰσιν ὁ μείραξ, ἐμὸς φίλῳ, ἐπείτα,
 ἔφη, λαιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς ᾗ τὸν
 ἐπόντα, ²⁰ δεδίητομαι τὸν ἄνδρα, καὶ
 φύγω, σὺ, ἔφη, ὅταν πῖνα δύλαβη-
 θῆς, διώξῃ. ἄλλα ᾗ ἐπόντος, τῆς ²¹ φί-
 λων ὁ κορυφαιότατος, χάριέν γε, ἔφη,
 τὸ τὴν κορυφῆς ποιεῖν πᾶν ἄνω. καὶ ²² ἐξορ-
 μῶ δέ πινος ἐπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν,
 ὃν

ter mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπατριώτης ἐστὶ μοι: Nesciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam dicente, ὁ δαῖνά ἐστι μεθύσης: Matrifone, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λέοντες; Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, duplici videlicet μμ: Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi inest. Alio autem dicente, πρὸς οὖσιν ὁ μείραξ ἑμὸς φίλος: Et conviciaris illi, inquit, cum sit amicus? Ad eum autem qui dixerat, δεδίηκα τὸ ἄνδρα, καὶ φεύγω: Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, persequeris? Alio autem dicente, τὸ φίλον κερυφαιόπαλος: Festivum sane, inquit, quod supra verticem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente: Et quisnam est, inquit, quem

ὃν Ἰξορμαῖς; Ἰξεπιπολῆς δ' ἐπινῶ εἰ-
 πόντῳ, ²³ ἐκ τ' Ἰπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ
 τ' πιθάκνης. λέγοντος δ' ἐτινῶ, ²⁴ σω-
 ετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν
 σωετάξατο. ἄλλος ἢ εἰπόντος, ²⁵ φει-
 σίτω αὐτὸν, ὡς τε λαθεῖν, θαυμαστόν,
 ἔφη, εἰ εἰς ὃν φειδέσης τὸν ἕνα. ἑτέρος ἢ
 λέγοντος, ²⁶ συνεκρίνετο αὐτῷ, καὶ δεκρί-
 νετο πάντως εἶπεν. Εἰώθει ἢ καὶ πρὸς οὐ-
 σολοικίζοντας. Ἀτίκῳς παύειν ἀν-
 επαχθῶς. πρὸς γὰρ τὸν εἰπόντα ²⁷ νῶϊ
 τῷτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ ²⁸ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς
 ἀμαρτάνομεν. ἑτέρος δ' ἐπεσθ' ἡ διηγ-
 μύς τι τῷ Ἰπιχωρίων, καὶ εἰπόντῳ
²⁹ ἢ ἢ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, ἐκ ἄρα,
 ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. ³⁰ κα-
 ρῆναι δ' ἐτινῶ εἰπόντῳ, ὡς δέοιτο, τί
 γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἰργασαι, καὶ
 ἀξίον

quem ἐξομαῖς. Εἰς πολλῆς autem quodam dicente : subjecit , ἐκ τῆς πολλῆς ὡς ἐκ τῆς πηλείκης. Dicente autem quodam , συνετάξατό μοι , & manipulum , inquit , Xenophon συνετάξατο. Alio autem dicente : πείσεις αὐτὸν , ὥς λαθεῖν. Mirum , inquit , si tu cum unus sis , πείσεις. Alio rursus dicente , συνεκράνετο αὐτῷ , subjecit , & διεκράνετο πάντως. Solebat autem & eos qui solæcismum Attice loquendo committebant , eadem festivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat , νῶϊ τῷτο δοκεῖ. Tu , inquit , etiam νῶϊν dices , ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant , ac dicente , Illa vero Herculi μίχθησιν : Non igitur , inquit , Hercules Εμίχθη αὐτῷ. Porro dicenti cuiquam quod haberet opus καρτεῖαι : Quidnam grave adeo , inquit , & quod

ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δέ τι-
 νου λέγοντι, πρὸς τὸν ἐχθρὸν εἶπε,
³¹ ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος
³² βασιανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτοῦ νοσῶν-
 τα, ἔπειτα, ἔφη, ἢ τί βελομήδης ἔβα-
 σιανίζοντι; ³³ πρὸς τὴν δὲ εἰ-
 πόντι ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃν Πλά-
 τωνα, ἔφη, τὸν ἑπιδιδόναι καλεῖ. ἐργ-
 μὴ δὲ πνι, εἰ ³⁴ μελετήσῃ ὁ δῆνα,
 πῶς ἔν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετή-
 μαί, λέγεις ὅτι ὁ δῆνα; Ἀπικίζοντος
 δὲ τινος, καὶ ³⁵ τεθνήξῃ εἰπόντος ἔπειτα
 τρίτος; βέλκον, ἔφη, καὶ ἐπὶ αὐτῷ μὴ
 Ἀπικίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς τὸν
 εἰπόντα, ³⁶ σοχάζομαι αὐτῷ, ἔπειτα
 φείδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, δῆμαρτες
 βαλὼν; ³⁷ ἀφιστᾶν δὲ τινος εἰπόντος
 καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν, ἀμφω μὲν, ἔφη,
 ὅτε

quod dignum ignominia ista sit, abs te factum est? Et ζυρομαχεῖν, dicente quopiam: Tune adversus hostem, inquit, ζυρομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum suum morbo decumbentem βασιανίζεσθαι: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? προκόπῃ vero cum quidam diceret ἐν πῶς μαθήμασιν, respondit: At Plato ἑπιδιδόναι vocat. Interrogante autē quopiam, αἰ μελετήσῃ δὲ δαῖνα: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis ὁ δαῖνα; Volente autem quodam Atticismum exprimere, & dicentē, πρηνέξῃ die tertio: Satiū, inquit, foret, etiam hic non Atticissare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, συχάζομαι αὐτῷ, προφείδομαι αὐτῷ: Nunquid, inquit, aberrasti jaculando? Quodam vero ἀφισαίνεσθαι dicente, & altero ἀφισαίνεσθαι: Vtrum-

B

que,

ὅκ οἶδα. πρὸς ᾧ τὸν λέγοντα ³⁸ πλὴν
 εἰ μὴ, ταῦτα, ἔφη, ³⁹ διπλᾶ χαρίζοι.
 καὶ ⁴⁰ χροῶς δὲ πινθεῖπόνηθε, ψευ-
 δάτυκον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. πῶς ᾧ λέγοντι
⁴¹ ἐκτίε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέ-
 ρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων, εἰς ποτε λέγει.
 πῶς ᾧ ⁴² ἰδὲ Ἰππὶς ἰδὲ χρωμύρα πινός,
 ἕτερα ἀνδ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις.
⁴³ ἀνὴλαμβάνομαι ᾧ Ἰππὶς σιωπή-
 μι λέγοντός πινθεῖταυμάζειν, ἔφη,
 πῶς ἀνὴποικέμεθε ἔλεγοντίθε, φη-
 σιν ἀνὴποικεῖσθε. ⁴⁴ βράδιον δέ, τινθεῖ-
 εἰπόνηθε, ὅκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον πῶς
⁴⁵ τάχον. ⁴⁶ βαρεῖν δέ τινθεῖπόντες,
 ὅκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρυμέν, ἢ νενόμι-
 κας. ⁴⁷ λέλεγχα ᾧ, τὸ εἴληχα λέγον-
 τθε, ὀλίγον, ἔφη, ἢ παρ' οἷς ἀμαρ-
 τάνειαι. ⁴⁸ ἑπίασθε ᾧ Ἰππὶς πέτασθαι
 πολ-

que, inquit, non novi. Ad eum autem qui dicebat *πᾶν ἢ μὴ*: Hæc, inquit, dupla gratificeris. Et *χρᾶσαι* cum quidam diceret: Pseudaticum, inquit, verbum est. Rursum dicenti *ἐλθε*: Pulchrum, inquit, fuerit *ἐκπέρυσιν* dicere. nam Plato *εἰς πτε* dicit. Ei vero qui *ιδε* pro *ιδε*: Alia pro aliis, inquit, significas. Cum quidam autem *ἀντιλαμβάνομαι* pro *συνίημι* diceret: mirari se ait quo pacto ὁ ἀντιπαιέμεν & λέγοντες, diceret *ἀντιπαιέσθαι*. *βραδύον* autem dicente quopiam: Non est simile, inquit, verbo *πύχρον*. Et rursum *βαρεῖν* dicente quopiam: Non licet, inquit, *βαρυῖεν*, quemadmodum putasti. *λέλογχα* item pro *ἐληχα* dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur. Multis autem *ἡλιάσθαι* pro *πίπασθαι* di-

πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς
 πλήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν.
 4^ο πρὸς τὸν δὲ τινὲς εἰπόντες, ὡς
 εἴη Ἀπικόν, καὶ τὸν Φάπτον ἐρεμν
 ἔφη. 5^ο φακὸν δὲ τινὲς εἰπόντες,
 ἐδοκίμασεν, καὶ πῶς αὖν, ἔφη, φα-
 κόν τις Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σω-
 κράτεια. ἐπανίωμεν ὃ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ
 τῇ ἀμύλλᾳ τῇ περὶ τῶν λόγων,
 καὶ γὰρ μὲν καλῶ σὺν βελτίστες εἶναι
 ὅλως, σὺ δὲ γνώριον οἶμαι γὰρ σε
 καὶ νυνὶ διωθήσεαι, τούτων γε ἐπα-
 κέσονται τῇ ἐξῆς λεγομένων. Σο.
 ἴσως μὲν ἐδὲ νυνὶ διωθήσομαι σε
 λέγοντες, ὅμως εἶπέ. Λυ. καὶ πῶς
 φῆς εἰ διωθήσεαι; 11 ἢ γὰρ θύρα χε-
 ρὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνώσεως αὐ-
 τῶν. Σο. εἶπε τίνος. Λυ. ἀλλὰ
 εἶπον.

centibus, quod *δοτὸς ἡγήσεται* quidem verbum hoc descendat, plane scimus. *Περὶ σερὸν* autem quodam dicente quasi hoc Atticum foret, etiam *ἡ φάσιν* dicamus, inquit. Rursum dicente quodam se *φάσιν* comedisse. Et quomodo, inquit, *φάσιν* aliquis comederit? Atque hæc quidem Socratica illa sunt. Redeamus autem, si videtur, ad certamen priorum verborum. Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse tota, tu vero cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc posse te, quippe qui tam multa ordine jam audieris. S O L. Fortassis ne nunc quidem potero te dicente, sed tamen dic. L Y C. Quomodo ais te non posse? Nam cognitionis ipsorum prope janua tibi aperta est. S O L. Dic igitur. L Y C. At

B 3

jam

εἶπον. Σο. εἰδέν γε, ὥς τε ἐμὲ μαθεῖν.
 Λυ. εἴ γ' ἔμαθες, τὸ ἀνέωχρ; Σο. οὐκ
 ἔμαθον. Λυ. τί οὐκ πεισόμεθα, εἰ
 μηδὲ νῦν ἀκολυθῇσεις τῆς λεγομέ-
 νοις; καί τί πρὸς γε τὰ καὶ δρχὰς
 ῥηθέντα ὑπὸ σέ, ἐγὼ μὲν ¹² ὥμην ἱπ-
 πῆς εἰς πεδῖον καλεῖν, σὺ δ' οὐδ' ἱππῆς
 καλενόνσας. ἀλλὰ ἔοικας εἰ φροντί-
 ζειν τῶν λόγων μάλιστα, εἰς ¹³ νῦν κα-
 τὰ σφᾶς αὐτὰς διήλοισιν. Σο. ἐγὼ
 μὲν φροντίζω, σὺ δὲ ἀδήλως αὐτὰς
 διεξέρχῃ. Λυ. πάνυ γὰρ ἀδήλόν ἐστι,
 τὸ κατὰ σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμε-
 νον· ἀλλὰ τὸ μὲν δῆλον, σὲ δ' εἰς
 ἀνθεῶν ἀγνοῦντα παύσεις, πλὴν γε ὁ
 Ἀπόλλων. ¹⁴ μακροδύεαι γὰρ ἐκείνου
 πᾶσι τῆς ἐρωτῶσι. σὺ δ' εἰς τὸ μακροδύ-
 ον καλενόνσας; Σο. μὰ θεῶν.
 εἰ γὰρ

jam dixi. S O L. Nihil certe quod ego intelligam. L Y C. Annon intellexisti quod dixi *ἀνέωψυ*? S O L. Non intellexi. L Y C. Quid igitur patiemur, si ne nunc quidem assequeris ea quæ dicuntur? Atqui secundum ea quæ ab initio abs te dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provocare: tu vero equites cogitasti. Sed videris non curare verba, maxime quæ inter nos ipsos prosecuti sumus. S O L. Ego quidem curo, tu vero obscure ipsa prosequeris. L Y C. Nempe omnino obscurum est, quod dixi, *κατὰ σφᾶς δυνές*. Sed hoc quidem manifestum est. Te vero nullus deorum ab ignorantia liberaverit, nisi fortassis Apollo. Vaticinatur enim ille omnibus interrogantibus. Tu vero neque ipsum *μαντιόμηνον* intelligis? S O L. Per deos equidem.

ἔγχεμαθον. Λυ. εἰ ἄρα ὅς καθείς λαν-
 θάνει σε παρρησίαν. Σο. εἰκόσασί γε. Λυ. ὅς
 καθείς πῶς παρήλθεν; Σο. ἔδ' ἐτέρ-
 μαθον. Λυ. οἶδα δέ τινα ὅς μνηστρό-
 μων αὐτῷ γάμον; Σο. τί ἐν τῷ; Λυ.
 ὅτι σολοικίζει ἀνάγκη τὸν μνηστρό-
 μων αὐτῷ. Σο. τί ἐν πρὸς τέμνον πρᾶ-
 γμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστρόμω; Λυ.
 ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι καὶ
 τὸ μὲν ἔτι εἶχε. εἰ δ' ἂν λέγοι σοι
 παρελθὼν, ὥς δ' ἀπολείπει τὴν γυναι-
 κα, αἶψ' ἂν ἴππιδέποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ
 οὐκ ἂν ἴππιδέποιμι, εἰ φαίνοίτο ἀδι-
 καέρω; Λυ. εἰ δ' ἐσολοικίζων φαί-
 νοιτο, ἴππιδέποις ἂν αὐτῷ τὸ; Σο.
 οὐκ ἔγωγε. Λυ. ὅς θ' ὡς γὰρ λέγεις·
 ἔγὰρ ἴππιδεπλέον σολοικίζοντι τῷ
 φίλῳ. ἀλλὰ διδακτέον ὅπως τὸ
 μὴ

non enim didici, LYC. Si ergo καθείς
 latet te circumiens. SOL. Videntur
 certe. LYC. At καθείς iste quo pacto
 præteriit? SOL. Neque hoc didici.
 LYC. Nosti autem quempiam sibi
 ἑαυτοῦ γάρως μνηστέρων. SOL. Quorsum
 igitur hoc? LYC. Quod necesse est
 solœcismum committere τὸν μνηστέρων
 αὐτῶ. SOL. Quid igitur ad meum
 negotium hoc, si solœcismum com-
 mittit quispiam despondens? LYC.
 Quod ignorat is, qui se scire dicta-
 bat. Et hoc quidem ita se habet. Si
 vero quispiam dicat tibi accedens, ὡς
 ἀπείπει τὴν γυναῖκα, num permittes
 hoc illi? SOL. Quid ni permittam si
 videatur injuria affectus esse. LYC. Si
 vero solœcismum committere vi-
 deatur, etiamne hoc permittes illi?
 SOL. Haud equidem. LYC. Recte di-
 cis. Neq; enim concedendum amico
 ut solœcisset: sed docendus potius est,

μὴ πείσῃαι. καὶ ¹⁸ εἴ τις γενεῶν ψο-
 φοίη τινὲς θύραν εἰσιῶν, ἢ ὄξινων κό-
 πιοι, τί φήσομεν σε πεπονθέναι;
 Σο. ἐμὲ μὲν ἔδ' ἐν, ἐκείνον δὲ ἐ-
 πεισελθεῖν βέλεσθαι, ἢ ὄξιναι.
 Λυ. σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὴν κόπλοντα,
 ἢ τὴν ψοφῶντα, ἔδ' ἐν, ὅπως πεπον-
 θέναι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα; Σο.
 ὑβριστεῖς εἶ. Λυ. τί λέγεις; ὑβριστεῖς
 ἐγὼ ¹⁹ νεῶν δὴ γρήσομαι σοι διαλε-
 γόμενον; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ
 νεῶν δὴ γρήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνων.
 Σο. παῦσαι πρὸς τῆς Αἰθιωᾶς, ἀλλ'
 εἰπὲ τί τοιοῦτον, ὥς τε καὶ με-
 θεῖν. Λυ. καὶ πῶς ἀν' μάθης; Σο.
 εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φῆς σολοικίσας
 ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σε σολοικίσαι. Λυ. μη-
 δαμῶς,

ut hoc ne illi accidat. Quod si quis
autem nunc crepare faciat januam
ingrediens, aut exiens pulset, quid di-
cemus tibi accidisse? SOL. Mihi qui-
dem nihil: illum vero vel exire velle,
vel introire. LYC. Tibi vero, cum
ignorares τὸ κέντρον, aut τὸ ψεφάντα, nihil
omnino accidisse putabimus indo-
cto adeo existenti? SOL. Contume-
liosus es. LYC. Quid dicis? Ego con-
tumeliosus vero nunc γηήσομαι qui te-
cum disputo? Videtur autem solœ-
cizzare etiam ipsum γηήσομαι quo nunc
usus sum: tu vero non cognovisti.
SOL. Desine, quæso per Minervam:
ac dic potius tale aliquid, quod etiam
ego intelligam. LYC. Ac quæ pacto
intelligas? SOL. Si mihi omnia ista
percurras quæ modo dixisti a te cum
solœcismo dicta, a me autem non a-
nimadversa esse: & quo pacto in sin-
gulis peccatum sit exponas. LYC. Ne-
qua-

θαμῶς, ὥς αἰετὶ μακρὸν γὰρ ἂν ποιή-
 σαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 τέτων ἕξεςί σοι καθ' ἑκάστον αὐ-
 τῷ πωθαίνεσθαι. νῦν δ' ἕτερόν τι
 ἐπέλωμεν, εἰ δοκεῖ καὶ πρῶτόν γε
 αὐτὸ τούτῳ τὸ αἴτιον μὴ δασέως, ἀλ-
 λά ψιλῶς ὁξενεγκεῖν, ὁρθῶς φαίνε-
 ται ῥηθὲν μὲν τοῦ ἕτερου σωπιθέμε-
 νον, μὴ γὰρ ἔτιως ἄλογον ἰὺ ἂν.
 ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως. ἰὺ με φῆς
 ὡς ὕβρισαί, εἰ μὴ ἔτι λέγοιμι, ἀλλ'
 εἰς σὲ φαίλω ἴδιον. ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ὅτι τὸ μὲν σὲ ὕβριζει τὸ σῶμά
 ἐκ τὸ σὸν, ἢ τὴν πληγαῖς, ἢ δεισμοῖς, ἢ καὶ
 ἄλλῃ τρόπῳ. τὸ δ' εἰς σέ, ὅταν εἰς πτῶ-
 σιν γίγνηται ἢ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖ-
 κα ὕβριζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὕβριζει καὶ ὅς-
 τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γε οἰκέ-
 τιν.

quaquam, o optime. longum enim modo facturi essemus dialogum: sed de horum quidem unoquoque licebit tibi singulatim quærere. Nunc autem alia quædam persequamur, si videtur. Ac primum ipsum hoc *ἄλλα*, absque aspiratione, & cum tenui spiritu, utrum recte videatur dictum cum verbo *ἐντα* compositum. Non enim ita præter rationem fuerit. Deinde & *τὸ τῆς ὕβριος*, qua te a me affectum ais, si non hoc pacto dicam, sed *εἰς σέ*, contumeliosum dicam, proprium id esse ego quidem non possum dicere: quoniam *σέ* quidem *ὕβρις*, idem est quod corpus tuum, siue plagis, siue vinculis, siue etiam alio aliquo pacto. At *εἰς σέ* quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumeliosus est, & qui puerum tuum, & amicum, & certe qui servum quoque.

τίνω. πλὴν γὰρ ποῦ τῶν πραγμά-
 των ἔτις σοι, ἐπεὶ τὸ εἰς πραγ-
 μα ὑβρίζειν λέλεκται· οἷον εἰς τίνω
 παργιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν
 τῷ συμποσίῳ. Σο. κατ'ανοῶ τὸ διά-
 φορον. Λυ. ἄρ' οὐκ καὶ τὸ κατ'-
 νοεῖς, ὅτι τὸ ἐπὶ ταῦτα ὑπαλλάτ-
 τειν σολοικίζειν καλεῖται; Σο. ἀλ-
 λά νυν εἴσομαι. Λυ. αὐτὸ δὲ τὸ
 ἐναλλάττειν; Σο. ἐμοὶ μὲν ταῦτόν
 λέγειν δόξει. Λυ. καὶ πῶς αὖν εἴη τα-
 τὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν,
 εἴπερ τὸ μὲν ἐτέρῳ πρὸς ἕτερον γί-
 νεται, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς πρὸς τὸ ὀρθόν,
 τὸ δὲ ἔμμηλον πρὸς τὸ ὄν; Σο. κα-
 τέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
 μὴ κύριον ἀντὶ ἑκείνου λέγειν ἐστίν.
 τόδ' ἐναλλάττειν πότ' μὲν τῷ κυρίῳ,
 πότ'

que. Nam præterquam de rebus ita
 tibi se res habet: quoniam & in res
 contumeliosum esse dictum est, ut
 in proverbium, quemadmodum
 Plato dicit in Symposio. SOL. Intel-
 ligo differentiam. LYC. Num igitur
 & hoc intelligis, quod si dicam,
αὐτὰ ὑπελλάττειν, solœcismum vocant?
 SOL. At nunc scribam. LYC. Ipsum au-
 tem dici debere, *ἐναιλλάττειν*. SOL. Mihi
 quidem videtur idem utrunque di-
 cere. LYC. At quomodo idem fuerit
τοῦ αἰλλάττειν & *ἐναιλλάττειν*. quando illud
 quidem est alterum cum altero com-
 mutare, videlicet id quod rectum
 non est, cum eo quod rectum est:
 hoc autem, id quod non est, cum eo
 quod est. SOL. Intelligo quod *ὑπελ-
 λάττειν* quidem sit id quod proprium
 non est, pro eo quod proprium est,
 dicere. *ἐναιλλάττειν* vero aliquando qui-
 dem eo quod propriū est, aliquando
 vero

ποτὲ ὃ πᾶ μὴ κυρίῳ χεῖρας. Λυ. ἔχει τι-
 νὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν.
 τὸ ὃ⁶² σπασδάζειν πρὸς ἴνα, τὴν οἰκίαν
 ὠφέλειαν δ' σπασδάζοντος ἐμφαίνει
 τὸ ὃ⁶³ φεῖ ἴνα, τὴν ἐκείνου φεῖ ἀσπασ-
 δάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-
 ται, ἴσως ὃ καὶ ἀκριβὲς ὃ φράττισι. βέλ-
 τιον ὃ τὸ ἀκριβὲς ἐκάστω. Σο. ὁρθῶς
 γὰρ λέγεις. Λυ. τότε μὲν καθέζασθαι δ'
 καθίσαι, καὶ τὸ καθίζον τε καθῆθαι, αἶψ'
 οἶδ', ὅτι διενήνοχεν; Σο. οὐκ οἶδα.
 ὃ τὸ καθέσθην ἤκκον σε λέγοντος, ὡς
 ἔστιν ἐκφυλον. Λυ. καὶ ὁρθῶς γε ἤκκυσας,
 ἀλλὰ τὸ καθῆθαι, τε καθῆθαι διαφέρειν
 φημί. Σο. καὶ πᾶ ποτ' ἂν εἴη διαφέρων;
 Λυ. πᾶ τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐς ὧτα λέγεσθαι,
 τὸ καθῆθαι. τὸ ὃ πρὸς τὸν καθεζόμε-
 νον, ἥσο ξεῖνε, ἡμεῖς ὃ καὶ ἄλλοι διήνομεν
 ἔδρην,

vero eo quod proprium non est, uti.
 LYC. Habent quandam & hæc con-
 siderationem non injucundam. *πρὸς τὴν αὐτὴν*
δ' αὖτε autem *πρὸς τὴν αὐτὴν*: id est, propriam
 utilitatem ejus qui satagit, indicat:
 cum autem dico *πρὸς τὴν αὐτὴν*, illius indi-
 cat, circa quem quis satagit, sive ob-
 sequiosus est. Atque hæc quidem
 fortasse confunduntur a quibusdam,
 fortassis autem etiam observantur:
 melius autem est observare unum-
 quenque. SOL. Recte dicis. LYC. *κα-
 θέσθαι* vero a *καθίσθαι*, & *καθίσθαι* a *καθίσθαι*,
 scis quo pacto differant? SOL. Haud
 scio. *καθέσθαι* quidem audiui te di-
 cere quod sit alienum. LYC. Et re-
 cte quidem audisti. Sed *καθίσθαι* a *κα-
 θέσθαι* differre aio. SOL. Et quo tan-
 dem inter se differunt? LYC. Quod
καθίσθαι quidem ad eum qui stat, di-
 citur: alterum autem ad eum qui
 sedet. ut, *ἡσυχῇ, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δέχομεν*
 C *ἴδμεν.*

ἔδρην, ἀντὶ δ' ἡμῶν καθεζόμενον. πάλιν οὐκ εἰρήδω, ὅτι τὰ ταῦτα πρῶτα λαβάναι, ἀμαρτάνειν ἐστὶ. τὸ δ' ἡκαδίξω, δ' καθεζομαι ἄρα σοι δοκεῖ μικρὸν περὶ διαφέρειν, εἶπερ τὸ μὲν ἑτέρου δρῶμεν, τὸ καδίξωιν λέγειν. τὸ δ' ἡμόνευς ἡμᾶς αὐτὰς, τὸ καθεζομαι. Σο. καὶ ταῦτα ἱκανὸς διελέλυθας, καὶ δὴ λέγε· ἔγω γάρ σε δὲ περὶ διδάσκω. Λυ. ἑτέρως γὰρ λέγονται καὶ κατανοεῖς, ὅσα οἶδα, οἷόν ἐστι ξυγγραφῆς ἀνέξ; Σο. πάντως οἶδα νῦν γέ σε ἀκρίβως ταῦτα λέγοντος. Λυ. ἐπεὶ καὶ τὸ κατὰ δὲ λέν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν κατὰ δὲ λέν νενομίκας, ἐγὼ δ' οἶδα διαφορὰν ἐκ ὀλίγου ἔχον. Σο. πῶς ταύτην; Λυ. ὅτι τὸ μὲν ἑτέρω, τὸ κατὰ δὲ λέν δ' ἐαυτῷ γίγνεται. Σο. καλῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ

εδρλω. Rursum itaque dictum sit,
 quod qui hæc commutat, vitium
 incurrit. καθίζω autem a καθίζομαι,
 num tibi parum distare videtur?
 Siquidem καθίζεν dicendo, alte-
 rum sedere facimus: καθίζωται vero,
 nosmet ipsos solos. SOL. Et hæc
 sufficienter prosecutus es. Atqui
 dic: ita enim oportet te docen-
 do præire. LYC. Nam me alio pa-
 cto dicentem non intelligis. Non
 nosti quale sit ξυγγεγραφέως ἀνὴρ? SOL.
 Omnino novi, ut qui te audie-
 rim hæc dicentem. LYC. Quo-
 niam & καταδελῆν tu quidem for-
 tassis idem cum καταδελῶσαι puta-
 sti: ego vero scio differre non pa-
 rum. SOL. Quomodo? LYC.
 Quod hoc quidem alteri, κατ-
 δελῆν autem sibi ipsi fit. SOL. Pul-
 chre dicis. LYC. Etiam alia vero
 multa licet tibi discere, si modo

C 2 non

πολλὰ ὑπάρχει μαθάνειν, εἴπερ μὴ
αὐτὸς εἰδέναι ὅκ εἰδὼς δόξεις. Σο.
ὅκ ἂν δόξαιμι. Λυ. ἔκκ' ἐν τὰ λοιπὰ
εἰσαῦθις ἀναβαλόμεθα, νυνὶ δ' δια-
λύσαμεν τὸν διάλογον.

non ipse tibi scire, cum nescias, videbere. SOL. Non videbor facile. LYC. Proin reliqua in posterum rejiciemus, in præsentia autem dialogum dissolvamus.

N O T Æ

. I N

LUCIANI SOLOECISTAM.

I. *ῥη Σολοικιῶν.*] Hoc est, *modo solæcissabo*. Quæ locutio jam solæcismo fœdatur. *Ἀρτι* enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum præsentī, aut præterito. *Ἀρτι ἤξω*, inquit Thomas Magister, *ἔκ ἐπης ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικέμεν*. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: *Ἀρτι ἤξω μήδεσσι ἐπης ὅτι μέλλον* , *ἀλλ' ὅτι ἔνεσῶν* , *καὶ παρωχημένοι*, *ἄρτι ἤκω, καὶ ἄρτι ἀφικέμεν*. Ubi male doctissimus interpres Joannes Nunnescius. *Ἀρτι ἤξω nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et *ἄρτι ἀφικέμεν modo veni*. Quibus significant *ἄρτι* particulam futuro junctam non carere solæcismo, cæterum præterito & præsentī recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit: *Jampridem enim solæcissare gestio*. quippe qui putarit *σολοικιῶ* hic deside-

siderantis vim habere, & esse præsentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri *σολοικιεύς* infra videbis, dum in verbo *δέφθους* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit ἄρπ non posse jungi præsentī, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρπ πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρπ etiam præsentī jungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρπ ἢ ἥκεις ἢ πάλαι. Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρπ dicit ἐξ ὑπογῶς significare, hoc est, modo, nuper, dicique de præterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille ἄρπ, inquit, ὅ ἐστι πρὸ μικρῶ, καὶ νῦν δὴ ὅ ἐστι πᾶν. Quod igitur hic præcipimus de ἄρπ, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικισῶ dicendum. Sic & modo futuro junctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo ut appareatur dicam, atque huc renuncio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In avibus: *οὐκ ἄρπ θύω τῶν δεκάτῶν πάντων ἐγώ καὶ τένομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέλω*. Idem in pace: *ἴθι νῦν ἀκροῖν οἶον ἄρπ τι μ' ἤρετο*. Eustathius ad Iliad. α. p. 75.

male putavit ἤδη ὅ σλοικιῶ hic legi. τὸ ὅ
 ἤδη, inquit, καὶ τὰς παλαιὰς τοῖς τελοῦσιν
 νοῖς συνεπιμερίζεται τῷ παρωχημένῳ, ὥς ἐν-
 ταῦθα ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε ἐγώ. καὶ τῷ, δι' ἤδη δύο
 ἡμεῖς ἐφθιντο. τῷ ἐνεσῶπι, ὥς τὸ ἤδη γάρ μοι εἰ-
 κῶς ἐπεῖς ἐστὶ. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λακτα-
 ρὸς εἰς τὸ ἀπαρέσκεαθ', ὥς τὸ ἤδη λοίστια ἐργα-
 πιδ' ἐστ'. εἰ δέ τινες τὸ ἄλλως γράφουσιν, ἡ δὲ
 λοίστια ἐργα ἐστὶ ἀντὶ τ', ὅνως δὴ. Idem alio
 loco: Καὶ τὸ ὀρθόν, πᾶσι λοιπὸν θήσμεν τὸ Λα-
 κτιάνειον σλοικισμὸν, τὸ λέγοντα ἤδη σλοικιῶ.
 qui locus etiam a Suida refertur, sed ab
 interprete Latino male ille Suidæ locus
 versus est & intellectus. Αἴτιον apud Latinos
 eleganter exprimitur per *tantum quod*, &
commodum. quæ & ipsa futurum respuunt.
 Sueton. August. cap. 94: *Fuliam primum*
Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod
pueritiam egresso, deinde ut is obiit M. Agrippæ
nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautæque de*
navi Alexandrina, quæ tantum quod appule-
rar. In Ner. c. 6. *Nero natus est Antii &c.*
xviii Kalendas Januarias tantum quod
exoriente sole. Vespas. c. 4. Cic. xv ad Atti-
 cum ep. 13. *Hæc cum scriberem tantum quod*
existimabam ad te orationem esse perlatam.

II. Αἰ μὲν οἶδα, αἰ ὅ σλοικιῶ] Hunc
 lo-

locum exponit Thomas Magister: Ἀ' μὲν
 αὖ ἢ μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ πινὰ μὲν, πινὰ ἢ, εἰ καὶ Λε-
 κκιανὸς λέγῃ. ὅτι οἶδα εἶπε πααίρων, εἶπε παρ-
 δάων. λέγῃ γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλῳ.
 Ἐπειτα ἢ καὶ αὐτὸς αὖ μὲν περιόντι Ἰπιδεικνύς
 καὶ πῶ οὐδὲν, αὖ ἢ καὶ παραινῶν· καὶ πάλιν ἐν
 Τίμωνι. Διὸς ἀπαρτὶ τοῖς δεομένοις ὃ μὲν πέντε
 στραχμας, ὃ δὲ μναῖν, ὃ δὲ ἡμιτάλατον. ὃ ἢ
 αὐτὸς ἔτῳ ἐξελέγχετ' ἑαυτὸ ἐν ψευδοσοφιστῇ
 αὐτῷ. Male legitur in editis ψευδοσοφιστῇ
 qui alterius dialogi index est. Hic vero
 Thomas duobus productis locis altero ex
 Rhetorum magistro, altero ex Timone
 docet Lucanum eo ipso usum, quod in
 Pseudosophista suo damnat. Nec re-
 spuunt alii. Herodianus in tertio ὦν μὲν
 Ἰπισολαῖς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in v:
 ἔς μὲν ἀπέκλεινεν, ἔς δὲ ἐφυγάδασεν. & in
 octavo: αὖ μὲν ἐκφορήσαντας, αὖ ἢ καταπρή-
 σαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα
 ἐξέκοπτον, αὖ ἢ ἐνεπίμπρασαν. Josephus: ἔς
 μὲν πατρῷα Φιλία προσῆλθον, ἔς δὲ τὸ αὐτῷ
 κλέῳ. Polybius in primo: ἔς μὲν ἐξέβα-
 λον τὰ πολιτῶν, ἔς ἢ ἀπέσφαξαν. Et in de-
 cimo sexto: ἔς μὲν ἐπίτρωσκον, ἔς δὲ παρ-
 ἔλυον αἰεὶ π' ὡς πῶν χρεῖαν ἀναγκαίων. A-
 postolus ad Romanos ix: ὃ μὲν εἰς τιμὴν

σκαῖ, ὁ δὲ εἰς ἀπμίαν. Et ad Timoth:
καὶ ἀ μὲν εἰς σιμῶ, ἀ ᾗ εἰς ἀπμίαν. Æ-
lianus: οὐς ᾗ ἀπέδοντο, ἐς ᾗ ἀπέκλεινον.

III. Ὅφελον διωήση] Hic rursus Tho-
mas: Ὅφελον ἀντὶ ᾧ εἴθε ὅπερ αἰὶ δὲ κλεῖω μὲν
συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, Ὅφελον κα-
τάβωθαι αἰὶ οἱ μὲν. Παρεληλυθότι ᾗ ὡς τὸ
ὡς αἰ θεολόγῳ. Ὅφελον γε μὴδὲ ὡς πρὸς εἰς.
καὶ ἀπαρεμφάτω ᾗ ὅτε ἀντὶ ᾧ εἴθε ἔμελλον τίθε-
ται. Ἡ ῥεῖσθαι ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν Ὅφελον.
quo significat Ὅφελον semper cum optati-
vo jungi, quando significet utinam &
ponatur pro εἴδε, aut cum præterito, aut
cum infinitivo, præsertim cum pro εἴδε
ἔμελλον accipiatur. vide & Moschopulum
in collectione vocum Atticarum, qui
pluribus hoc exemplis declarat. Vides
igitur in Ὅφελον διωήση solœcismum, hic
enim cum conjunctivo conjungitur.

IV. Ὅλως δὲ λήγνεις] id est, omnes pu-
bescentes, cum δὲ λήγνῆτες nuper natos, siue
recentes dicere debuerit. quemadmodum
ea voce utitur in Alexandro, φέρων, in-
quit, ἅμα καὶ τὸ δὲ λήγνῆτον Ἀσκληπιόν. Idem
in Deorum dialogis: αὐτῷ τε καὶ τὸ βρέ-
φει αὐτῆς δὲ λήγνῆτον. pro quo alibi νεο-
γνόν, & δὲ πύκνον dicit, de furto Mercurii
adhuc

adhuc infantis agens, qui cum id ætatis
esset fertur etiam testudinem, id est che-
lyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

Καὶ χέλυσ ἡ τ' ἐλίγη, πῶ δ' ἄρ' ἐπὶ καὶ ὠδῶ
λίχνῳ

Ἐρμείας ἐτόρησεν.

Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur
Mercurius parvis manibus quam dicitur
olim*

In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἀπεροσδυνούσας
ἐν σίμῃς fabricatus. Appianus in Libya
historia: διέπλωσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ'
ἑαυτὸν δὲ λήγμεις Ὀπλήεις τελαχσίεις. ubi
δὲ λήγμνῆτες non potuisset dicere.

V. μέγα ἐν ἀθλον κατέπραξας ἄν] Hic
μέγα ἀθλον dicendum fuit, masculino
genere. Proprie igitur Lucianus, ἀθλόν
πῶτα τῶτον τῷ βασιλεῖ Ὀπιπλῶν. Idem in fu-
gitivis: Τελοκαίδεκαλον γὰρ ἀθλον οἷς τῶτον
ἔμικρον ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio:
ἔν τῳ ἀγῶνι τὸ ἀθλον εἶση ἀναγνῆς τὸ μῆλον.
Ubi legendum: τὸ ἀθλον, ut præmium si-
gnificet. Idem in Gymnasium recte τὰ ἀ-
θλα διώκοντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnali-
bus: καὶ ἀθλα ἀναιρεῖσθαι τὸ αἰλόντα. Quod
autem

44 JOH. GEORGII GRÆVII

autem Lucianus ἀθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id
Plato in secundo de legibus φέρειν νικητή-
ρια, accipere præmia. Αἶθλα, βραβεῖα,
ἀρετῆα, γέρα, ἐπέχεια, ἑπαθλα & νικητή-
ρια idem significant propemodum. De-
mosthenes in epistola ad Athenienses de
Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας ἢ φυγὴν ὀπί-
χεια τ' ὑπὲρ ὑμῶν πεποιημένων ἔχων. Am-
monius: ἀθλα, inquit, & ἀθλον λαβέ-
ρι. δέσενικῶς μὲν γὰρ τ' ἀγῶνα δηλοῖ, εἰς τὴν
τὸ ἑπαθλον. Paria his scribunt Moscho-
pulus & Thucydidis interpretes ἀνώνυμοι.
ἀθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον,
ἀθλα οἱ ἀγῶνες.

VI. Σωήσω ἂν εἴπερ θελήσεις] *Intelle-
xisses utique, siquidem voluisses.* Sic inter-
pretare. Ut σωήσω dictum inusitate, pro
quo Atticus dixisset σωήκας ἂν. Medius
scilicet aoristus pro activo. Micyllus ta-
men σωήσαι putavit esse futuri activi pri-
mam personam, & in εἴπερ θελήσεις ver-
bo optandi modo juncto solocismus es-
se. forte non male. Nam εἴπερ indicativo
junctum omnino usitatus est.

VII. Ἀλλὰ μὲν μετῴκηκα θᾶν λαγῶ] De
hoc accusativo Athenæus lib. IX, p. 400.
Τρύφων δὲ φησι, τὴν λαγῶν ἐπὶ αἰπαλικῆς ἐν
Δα-

Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυπόνως, καὶ μὲν ἔνι λέ-
ξῃ. Λύσας ἴσως ἀντὶ τὸν λαγὼν σπαραξάσκειν
ἡμῶν καὶ ἐν Δαιδαλῶσιν. ἀπόλωλα τίλλων τὴν
λαγὼν ὀφθήσκει. Ξενοφῶν δὲ ἐν Κωμηγέλειᾳ
χωρὶς ἔνι λαγῷ καὶ περὶ σωμῶν, ἐπεὶ τὸ
καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς γὰρ ναὸν λεγόντων
ἡμῶν ὁκοῦντο φασὶ νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, ἔτι λα-
γὸν ὀνομαζόντων ὁκοῦντο λαγὼν ἐρεῖσι. τῇ δὲ τὴν
λαγὸν ἐνικὴ αἰτιατικῇ ἀνελκός ἐστιν ἡ ὥρα Σο-
φοκλῆς ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ παλαιοῦ ὀνο-
μαστικῇ.

Γέροντες, κορώναι, γλαῦκες, ἱππῖνοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἡ ἀφ' ἧς ὥρα πλησίως πρὸς
αγορᾶσιν, λαγὼ παρ' Εὐπλίδι ἐν Κόλαξιν
ἵνα μὴ ὥρα μὲν βατὰς καὶ λαγὼ, καὶ γυναι-
κες εἰλίποδες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ πῦρ ἀλόγως καὶ
τὴν πλῆθυσιν συλλαβὴν περὶ σωμῶν πρὸς
φύρονται. δὲ ἡ ὀξυπότης τὴν λέξιν. ἐπειδὴ τὸ
εἰς ος λήγοντα τὸ ὀνομάτων ὁμόπνός ἐστι, καὶ με-
ταληφθῆναι τὸ παρ' Ἀπικῆς, ναὸς, καλῶν,
νεῶς, καλῶς. ἔτι δὲ ἐξήσθη τῷ ὀνόματι καὶ
Ἐπίχαρμος καὶ Ἡράκλειος, καὶ ὁ ὅτι Εὐλῶας
ποιήσας, εἴτα ἐστὶ τὸ μὲν ἱαχὸν λαγός.

Λαγὸν παρὰ τὴν πρὸς τὴν ἡλιάσκειν.

Τὸ ὅτι λαγὼς Ἀπικόν. λέγεται ὅτι καὶ Ἀπικὸν λα-
γοί. ὡς Σοφοκλῆς.

Γέροντες, κορώναι, γλαῦκες, ἱππῖνοι, λαγοί.

Τὸ μὲν τοι ἡ πῖωκα λαγῶν, εἰ μὲν ἔστιν Ἰωνικὸν
 πλεονάζει τὸ ω. εἰ δὲ Ἀπικὸν τὸ ο. Tryphon in-
 quit: Aristophanes in Danaïdibus τὸν λαγῶν
 accusandi casu acuto notavit accentu, addita
 v littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem
 nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus:
 Perii dum leporem vello, me quisquam adspi-
 ciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit
 absque v, accentu circumflexo. Nos enim λα-
 γὸς nominandi casu dicimus, & accusandi ca-
 su λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenien-
 ses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo
 singulari λαγὸν respondet apud Sophoclem in
 Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγῶι.
 Grues, cornices, noctua, milvi, lepores. Accu-
 sativo vero singulari λαγῶν pluralis nomina-
 tivus λαγῶ scriptus per ω apud Euripidem in
 Assentatoribus: Ubi aderant raia, lepores
 & femina inflexis pedibus incedentes. Qui-
 dam præter rationem horum ultimam sylla-
 bam cum accentu circumflexo proferunt.
 Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda
 est, quandoquidem quæ vocabula in Θ fi-
 niunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, re-
 tinent tamen eundem accentum, ut ναὸς κα-
 λὸς, νεῶς καλῶς. Sic Herodotus videlicet u-
 sus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Ei-
 lotas

lotas composuit. Ionicum est λαγός. Ut λαγόν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγόν (h. e. leporem) marinum edit. λαγώς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγός per o dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πῶκα λαγών, id est, timidum leporem, si Ionicum est redundat ω, sin Atticum redundat o. Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγών in quarto casu, non λαγώ, ut hic Lucianus. qui & de domo sua: ἀνέχων τὸν λαγών. Herodotus λαγών μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγών κύρω. Idem in Polyhymnia: ἴπῳ γὰρ ἔπικε τὸν λαγών. Herodotus in Thalia etiam λαγώς dixit, & in Melpomene λαγόν in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit Xenophontem τὸν λαγῶ dixisse docent loca subiecta ex venatione: ὅταν ᾗ πρὸς αὐτὸν ὥσι τὸν λαγῶ. Ibidem ἐπὶ τῇ καὶ αἰῶ εὐδρίσκων τὸν λαγῶ ἄγειν τὰς κυνὰς. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δὲ αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: Δὲ πρὸς τῇ Πιπιάμενος αἰσιῶ ὡς καλεῖται τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in θείῳ pro θείῳ ἐπιστολίζειν. Liba-

Libanius certe in ἀντιρρήτικῳ Ἀγαμέμνονας, inquit, πείθειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Julianum invectiva, Διὰ τὸ ἀγορεύς θέναι βοᾶντες ἢ λέγοντες Χριστιανοί.

VIII. πολλοὶ ἡρόδοτος λαγῶ] Hic λαγῶι dixisset Sophocles ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ ἢ καὶ ἔλαφοι, & οἱ λαγῶ εἰσι λούχοι, & Xenophon etiam λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri: Καὶ πρὸς οἷα χωρία φάγειν αἰρῶνται οἱ λαγῶ ἐν τέτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνέπτετ' ἀννυῖτες ἵνα ὅν τι τφόδεα φάγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδῃ. Quæ male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic casses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse seipsum incidens convinceret. Sed quis hæc intelligit? Verte: Quæque ad loca lepores fugere institerint, in eis latentia tetia intendebras, ut rapido cursu ipse se in retia indueret.* Dicimus enim φάγειν αἰρῶμεν pro fugam adorno, meditor.

X. Σὺ ἢ ὑπὸ τῷ ἄγαν παιδείας διέφθορας] *Corruptus es, vel periisti.* passive: cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέφθορον ἦτος τὸ Διὰφθεῖρον, & τὸ Διὰφθαρμόνον.
Αἰε-

Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορον τὸν ὄρχον.
 Μένανδρον Ἀδελφοῖς· εἰ δὲ ἐπὶ τῷ κέρει
 διεφθορῶς. Ὁμηρον· Φρένας ἢ διέφθορας,
 (id est, διεφθάρης τὰς σεαυτῶν Φρένας) ὅθεν
 εἰ διεφθορὸς αἶμα' εἶπαις ἀπ' αὐτῶν σολοικισίαις.

Phrynichus: Διεφθορὸς αἶμα' τῶν ἀμαθῶν πα-
 νες ἱατρῶν ἔτω σολοικίζοντες. δεόν λέγειν διε-
 φθαρμένον αἶμα.

Tò γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν.
 Ammonius ferme eadem omnia. Non
 satis igitur Attice Plutarchus in præcep-
 tis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ ἔ' διεφθορότης
 αἶμα'.

Idem in præceptis valetudinis:
 Τοῖς μὴ καχεκίῃσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα
 καὶ χολῶν κινεῖ. Idem in libello εἰ περὶ συ-
 τέρῳ πολλοῦ πόνου. Διεφθορόσι τελείως ὑπὸ δό-
 ρίας. Etiam in Phocione: Ἡ κατὰ τὴν δό-
 ραν τοιοῦτα παρὰ τὴν βίον διεφθορόσι.

Josephus V Orig: γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη.
Corruptum lac. Synesius: Ἡ μὴ κέρωνται οἱ
 διεφθορότες τῷ διαίῳ. *nisi judicent qui cor-
 ruptis sunt judiciis.* Audiamus nunc Tho-

mam Magistrum qui in diversa est sen-
 tentia: Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ ἔ' διεφθάρη.
 Λεκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλῆος καὶ Ἀσκληπιοῦ δια-
 λόγῳ· ὅτι π' αἰμοφῶν διεφθορῶς τὸ σῶμα. ἀπ' αὐ-
 τοῦ δὲ ἀντὶ ἔ' ἐφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρῳ·
 τὰς ἔσας τέ με καὶ τὰς ἀπ' αὐτῶν ἐλπίδας διέφθο-

ρεν. ἐπὶ ᾧ καὶ ὁ ὠρακείμενος, ἐν χερσὶ. Ἀρ-
 σείδης ἐν Περικλείᾳ. Ἡ πῶς οὖν Ἀθλωαίς ἦν
 διεφθαρκώς. Josephus λέγει δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν
 διεφθορότων τὰς ὀφθαλμοὺς σπασμοσμορῶ. id
 est, captus oculis. Cleomedes lib. 2 κυ-
 κλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ πλὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν
 διεφθορότα passive. Utraque significatio-
 ne utitur Philostratus. In Critia; ὅτι πο-
 θετῆς αἰτίας καὶ τῆς ἐκείνης ὁμιλίας διεφθορέναι
 αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in Sco-
 peliano: ἐκέλευσε τὰς λίθους βάλλεσθαι ὡς
 διεφθορότας αὐτῶν τὸ ἕν. *Fussit Rhetorum ima-
 gines lapidibus peti propterea quod sibi filium
 perdidissent.* Idem in Polemone: φερό-
 δω δὲ ἐσεφοῖτα διεφθορότων ἤδη αὐτῶν τῶν ἄρ-
 θρων. Et in eodem: ὄνομα ᾧ τῶν μειρακί-
 οῦν, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κελάκων. Lu-
 cianus in Nigrino: ἀκάν διεφθορότων ἀσ-
 μάτων. quod active & passive potest acci-
 pi *audiens corruptas cantilenas, aut corrupt-
 pentes.*

X. οὐ γὰρ παρὸς αὐτῶν τὸ τίνα.] Eun-
 dem habet intellectum quem his verbis
 expressit Ammonius: διεφθαρται μὲν γὰρ
 ὑφ' ἐτέρων, διεφθορε ᾧ τὸν ἕτερον, ut τὸ τίνα &
 τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέ-
 φθορε cum activum proprie sit exigere
 post

NOT. IN LUCIANI SOL. 51
post se accusativum. Interpres τὸ πῖνα pu-
tat referendum ad λαγῶ.

XI. Ο'ταν π τῶν παιδῶν γρή τῶν πῖ-
νας θηλαζόντων.] hoc est, *nutrices lactentium*
ut solœcismo solœcismum explicemus.
Audiamus nunc Thomam & Moscho-
pulum quorum hæc sunt verba: Θηλάζει
τὸ θῆλυ μετὰ βαλκῶς ὡς ἔπικε, καὶ θηλάζει τὰ
πυλῆντα ἀμετὰ βάτος. *Lactat mulier quos pe-*
perit & lactent nati absolute. Attice igitur
Ælianus XIII, 1: Ἡ δ' εἶσε τῷ βρέφει ἐθή-
λασεν αὐτό. *Delectata infante ubera ei præ-*
buit. Et Philostratus Sophista in imagi-
nibus; λέγειται οὖν περὶ τῆς θήλειας θηλάζειν τε
αὐτὴν ὡς ἔπικε. Et Lysias: Ε'πειδὴ παιδίον ἐ-
γύμνω ἡμῖν ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλασεν. Recte ha-
bet & illud in hymnis Davidis; ἐκ σῶμα-
τος ἐνηπίων καὶ θηλαζόντων. *Ex ore infantium*
& lactentium. Nec illud male in sacris co-
dicibus: οὐαὶ τῷ ἐν γαστρὶ ἐχέσας, καὶ τῷ θηλα-
ζέσας. Cum illo μακάριοι αἱ σῆραι καὶ κοιλίαι
αἱ σὺν ἐγύμνησαν, καὶ μαστοὶ οἱ ἐκ ἐθήλασαν. Con-
tra illud Luciani præceptum vero facit:
Μακάριοι ἡ κοιλία ἡ βασύσαι σε καὶ μαστοὶ
ἐς ἐθήλασας. Die igitur τῷ ἐκ τῆς πίττης θη-
λαζόντων non autem πῖνας auctorita-
tem secutus Luciani in Antiocho: τὸ δ' ἔ-

ἔπερον, inquit, ἐκ τ' ἵππε θηλάζῃ εἰς τ' πωλικὸν τρόπον. De Hippocentauro agens pul-
lorum instar fugente. Male Plutarchus
in Romulo matrem aut nutricem θηλα-
ζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὥφθησαν
τὸ θῆλον. Galenus ὑμεινῶν primo: Ἀφρο-
δισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελύω τὰς θη-
λαζέας παιδία γυναικας. Idem eodem in
loco: ἔγωγε συμβεβλῶσαιμι ἂν εἰ κινήσειεν ἡ
θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce
paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀν-
τιλαμβανόμεθα τῶ ῥήματι Θῆπ' τ' παιδίων τ'
θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς Θῆπ' γυναικὸς
παρεχέσθαι γάλα. Attice igitur Lysias in
supra posito exemplo. Interpres hic a ve-
ro longissime aberravit.

XII. οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμόν
ποιήσας.] Carpit hic eos Lucianus, qui ver-
bo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐ-
ξομαι. Et sane apud idoneos auctores,
Aristotelem, Theophrastum, Platq-
nem, Demosthenem, Isocratem, Xe-
nophontem, Thucydidem, Philostrat-
tum, Lucianum verbum αὐξάνω in no-
tione passiva, ut loquuntur, nusquam
invenitur. Active vero nonnunquam.
Plato in Timæo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμε-

Ἐγὼ ἀρχιδάσω. Τὸ ἧ λοιπὸν ὑμεῖς ἀπο-
 νάτω θνητὸν προσουφαίναντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ
 καὶ θνητῇ, τροφὴν τε δίδοντες αὐξάνετε καὶ
 φθινόντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantis-
 sime vertit in libro de universo ut o-
 mnia: *Quorum vobis initium statumque tra-*
ditur. Vos autem ad id quod erit immortale
partem attexitote mortalem. Ita orientar
animantes, quos & vivos alatis, & consum-
tos sinu recipiatis. Sed pro status in hoc lo-
co legendum est satus. Nec enim ratio-
nem & conditionem harum rerum tra-
dit, sed originem & causas originum.
Et sic legendum esse ex Græco satis con-
stat, ubi ἀρέρας legitur, quod Cicero sa-
tus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi
utitur. In eodem fragmento, & eodem
cap. II, paulo ante: Sic igitur, ut ab his
traditum est, horum Deorum ortus habeatur,
atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Cæli
satu, Terraque conceptu generatos editosque
memoremus. Ibid: Hac vos qui Deorum satu
orti estis attendite. Tuscul. quæst. lib. II:
Cultura animi Philosophia est, quæ extrahit
vitia radicitus & praparat animos ad satus
accipiendos. Idem de senectute: Quid ego
vitium ortus, satus, incrementa commemo-

rem? Sed redeamus in orbitam. Scrip-
tor incertus apud Stobæum: αὐξάνειν
δ' οἴκας. Nam illud Euripidis apud Sto-
bæum: καὶ οὐτ' ὀνηρὰς μήποτ' αὐξάνειν πόλιν,
alibi apud eundem legitur castigatius αὐ-
ξάνειν ἐν πόλιν. Est tamen alius locus Euri-
pidis, in quo active capitur. In suppli-
cibus: πλέμεις τ' αὐξάνουσ' ἄνδρες δίκης. Et
in illo Zoroastri: Μὴ σὺ γε αὖξανε τὴν εἰμαρ-
μόν. Synesius περὶ Φαλάκρας passive di-
xit: ὅτι τρέχεις καὶ τοῖς ζῶσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ'
ὅτι πεθνεώτων αὖξαισι, id est, crescunt. Acti-
ve autem, ἔτι μὲν οὐ καὶ αὐξήσκειν ἡμῶν
ἐν τῇ πόλιν τὸν τ' ἐξωλεσάτων καπύλογον. Sy-
nesius idem περὶ προνοίας: αὖξαι δὲ ἅπαν
ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρειν ἀνάγκη τὸ ἀμε-
λέμενον. Ratione autem caret quod il-
lud Sophoclis in Traginiis. Τὸν Καδμογε-
νὴ τέρεφει, τὸ δ' αὖξει βιότα πολύπνον. Id est;
Herculem alit & auget industria. Interpres
Græcus ita interpretatur αὖξει ἀντὶ τ' αὐ-
ξεταί. Condonandum autem est reveren-
tiæ sacrae scripturae, quæ his superstitio-
sis Grammaticorum & Atticorum legi-
bus semper soluta fuit. Magnus Erasmus
in illud Apostoli scribens quarti ad E-
phesios: Αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ne-
gat

gat verbum αὐξάνω aliam habere significationem quam neutralem. Sed præter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπότισεν ἀλλ' ὁ Θεὸς ἤυξασεν, ὥστε ἔτε ὁ φυλάων ἐστὶ π, ἔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quæ subjiciemus exemplis passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Coloss. II, 19. 11 Thess. I, 3. Petrus II ep. cap. ult. αὐξάνει δὲ χάρις καὶ γνώσις πρὸς κυρίῳ. Josephus in quarto antiquitatum: Πολλῷ μᾶλλον αὖξεν καὶ φύεσθ'. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operæ pretium est audire. Τὸ αὖξεν, inquit, ὅτι ἐνεργετικῶς, οἷον αὖξ' ὁ Ἡλίου, καὶ ἡ ὑπό-της τὰ φυτὰ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ σεφάνου. Τὰς δόξιας τῆ πατρὶδος θεοπραπίαν, πάντας αὖξεν, μὴ τέτων εἶναι. Καὶ αὖξ' ἀντὶ τῆ αὖ-ξεως. Ἀριστοίδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην. Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἠύξησεν ἡ δόξα. αὐξάνει ὅτι παθητικῆς σημασίας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξουν δέχεται καὶ αὐξάνομαι ὅτι τῆ αὐτῆς σημασιολογίας.

Ο' αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ. Οὐκ ἐν ἐπέει καὶ ἡ παλαιὰ ἡϋξάνετο. Hic docet αὐξάνεσθαι esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat. Αὐξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Hæc quidem Thomæ sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὐξέω, & αὐξάνω, passive vero αὐξομαι & αὐξάνομαι; tametsi elegantissimus scriptor Josephus in secundo δεχαιολογίας passive dixerit καὶ αὐξοντες ἔπαθες. Et eodem capite active: πλὴν οἰκείαν αὐξέσιν ὠδαιμονίαν. Et in octavo Ἀλώσεως rursus passive: Φιλία δὲ τῶν ἡϋξήσε. passive. Nec nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum.

XIII. Μὴ πίνω ἐπὶ λέγειν.] pro μὴ λέγε. Lucianus in amoribus: Σὺ δ' ἡμῶν τὰ πάλαι κλέα τ' ἐρωτικῆς περαίνειν. pro περαίνειν. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haut scio an barbarum in prosa.

XIV. Πηνίκα ἔχεισι.] Hic solœcismus in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum Atticis significet

ficet tantum *qua hora?* Docet Suidas:

Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὥρα
ἐστὶ τῇ ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξήταζον ἔκαιρες. Πη-
νίκα δὲ ἐξώρμησε τῇ νυκτός. Τὸ δὲ ἀνταποδι-
κόν, ὁ πηνίκα; μικρόν τι μὲν τὴν μεσημβριάν.
Τὸ δὲ Πηνίκα ἀπὸ ἀπώλετο, ὅτε ἀττικὸν ἔδει
δεχαικόν, ἔδει ἀκρεβίς. ἐστὶ δὲ ἀντὶ τῆς πότι
δῆται. παρέλκετο γὰρ τὸ ἀττικόν. ἐπεὶ ἔπε τὸ πινὰ ση-
μαίνετο. ἔπε τὸ ἀπινὰ. ἔδει γὰρ τέτων ἀρμόζει τῇ
ὁ πηνίκα. Sic hic locus legendus. ex scho-

liaſte Aristophanis, cujus hæc sunt ver-
ba: *ποία ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας. τῆτο δὲ δῆται ὥρας
ἐξήταζον ἔκαιρες.* Sic enim legendum ex
Suida, non *ὁκαίρας*. Apud Suidam vero

male legitur *ἐζήταν* pro *ἐξήταζον*. Sed alia
quoque in hoc loco restituta sunt. In-

terpres vero Suidæ hic nihil vidit, & va-

rie hallucinatur. Sic autem hic locus est

vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, di-

citur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῇ ἡμέρας; (h. e.

quota est hora dici!) *Horas enim sic explo-*

rabant non tempora. Quota vero noctis hora

egressus est? Quod vero huic respondet est ὁ

πηνίκα. (id est, eo tempore.) paulo post me-

ridiem. Illud vero: Πηνίκα ἀττικόν ἀπώλετο,

(quando periit?) neque Atticum est, neque

obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro

πότε δῆτα, quando. *Abundat autem illud ἄτ-
 τι. Quia neque πινὰ significat, neque ἄ τινα.*
Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπηνίκα.
 In eadem sententia est Thomas Magi-
 ster: Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ὅτι χρόνος.
 Ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπὼν ὅτι πιν, ὅτι
 πηνίκα δοποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς μὲν δύο ἢ τρεῖς
 ἡμέρας σὺν ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημερ
 ἄρηται ὡς πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ
 τὸ πινικαῦτα καὶ τὸ πινικαῖδε, καὶ ἡνίκα λέγε.
 Πλάτων ἐν Κερίτωνι. Τί πινικαῖδε ἀφῖξαι ὦ
 Κερίτων; ἢ ἔκ πρώτῃ ἐπ' ἐσὶ; Κερίτ. πάνυ μὲν ἐν.
 Σωκρ. πηνίκα μάλιστα; Κερίτ. Ὄρθρ' ὁ βασις.
 Καὶ αὐθις ἐν Φαίδωνι. Μὴ αὐρεον πινικαῖδε
 σκέπῃ ἢ ἀνθρώπων ἔδαις. Hunc Platonis
 locum imitatus est Aristides in legatione
 ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὐρεον καί-
 σθαι πινικαῖδε; Id est, *Cras hac hora.* Phry-
 nichus fere eadem omnia: Πηνίκα, in-
 quit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τῆς πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δη-
 λωτικόν. οἷον εἰπὼν ὅτι πινός· πηνίκα δοποδημή-
 σεις; εἰάν εἴπῃς ἔωθεν ἢ πρὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς
 ἐρεῖς. Male vir doctissimus Joannes Nun-
 nesius ὥρας exponit hic horas anni, & per
 eas quatuor anni tempora intelligit. cum
 de partibus diei, ut & ex Suida, & ex sub-
 jecta responsione apud Phrynichum ap-
 paret,

paret, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκρί-
 τῶν πηνίκα εἴη ὅτε τῆς σκληρῆς ἡλᾶθῃ, ἔῃ εἰπόν-
 τῳ, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι ἔσαι. Attice e-
 tiam dixit Lucianus in Gallo: καὶ πηνί-
 κα ἤδη λελῆσθαι δέοι. Et Aristophanes in
 Avibus: Πηνίκα ἐστὶν ἄρα τῇ ἡμέρᾳ; ὀπηνί-
 κα. μακρὸν τι μὲν μεσημβρίαν. *Quota est hora
 diei? Ea paulo post meridiem.* Pro πότι dixit
 Lucianus in Electro πηνίκα. Ἀλλ' οἷγε κύ-
 κνοι πηνίκα ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἄδυσιν. Et
 in Timone, ac Aristophanes ibidem in
 loco supra allato.

XV. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα.] hoc est,
Acquiesco patriæ legibus & consuetudinibus.
Cum proprie & Attice hæc verba
significent, habeo satis amplum patrimo-
nium. Πατρῶα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πα-
 τέρων εἰς ὑπὸς χωρῶνται, καὶ πατρῶοι φίλοι. Πά-
 τερα δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔδῃ. Divus Basilus
 contra foeneratores: Ὑστερον καὶ τῷ πατρῶων
 ἐκκῆση, postmodum etiam cedes & everteris
 patrimonio. Laërtius in Solone: οἱ τὰ πα-
 τρῶα κατιδηδοκῶς. Idem in Anaxagora:
 Ὅς γε τὰ πατρῶα παρειχώρησε τοῖς ἀκείοις. Lu-
 cianus in Dialogis meretricum. Εἰ κύριον
 γυνώμεν

γράμμα τῷ πατρῷον. Ammonius eadem omnia nisi quod πατρικὸς φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῷοι ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus: ὧν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone: Πατρῶον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo: Τιμὸν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατρῷοις φίλοις. Et non longe post τὰς π. πατρῷους φίλους πρῶτον Διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basiliius contra fœneratores: καὶ πρὸς καὶ πατρῷας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πάτερμα ἔστι τὰ τὴ πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρῷος κληῖρος. Operæ pretium est & Pollucem, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. II: Ἡ δὲ πατέρων κτήσις πατρῷα, πατρικὴ, πάτερμα, πορνικὴ. καὶ ἰσὰ πατρῷα, καὶ πάτερμα, καὶ πατρικά, καὶ πορνικά. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit. vide verba pag. 465. Quia autem πάτερμα ἔστι scribendum esse dicunt, notandum est τὰ πάτερμα, vel καὶ τὰ πάτερμα frequentia esse eo sensu apud auctores idôneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πάτερμα, ut dixit Josephus,

phus, ἐξέβαινε τὸ πατρῶν ἐθῶν pro πατρίων
ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc pa-
tre dixerit, se satis amplum habere pa-
trimonium non effugiet solœcismum. Si
apud Lucianum in Dialogo Alexandri &
Annibalis recte legitur ἀποσας τὸ πατρῶν
περοικωεῖσθαι ἡξίει καὶ δαίαν τὴν Μηδικὴν μετι-
δήτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sic-
ut & Dion in XXIV libro de C. Cæ-
sare: Ἀλλὰ ζῶν τὸ πᾶν τὸ ὑπαίσιον καὶ μὴ
ἀναγκαζέμεντα, μήτε ἐκ πατρῶν, μήτε ἐξ
ἐκποροίας τινός, ἐκστῆναι. Ac ipse vivens & ne-
que legibus patriæ, neque ob aliquam culpam
eo sc. consilatu se abdicavit. Ubi male πα-
τρῶν pro πατρίων dixit. Recte Suidas in
vita Christodori Coptitæ: ἔρχαιψεν, in-
quit, πᾶτερμα Κωνσταντίνου πόλεως ἑπικῶς Βι-
βλία ιβ'. πᾶτερμα Θεσσαλονίκης βίβλια κε & c.
*De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalo-
nica & c. Eumolpidarum πᾶτερμα. Cic. ad
Atticum.*

XVI. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι] pro civis
meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μοι
vel μοι. Ut hic locus intelligatur adscri-
psimus Pollucis, Hesychii, Moschopu-
li, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβα-
ροι ἀλλήλους & πολίτας ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν.

Ἀρχιπρωτῶν ἢ καὶ συμπρωτῶντες ἔφη. Πλάτων
 μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ὅτι τῷ Ἑλλήων τὸ πα-
 τρωτάς εἶρηκε. *Locus Platonis est in sexto
 de legibus: δύο ἢ λείπεσθον μὲνα μηχανὰ,
 μήτε πρωτῶν ἀλλήλων εἶναι οὐδ' ἐμμένοντας
 ῥαὸν δεξιόσιν ἀσυμφώνουσιν εἰς δύναμιν ὅτι μά-
 λιστα. Hefychius: πρωτῶν παρ' Ἀθηναίους
 ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus: Πρωτά-
 της, inquit, πρωτῶν Ἀττικόν ἐστιν. ὡς γάρ φα-
 μεν πολίτην τὸ συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸ συνηλι-
 κιώτην, ἔτω καὶ πατριώτην τὸ συμπρωτῶτην. Καὶ
 ὅτι θηλυκὴ ἡ πρωτῶν σολή ἢ καὶ τὰ πάτρια γι-
 νομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ σολὴ αὐ-
 τὸν ἐπεσπᾶσαι τὸ πρωτῶν ἔσται. Xenophon e-
 tiam πρωτῶν ἵππων dixit. Ammonius:
 Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας ὄλος ὄ-
 λω. Thomas: Πολίτης, inquit, δημότης, φυ-
 λέτης, ἀνδρὶ τῶν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimi-
 rum antiqui magistri docent ita inter se
 differre πολίτης & πρωτῶν, ut πολίται inter
 se dicantur Græci, eique ingenui, πρωτῶ-
 νη barbari & servi. neque dicendum esse
 συμπολίτης, συμπρωτῶν, συνηλικιώτης, συ-
 δημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πρωτῶν
 ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud
 Latinos recte dicitur, *conciuiis, coequalis,
 contribulis*. Hæc barbara sunt, pro quibus
 me-*

melioris ætatis scriptores dicunt *civis*, *equalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallæ, qui existimavit *conscivis* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Pollux Archippum Comicum *συμπατριώτας* dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse *συμπολίτην* in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad hæc verba in Pace: Ἡ *χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν*. In quem locum scribens interpres: οὐπὶ *συμπολίτην*, ἔπε *συνδημότην* λέγουσιν. Οἱ μὲν τοι *Εὐερπίδης* *παρὰ λέξιν* ὡς *συμπολίτην* τῇδε *βοσκήσῃ* *χθονὶ* καὶ τῇ *τεκνέσῃ* *νιῶτιν* *δοκέσῃ* *χρεῶν*. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & hæc vox apud Josephum lib. XI X *Ἀρχαιολογίας*. οὐ μόνον εἰς *οὗτ'* *συμπολίτας* ἀλλὰ καὶ εἰς *συγγενεῖς* καὶ *φίλους*. Et Ælianum III, 24: *Νεανίσκοι* *τρεῖς* εἰς *δελφὸς* *Ἀφικέμενοι* *Θεωροὶ* *συμπολίτην* *κακέρχοις* *συμπεριτυγχάνουσιν*. Apud eundem legitur etiam *συνήλικες*. *Λησταῖς* *ᾤειπεν* *ὡν* *μὲν* *τῶν* *συνηλίκων* *βοῆς* *γυρομένης* *ἰδὲ* *ὁ* *δράκων* *καὶ* *οὗτ'* *μὲν* *διεσκόρπισεν*, *ὡς* *δὲ* *ἀπέκλεινε*. Quæ vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaiso *συμφυλέται*. *Τὰς* *ἣ* *παι* *κρίθεντας* *ὑπὸ* *τῶν* *συμφυλεῶν* *καὶ* *τῶν* *δημοῶν*.
 Quare

Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: καὶ παρόχρητον ἐν τῷ ἱσθαῖσμός ὑπὲρ πολλὰς σπουδικώτας ἐν τῷ γλῶσσῳ. & epistolæ ad Thessalonicenses: ὅτι τῶν ἰδίων συμφυλῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythæronem vocat παλριώτιον Oedipi: Ἀπείρων ὃ Κιθαίρων ὅση ἔση τὰν αὐρὸν πανσέλιον μὴ ἔσθ' ἔτι καὶ πατριώταν οἰδίπῃ καὶ τροφὸν, καὶ μητὲρ αὖξεν καὶ χορδαῖα. *Dies crastinus haud abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus.* Athenæus Nicostрати Comici fabulam adducit nomine παλριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπαλριώτης. quamvis non ignorem a Plinio eam usurpata. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa.

XVII. οὐ δὲν ἔστι μεθύσης] Solœcismus in eo versatur quod dicat οὐ μεθύσης. Attici enim dicunt ἢ μέθυσθαι vel ἢ μεθύση τὴν μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur

tur μεθύσης. Thomas Magister: μεθύση γυνή,
 ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Γραῦν μεθύσιν, τὸ
 κάρδακός ἐνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός. Πρεσβύ-
 πος Φίλοινος μεθύση. Μεθύσας ἢ ὅτι τὸ δρᾶσενων ἔ-
 δεῖς τὸ δομίκων εἶπεν. ὅτι ἢ θηλυκᾶ Λιβαίνῃ ἐν
 τῷ πατρὶ τὴν λάλει μελέτη. Οὐκ ἔστιν ἡ γυνὴ μοι μέ-
 θυσας. Σὺ τοίνυν Ἀθηναίως ἐπὶ μένῃ ὅτι μὲν δρᾶ-
 σενικῶ μεθύων λέγε καὶ μεθυτικός. Ὡς Φιλῶς ρα-
 πτος ἐν τῷ Ἡρώδῃ βίῳ. Εἴωρα ἢ αὐτὸν καὶ μεθυτικὸν
 καὶ ἀνοήτως ἐρώωντα. Ἐπὶ ἢ θηλυκᾶ, μεθύσαι καὶ με-
 θύση. Illud legitur apud Ecclesiasten cap.
 XXVI: ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσα. Pollux
 Menandrum etiam de viro μέθυσας dixisse
 auctor est. Non caret igitur exemplo
 quod Apostolus dixit in prioris ad Corin-
 thios cap. V: ἡ λοιδόρ ἢ μέθυσας ἢ ἄρπαξ.
 Et VI: οὐτε μέθυσι ἔτε λοιδόροι. Nam Lu-
 cianus etiam in Timone de viro μέθυσας καὶ
 πάροιν dixit, quanquam & Phrynichus
 scribat: μέθυσα ἀνὴρ σὺν ἐρείς, ἀλλὰ μεθυσι-
 κός. γυναῖκα ἢ ἐρείς μέθυσον ἢ μεθύσιν. Barbari
 igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης
 dicunt. quare μεθύσης per solæcismum est
 nominativus, & per Atticismum geniti-
 vus. Alexis tamen in fragmento apud A-
 thenæum lib. XV: Εἷξ οἶνα δὲ εἶρηκεν τὴν μεθύ-
 σιν Ἀλεξίς. Ubi recte Casaubonus notavit

66 JOH. GEORGI GRÆVII
male non neminem emendare μένυσθαι.
Et apud Arrianum lib. IV, cap. 2. ubi
tamen pro πότερον μεθύσης εἶναι θέλεις, le-
gendum μεθύσης.

XVIII. Λῆμμα παρέσιν αὐτῷ] *lucrum*
adeft illi, cum λῆμμα παρέσιν αὐτῷ, id est, fi-
ducia animique præsentia vel obstinatio
adeft illi, dicere debuerit. Λῆμμα & λῆμμα
auctore Ammonio Διαφέρει. Λῆμμα μὲν γὰρ
δι' ἐνὸς μὲν τὸ ὠφέλημα τὴν ψυχῆς (sic enim le-
gendum est non τύχης ut habent edita
exemplaria) λῆμμα δὲ Δια δύο μμ. hoc est,
λῆμμα *animi præsentiam significat*, λῆμμα
quicquid accipitur. Si Heliodori Episcopi
codex emendatus est λῆμμα ab illo dictum
est pro λῆμμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερον in
secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω
δὲ λήμματι. Josephus VII αλώσεως καὶ
πολλῶν λήμμαται παλῆρης ἡρόδω. pro quo
Lucianus in Demosthenis encomio. ὡς
ἀνδρείον μὲν αὐτῷ τὸ λῆμμα. In Neophrone
quoque λῆμμα legitur pro λῆμμα in qui-
busdam libris. Κάπχε, inquit, λῆμμα καὶ
ἀέν Θεοσυγές. *compesce ferociam & vim*.
Ipsam carmen legitur in Stobæo. Quin
& in Philostrati Heroicis λῆμμα impres-
sum est pro λῆμμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, ἔ
Αχιλ-

Αχιλλεως δηλαδὴ Φησι. In Dionysii Hali-
carnassensis libro VI eadem menda est.
τὸ λήμμα αὖ καὶ προθυμίας ὑπομνήτοι. Apud
Plutarchum in Cæsare quoque male le-
gitur ποιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε.
pro λήματα. Heliodorus tamen in sexto
recte dicit: γυναιὶ μὲν τὸ λῆμα, σωστὴ τὸ
φρόνημα. Euripides in Oreste: μινέλαα
παῦσαι λημὴν ἔχων τεθηγμένον. Idem in Iphi-
genia: ὦ λῆμ' ἄρυσον ὡς ἀπ' ὄλβου ῥίζης
πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ
τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὰ φρόνημα,
τὴν ὀρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ψυχῆς ὠφέλημα,
τὴν προθυμίαν. Joseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ
πόνε πρὸς τῷ πείχῃ καὶ λήμματι. Παράσημα
ψυχῆς autem, ut emendandum censui-
mus apud Ammonium, sæpissime pro
φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus
Alexandri: οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ ὠφελήματι
τὴν ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δαινοῖς. Josephus
in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπὶ τῷ ὠφελήματι
τὴν ψυχῆς Ἰεραδαίοις. Polybius: Ῥωμαῖοι δὲ
ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ ὠφελήματος ψυχῆς ἐλίγαν
δεῖν τὴν οἰκονομίαν ἐκράτησαν. Sed ut rever-
tamur ad λῆμα. Aristophanes in Nebu-
lis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ σὺν ἀπολμῶν. I-
dem in Ranis: καθ' Ἡρακλέα τὸ χῆμα καὶ

τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐν πόλμῳ ψυχῆς
 λήματι πειθόμενοι. *Spiritibus freti*. id est, in-
 trepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox
 fere cum adjectivo laudis vel vitupera-
 tionis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα
 ἄριστον. Idem in Alcestide: κακὸν τὸ λῆμα
 καὶ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: ἡ-
 κιστε τὸ μὲν λῆμ' ἔφυ τερατινικόν. Aristopha-
 nes in Equitibus: Νῦν δὲ σὶ σε πάντα δὴ κά-
 λων ἐξιέναι καὶ λῆμα θύρον φορεῖν. Ubi
 perperam Erasmus legit λῆμμα & inter-
 pretatur & *lemma ferre vehemens*, quod
 dudum H. Stephanus notavit. Sopho-
 cles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆ-
 μα. Herodotus tamen sine laudatione
 λῆμα posuit pro præsentia & præstantia
 in Polymnia: Ἀπὸ λήματι, inquit, καὶ
 ἀνδρείης ἐσπρίδεται εὐδαιμῶς ἐξουσίας ἀνάγκης. Et
 in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ σὺν
 ἑσπερίῃς ἔσαν οἱ Πέρσαι. quo utroque in loco
 perperam μμ impressum est. Nam λῆμ-
 μα duplici μμ lucrum, capturam, quæ-
 stumque significat, & syllogismi partem,
 quam Aristoteles πρῶτασιν Cicero *sumtio-
 nem* vocat. Hinc componitur dilemma
 & monolemma. Lemma etiam Plinio &
 Martiali argumentum significat. Cata-
 næus

næus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctoritatemque fidem. Lucianus encomio Demosthenis: Λημμάτων πολλῶν ἢ μεγάλων ὑπερβολῆς, id est, *contemptus magnorum & multorum emolumentorum*. Iosephus in I Α' λωσ. Ως μὴ κατάφορον τὸ λῆμα ποιήσει: Idem in XIV δεχαιολογίας: ἵνα ᾗ μὴ κατάφορον ᾖ τὴν τὸ λῆμα. Ne tamen quantum pecuniæ extorserit cognosceretur. Ubi exemplaria πλημμέματα habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen fraus deprehenderetur*.

Demosthenes: Ταῖσφω̃ν αὐτῶν μικρὰ λήματα πωλύντες. Sophocles in Antigone: οὐκ ἐξ ἀπαρτῆος δὲ τὸ κερδαίνειν Φιλῆν.

Ἐκ τῶν αἰσχυρῶν λημμάτων τὰς πλεονεκίας
Ἀτωμύκτας ἰδοὺς ἀν' ἧσιν ὁ σπασμύκτας.

XIX. Πρόσκεισθ' ὁ μείραξ ἐμὸς φίλῳ.] Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti ἡ μείραξ dixerunt non ὁ μείραξ vel μεиракшис, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonactis: ἢ κεν οὐ πῶς μεиракшис ὦραϊ, αὐτὸς δὲ πολωλεπέναι λέγων. Venit igitur quispiam effeminatus

adoleſcentulus egregia forma. Ibidem in votis: Καὶ μὲν ἔ πάνυ καλὸς ὁ μαιρακίσκος ἔδοξέ μοι. Sed præſtat hæc ita ſeſe habere ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus teſtis eſt Thomas Magiſter: Μείραξ, inquit, καὶ μαιρακίσκος ὅτι δρσενικῶ ἀδόκιμα. μαιράκιον δὲ ἐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μείραξ μὲντοι ὅτι θηλυκῶ, καὶ μαιρακίσκη μόνον Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ. Σὺ δὲ ἅπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν. Ὡ μαιρακίσκη πωθάνη γὰρ ὠρμῶς. Σὺ δὲ μαιράκιον καὶ ὅτι θήλεα λέγε. Lucianus in Gallo de Danae agens: Ὅς ποτε ἤρασθη τῷ δρσολικῆς ἐκείνης μείρακι. Idem in Νεκροκῶϊς. Δύο ἤδη ὁ μαιρακίσκος κύλικας ἐτοίμας ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζέσαις. Ἄγειν σε καὶ παῦταις μετὰ σε τὰς μείρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὦ νεανίσκε εὖν ἐὼ τὴν μείρακα μισεῖν σε παύτῳ. Et in Ranis: Καὶ γὰρ ὠδραβλέψας τὴν μαιρακίσκης. Lucianus in mercede conductis: Τιμώμενος μαιρακίσκος, id est, masculinum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μαιρακίς τις ἢ πάνυ δοκίμων Ἀντιπώης ἤρασθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μείραξ καὶ μαιράκιον καὶ μαιρακί-
σκος

σκῶ Διαφέρει. Μειράκιον γὰρ ἢ μειρακίσκῶ
 ὁ ἄρσιν. Μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Hæc Ammo-
 nii sententia de μειρακίσκῶ intelligenda
 non de omnibus masculis, sed impudicis,
 pathicis. Postremo Phrynichus id con-
 firmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν κωμωδία
 παίζει πρὸς τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες
 ὅτι θηλειῶν τάτιςσιν. Τὸ δὲ μειρακίσκος ἢ μειρά-
 κιον ἢ μειρακύλλιον ὅτι ἀνδρῶν. Ubi perpe-
 ram Nunnesius vertit: Μείρακες ἢ μείραξ
adolescentuli & adolescentulus. cum sit *puel-
 la & puella*, ut ex sequentibus verbis ap-
 paret & exemplis, quæ attulit. Sic & E-
 tymologici magni auctor. quem vide. Et
 Ælius Dionysius apud Eustath. Atticos
 hoc semper observasse ait. Attice igitur
 dixit Lucianus in Asino: Τῇ μείρακι συν-
 ἀναζόμενον. Et Heliodorus in primo:
 ὅτι ποδεχέσθαι αὐτὸν ἢ μείραξ. Idem tamen ma-
 le in quarto ait: Θεαγύρης ἐστὶ καὶ οἱ πρὸς αὐτὰς
 μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα ὡς θαλάτ-
 των, excedens ex ephebis, vel ἄρτι μὲν ἢ
 ἔφησον ὡς θαλάσσης, quemadmodum in
 secundo eleganter dixit. Aristophanes
 etiam in Ἐκκλησιαζέσαις de masculo di-
 xit μείραξ, sed impudico: Ἡν μείρακ' ἰδὼν
 ὅτι θυμήσῃ καὶ βέληται τῷτον σκαλαθύρα. Id

est, *συνασιάζου*, ut Scholiastes inquit. *Si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare.* Ubi Scholiastes : *Μείρανα δὲ ἐνταῦθα δοκεῖ ὁρσενικῶς εἰρημῶν.* Deinde productis Ammonii verbis, quæ superius retulimus, subjicit : *ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τὴν κιναιδῶν* scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu *μείραξ* Atticis de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur se solœcismum hic deprehendere non posse.

XX. *Δεδίηομαι τὸν ἄνδρα καὶ φύγω.*] Solœcismus hic in eo est quod *δεδίηομαι* posuit pro metuo, cum sit terreo. Thomas Magister : *Δεδίηομαι τὸν δαῖνα ἡ γὰρ ἐκφοβῶ, καὶ ὡρὰ ποιηαῖς καὶ λογοχράφοις. Ἀντὶ δὲ ἐκφοβῶμαι ὡρὰ ποιηαῖς μόνοις. Ὁμηροῦ ἐν β Ἰλιάδ. Δαιμόνι ἔσέοικε κακὸν ὡς δαιδίομαι.* Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat *δέδοικα* poni pro metuo *δεδίττω* autem esse terreo. *Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἔπερον πρὸς αἰπαλικῶ συντάσσομαι.* Attice igitur dixit Lucianus de luctu : *Κύων τῷ χάσματι δεδιήμενον.* *canis rictu sive oris hiatus terreus.* Idem in Philopseude : *καὶ δεδιήσεται καὶ με ἐλπίζων.* Et in bis accusato : *καὶ μὲν ἔπι με*
μεῖω

με ὡς Ζεὺς δεδιήοντα. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδιήεσθαι. Justinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιήόμηνον ὧν' χειμῶνας, ubi aliter δεδιότα *metuentem* legitur.

XXI. φίλων ὁ κρυφαῖός τε [Θ.] *Amicorum summissimus*, ut Græcum solœcismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελειῶσιον μὲν λέγει. Τελειῶσιόν τε ἁδόκιμον, ὡς καὶ κρυφαῖόν τε. Idem alibi: οὐ κρυφαῖόν τε δεῖ λέγειν, ἔτι γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθέσει καὶ ἑτέραν ὑπερθεσιν δεῖ ἐπάγειν, εἰ καὶ ὁ Λεκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν ταῦτα κρυφαῖός τε οἴκαθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Joannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μεϊζοτέρα τῶν ὧν ἔχω χαρὰν. Phrynichus summo opere improbat hanc vocem: Κρυφαῖόν τε, inquit, ἐνεκαλυψάμενος ὧν ὡς φάσω εἰνῶ. λέγει οὐκ κρυφαῖον. *Supradixi me cum κρυφαῖόν τε reperi apud Phrynium. Tu dic igitur κρυφαῖον.* Simile huic

74 JOH. GEORGII GRÆVII
 est ἐχάτωσιν a Thoma merito impro-
 batum, & κεφαλαιωδέσιν quod in Po-
 lemone Sophista notat Phrynichus. Pa-
 rum igitur Attice Plutarchus πρὸς κλω-
 πῶν Περὶ παλῆλικῶν ὁ κορυφαϊότης Στρατιῶν.
 Idem in Pompeio : ὧν Περπέννας ὁ κορυ-
 φαϊότης. Idem ibidem : κορυφαϊοίτοι γὰρ
 ἦσαν ἐν καλιδυνασταῖς καὶ τιτηνοῖς ἔτι σύμβουλοι.
 Nec Dionysius Halicarnasseus lib. VI:
 Ἀπὸ πρὸς ἣν γνώμη ἔκορυφαϊοτάτη τὴν πολεμικῶ-
 των τὴν ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec
 Josephus : συνελέγησαν οἱ οἱ κορυφαϊοίτοι.
 Idem in VIII Ἀλωτ. συνεληθόντων ἐξ τῶν
 κορυφαϊοτάτων. Utitur & alibi hac voce,
 ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Ju-
 stinus Martyr in παραινέσει ad gentiles, &
 Herodianus in fine libri secundi : τὰ κο-
 ρυφαϊοτάτα τῶν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τὴν καὶ
 μέγαν πεπραγμένων Σεβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

XXII. καὶ ἐξορμῶ ὅ] Εἰς ορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor,
 sive erumpo. cum proprie apud Atticos
 activum sit significans, incito, urgeo, im-
 pello. Moschopolus : ὁρμάω ὁρμῶ, in-
 quit, τὸ προδύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ ὅ ἄλλον. Phi-
 lostratus certe Atticos imitatus semper
 illo active utitur in Heroicis : Εἰς ορμῶ
 τῶν

τῷτον τὸν κυῖα καίτοι χρῆσθ' ὡς ὁρᾷς ὄντα. Et in eodem opere : Τῷ Τελαμῶν ὁ ἐξορμῶν τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulidensi eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam & passivam : κλήθρων ἐξόρμα ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσας πάλιν ἐξορμάσεις οὖν χαλινᾶς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodorus in secundo. καί μοι τις ἀπήγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV : ὁ ᾧ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκέαι. Et sic sæpius ille scriptor, ut & Dio lib. XLII : Αὐτὸς ᾧ πρὸς οὖν ἐρασιώταις ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Josephus, quin & Xenophon & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budæus in Commentariis utriusque linguæ. Sed ipse etiam Lucianus hujus præcepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis : πολλὸν τ' ἄλλων περὶ ἐξορμήσεως. ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Annibalis : Εἰ γὰρ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσεως εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari cum Thucydide dicat : Παράξω ἐπεὶ οὖν Λακεδαιμονίης καὶ ἐξώρμησεν.

XXIII. Εἰς Ἀπιπλῆς δὲ πινεῖν εἰπὼν }
eum quidam dixisset ἐξ Ἀπιπλῆς ; addita
 præ-

præpositione ἐξ, pro quo doctissimus
 quisque ὀπιπολὴς omīssa præpositione.
 Pausānias in Corinthiacis: Εἰπὶ θαλάσῃ
 πελμαῖωδ' ἢ ὀπιπολὴς μᾶλλον. Aristophanes
 in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπει
 ἀνωτάτω θεαῖς. ἢ ταύτης ᾗ νυνὶ τὸ θεαὸς ὀπιπολὴς
 ἔνεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus:
 Ἄνωθεν ὀπιπολὴς ἔσθ' ὁμήαι. Herodotus: Εἰ-
 πιπολὴς ᾗ ἔπει αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον. id est, *super-*
ne inest ipsi ellychnium. Valla hic labitur
 legens ὀπιπολὴς ἐλλυχνίς. id est, *cum multa*
lychno. Locus extat in Euterpe. Idem in
 alio loco: Τάφον ἑαυτῇ κατισκιάσαιτο ὀπιπο-
 λὴς τῷ πύλων. Theophrastus in primo de
 causis: Εἰ καὶ τινες εἰς βάθος καθίστην, ἀλλ'
 ἐνίας ἢ ὀπιπολὴς. Plutarchus in eo libello
 cui titulus πτέρω τῷ ζώων φρονιμώτερον ὡρα-
 πέτομ' ἢ ψαύει τοῖς πύλοις ὀπιπολὴς. Et in
 libello περὶ κρινῶν ἐννοιῶν· ἐκ ὀπιπολὴς ψαύει
 τὸ ἐπιφανείας ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθος εἰς πλά-
 τος ὅμ'· Sic Attice Plutarchus, qui tamen
 minus Attice dixit in Dione: Εὐρυσκον ἐξ
 ὀπιπολὴς μᾶλλον ἢ κατὰφορὰς: quod etiam a-
 pud Dioscoridem cum in capite de papa-
 vere tum alibi, uti & passim apud Græcos
 interpretes occurrit. Phrynichus hæc,
 quæ diximus, confirmat. Εἰς ὀπιπολὴς λέ-

γῆσσι πνες οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον
 ἐξ Ὀππιολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ δὲ χαῖτοι
 ἀνδρὶ τῷ ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in
 eadem sententia: οὐδεὶς τῷ δοκίμων ἐξ Ὀπι-
 πολῆς ἦπιν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῷ ἐκ προθέ-
 σεως Ὀππιολῆς. Ἀρμενίδης ἐν τῷ Αἰγυπλίῳ· Ε-
 πειδὴ σοι Διὸς βραχέων καὶ Ὀππιολῆς ἀπεκρ-
 νάμην. Θεκυδίδης ἐκλή. Διὰ τὸ Ὀππιολῆς ἔ-
 ἄλλαι εἶναι, de Epipolis agens Syracusano-
 rum loco custodiis frequenti, ut loqui-
 tur Livius. Lucianus tamen hic non ca-
 vit quod aliis vitio dat. Dicit enim in
 secundo verarum narrationem: οὐκ ἐξ
 Ὀππιολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος.

XXIV. Σωετίξαιτό μοι.] *Fussit mihi.*
 Sic interpretor, non ut Micyllus, *compo-*
suit. In hoc enim videtur solœcismus esse
 quod *συντάσσειν* dixerit pro *κελεύειν*, cum
συντάσσειν proprie sit ordines instruere,
 componere. Pro jubere tamen utitur He-
 liodorus in secundo: Εἰπὶ τῷ νεῶν τῷ ἰσθμῷ
 ἔπερ *συνετίτακτό μοι* πρὸς τὸν ξένον ὥρμησαι.
 Idem in eodem: Εἰπὶ τῷ χέμμιν τῷ κώ-
 μῳ ἔτῳ Θεαγρόφι *συνετίτακτο* ἔσσωδεν. Dio-
 dorus sæpe *συνέτασσε* pro *jussit*, & *συνετί-*
τακτο pro *jussus* erat, utitur. Qui igitur
 Atticos imitari volent *συντάσσειν* utentur
 de

de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Josephum ἑπιθελάς τε καὶ λέχες συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes*. Lucianus alio sensu in Asino dixit: συνεπάτηντο ἐπ' ἔργον. *Accingebantur operi*. & Plutarchus συνεπάτητο πρὸς τὴν προᾶξιν. *ad negotium componebatur*. Eodem pertinet illud Periclis ἀσώτακτός εἰμι, *imparatus sum*. illudque Plutarchi de Solone: συνεπαγμῶν ὑποβάλλειν τὸ νόμα, *paratum subjicere nomen*. Demosthenes δ' συνεπαγμῶν non sum paratus, *meditatus, instructus*.

XXV. περιέσσω αὐτὸν] *Circumstiti ipsum*. Manifestus solœcismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπῃς περὶ ἡσυχίας τὸ δαῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς πῖνα περὶ ἡσυχίας; ἀλλὰ περὶ ἡσυχίας. Λιβάνις ἐν ἑπιστολῇ καὶ περὶ ἡσυχίας πρὸς ἑπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περὶ ἡσυχίας αὐτὸν ποτε κρείττετος. Περιέσσω etiam fugio, vito significat. Lucianus in fine Hermotimi: οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περὶ ἡσυχίας, ὥσπερ οὐ λυτῶν τὸ κυῶν. *Non secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo*. Josephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρὸς πρὸν ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νυῖ φάσθαι πῶς

ταύτῳ καὶ περὶσταται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περὶστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τ' λόγων ἀσελγείας αὐτῶ μιμηταὶ ἡρόδομοι περὶ ξωσι τὸ πλῆθος: id est *verebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκείνῳ αἰεὶ καὶ ὄντο ἰσχυρῶς περὶστατο μάλιστα. Idem, Suidas ἀλυσπάζειν, περὶστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. in qua notione etiam legitur II ad Timoth. 11, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubonum ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5. & Andræam Dunæum ad Johannis Chrysostomi in epistolam ad Titum orationem sextam.

XXVI. Εἴπερ δὲ λέγοντι σικνεῖται αὐτῷ] *judicio experiebatur*, vel *contendebat*, aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero σικνεῖται αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, si-ve gignebatur, quemadmodum διακνεῖται αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακνεῖσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ροδίων δικαστηρίῳ διακνεῖσθαι. Sed de συκνεῖν audiamus Thomam: Εἰ δὲ δικαστηρίῳ σικνεῖται γὰρ λέγειν, & σικνεῖται. Σικνεῖται γὰρ ἀντὶ τ' ἵνα τοῦ ὡς ἐχθρὸς καὶ ἡ ὥσθι φιλο-

Φιλοσόφους σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον ἀλέλυσ-
σις. ἐπεὶ καὶ ὁ Φαῖδρος ἐν τῇ σωηθείᾳ συγκρίνειν
ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δεῖνα, τὸνδε παρεξέταζεν ἔχ' ἄ-
ρηται ὡραὶ τοῖς δοκιμώτατοις τῶν παλαιῶν. Ἀλ-
λὰ ἀντὶ τούτου ὡραβάλλειν, καὶ παρεξέταζεν,
καὶ ὡραϊσθῆναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν
ὡραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epichar-
mus: σωκερίη καὶ διεκρίη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν
ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γαῖαν, πρῶμα δὲ ἄνω, πρὸς
τῶνδε χαλεπὸν; Attice etiam Chryso-
stomus in comparatione monachi & Regis:
καὶ ὡραθεῖναι νυνὶ ἀλλήλοις πάντε κατέρραθυ-
μημέα ὡρα πολλοῖς πάντε πολλῆς τυγχάνοντα
συστάς. Et Lucianus in imaginibus: καί
τοι Νηρείσιν ἐκείνη παρεξέταζετο. Ibid. ἐγὼ
δὲ σε εἰδ' ἐκείνα ἡξίαν τῇ Ἡρώιναις ὡραθεω-
ρεῖν με. Et paulo post: οὐκ ἂν ὡραβάλλοιμι
ἐκὼς θεῶν γυναικα Φαιδράν. Ibid. Αἰγείρω
δὲ αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνη τὸ Ὀμηκὲς τι καὶ ὄρ-
θιον. Quare minus Attice dixit Athe-
næus: Τὸ ἢ Διονυσίᾳ χορηγεῖον παντελῶς ἂν
Ὀπελὲς τι Φανείῃ πρὸς ἐκείνο συγκρινόμενον.
Confudit etiam hanc differentiam ipse-
met Lucianus in Parasitice: Ἀξίος, inquit,
συγκριθῆναι ὡρασίτῃ τῷ σώματι. & Philo:
Ὅς ἕνεκα Ὀμηρείας εἰδὲν ὁμητικῶς συγκρίνεται, no-
bilitate cum nemine mortalium comparandus.

Quare

Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit: οὐ γὰρ πλῆμνυ ἐγκεῖται ἢ συγκεῖναι ἑαυτὸς τοῖς ἑαυτοῖς σωματικῶν. In eadem sententia Phrynichus: Σύγκροσις. Πλάττειται ἐπιγεαίφῃ συγκροάμματα τῷ αὐτῷ, σύγκροσις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πᾶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφικνῶμαι, καὶ σφῶς αἰδώς, ὅ, τι ποτὲ εἶναι ἡ σύγκροσις, ἐχρησάτο αἰδοκίμῳ Φωνῇ. Ομοίως δὲ καὶ τὸ συγκεῖναι τῶνδε τῷ δε καὶ σιωπῶντι ἡμετέριον. Χρηθῆναι ἀντιζητέειν, καὶ ὡς θάλασσαν λέγειν. Cicero recte I-de Natura Deorum σύγκροσιν vertit *concretionem*. Theophanes Cera-meus, supra sui sæculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκρομα. Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ ἑρᾶν καὶ γῆς, καὶ τὸ ἐν μέσῳ σφῆμα ἢ σύγκρομα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex caelo terraque, & his quæ in medio sunt interjectæ, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκροσις ponitur pro *comparatione*.

XXVII. Νῶϊ τῷ π δοκεῖ] Ut solœcismo solœcismum explicemus: Nos hoc videtur. Ubi νῶϊν nobis dicendum fuit.

82 JON. GEORGII GRAEVII
 quemadmodum Plato loquitur in VI de
 legibus: θαυμαστὸς τότ' ἀκῶσαι νῶϊν πάντως
 ξυνδοκεῖ. Idem in symposio: Πράξομεν ὁ
 ἄν φαινέται νῶϊν.

XXVIII. Σὺ ἔφη καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁ-
 μαρτάνομεν.] Tu etiam nobis peccamus dices
 pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus.
 Utrumque hoc non videtur animadver-
 tisse interpres, ut ejus versionem legenti
 constabit.

XXIX. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖται] Hæc
 Luciani verba ex sequentibus Thomæ
 Magistri erunt intellectu facillima: Μί-
 γνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, ἔχῃ γυνή
 τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυται recte dici de
 viro cum muliere consuescente, male ve-
 ro de muliere, quæ cum viro rem habet.
 Hanc differentiam tamen non esse per-
 petuam argumento est illud Parthenii in
 Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθείη τῷ ξένῳ. He-
 rodotus in Clio: Δεῖ δὲ πάντων γυναικῶν ἐ-
 πιχωρέω ἰσομερόω ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ
 ἐν τῇ ζῇ μιχθεῖν ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur
 D. Johannes Chrysostomus de Babyla
 martyre: Ποῖον δὲ ἔφελθ' μίγνυται μη-
 τέρασι καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ οὐδ' εὐαὶς περὶ τῶν Φι-
 λίσσοφ' ἐνομοθέτη, de Zenone agens. Sic
 apud

apud Hesiod. μίχθεις ἐν Φιλότῃ, frequen-
tissime. Homerus hymno in Lunam: τῇ
ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη Φιλότῃ καὶ Διὶ.
Quin & Esdræ I X Hebræi dicuntur mi-
scuisse semen sanctum cum populis pe-
regrinis, qui gentilium filias duxerant u-
xores.

XXX. Καρλῶαι δὲ πνϙ εἰπόντες] Cum
quidam pro κείρασαι tonderi dixisset κα-
ρλῶαι, quod erat ignominiosum verbum.
Differentiam pulchre docet Thomas:
Καρλῶαι ἢ ἐκάρλω κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν
ἐπ' ἀνθρώπων τῆτο κατὰ κεμήλων. Τὸ δὲ κεί-
ρασαι εἶναι ἐπ' ἀνθρώπων. Λιβάσις ἐν Ὀπίσθῃ
τῇ. Οἶμα καὶ δάκρυον ὑπὸ σε πεπιμῆσαι καί-
σιμον. Τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίαν κείρα-
σαι νομίζω. τίθηται ἢ καὶ ὅτι περὶ βλάτων. Phi-
lostratus in Heroicis: Τὴν κόμην μὲν ἐκεί-
ρατο ὅτι τῷ πατρὶ κλῶ. Lysias in Epita-
phio: Ἀξίον μὲν ὅτι τῷδε τῷ τάφῳ τότε κεί-
ρασαι τῇ ἐλλάδι καὶ πενήτησι εἶναι ἐνθάδε κοι-
μῆς. Phrynichus adfentitur Luciano &
Thomæ: Καρλῶαι enim tradit dici de in-
fami tonsura, κείρασαι autem de homini-
bus. Et Moschopulus: Ἐκάρλω ὁ αἰὲν τίθη-
ται ὅτι ἀνθρώπων κεράς. Nimirum καρλῶαι di-
cebatur de infami illa rasura, qua ute-

84 JOH. GEORGII GRÆVII
 bantur in morionum & stupidorum, &
 γελοιοποιῶν, qui ad ciendos risus induce-
 bantur, capitibus radendis. Illi enim ad
 cutem rodebantur, cum alii tonderen-
 tur: quo alludit Tertullianus de specta-
 culis: *Eos infideles ergo faciem suam esse,*
quam novaculis mutabant, & insuper con-
tumeliis alaparum objiciebant: ita de domi-
ni praecepto ludentes. Docere scilicet & dia-
bolum maxillam verberandam patienter of-
ferre. Nam illi moriones raso capite ala-
 pis offerebant malas percutiendas. Sed
 de hoc ritu dudum viri docti plura.

XXXI. Συνομαχεῖν δὲ τινὲς εἰπὼν [C]
 Cum quidam dixisset συνομαχεῖν pro con-
 tendere cum familiaribus. Cum hoc ver-
 bum proprie significet apud optimos
 quosque auctores tantum cum hostibus
 contendere. Probat hoc quod dixi Tho-
 mas: οὐ δεῖ λέγειν περὶ τῶ φίλου, ὡς πρὸς τὸ
 δεῖνα περὶ τῶ δεῖ τινὲς ἐσυνομάχων, ἀλλ' ἡμι-
 φισβήτην, ἡμιζην, ἐφιλονείκων. Τὸ γὰρ ἐσυ-
 νομάχων ὅτι ἐχθρὸν λαμβάνουσι, ὡσαύτως καὶ
 τὸ ἐδικαζόμενον. Οἷον ἐδικαζόμενον τῷ δεῖνι, περὶ
 τῷ δεῖ. Hesychius in diversa est sententia;
 qui ait hoc verbum significare τὸ πῶς οἰ-
 κείοις ἀγαφένεσθαι, cum familiaribus contem-
 dere.

dere. quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Aristoteles III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ pro Thomæ & nostra facit sententia, ut & Demosthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est.

XXXII. Βασανίζεσθαι αὐτῷ τὴν παιδα νοσῆντα] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζουν, quod est probare, explorare, quæstionem exercere, quæstioni subijcere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eosdem & Thomas redarguit inscitiae: τὸ βασανίζεν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνει, καὶ τὸ διὰ λόγων, καὶ τὸ διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε ἐν βεβάνισται ὑπὸ νόσῳ ἀλλὰ ἐξήμεσαι. Suidas paulo aliter: βασανίζεν ἢ τὸ αἰκνίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγᾶν σημαίνει ὡς καὶ τοῖς Ἀττικαῖς, ἀλλὰ τὸ χωρεῖς πληγῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὰ ληθῆς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophanis locum hunc contra se: πῶς βασανίζω. πάντα πρῶτον ἐν πίνακι θέσας, κρεμάσας, ὑπερχίδι μαστιχῶν, δέρων, σρεβλῶν, ἐπὶ δὲ εἰς τὰς ῥίνας ὅξος ἐγχέων, πλύνθας ἐπιθήσεις.

Quæ profecta omnia sunt *πρωρητικά ὄργανα*. locus est in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ *ὡδραλυκὸς δεινῶς βασιανίζομαι*. Adstipulatur Luciano & Thomæ Harpocraton & ostendit ex Dinarcho *βασιανίαις* esse *δοκιμασίας*, idque esse ex voce *βάσαν*, quæ lapidem significat, in quo aurum exploratur.

XXXIII. *προκόπει δὲ πινεινί* ἐν τοῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait *ἡτιδιδόναι* non *προκόπειν* dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostratus pro *προκόπειν*, *ἡτιδοσιν* λέγειν & *ἡτιδιδόναι* dicentes, *progressiones facere*, procedere ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus qui ait in *Hermotimo*: *Εγὼ μὲν προκόπειν ἐν τοῖς μαθήμασιν*. Et in *Parasitice*: *Εν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόποντας*. Idem in *amoribus*: *Εγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄλλῃ παιδείας ἱλαρὴν τῷ ἔργῳ ἡμῶν προκοψαί*. Aristides: *Ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τὴ σοφίας, ποσὸν ἂν ἀφαιρῶσι μεγάλα φρονήματα*. Phrynichus: *προκόπειν*, inquit, λέγουσι.

λέγῃσι. Τὸ δὲ ὄνομα περὶ τὴν ἀδόκιμον. Suidas: ὀπίδοις, inquit, περὶ τὴν, περὶ δὴ κη, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικὸι λέγουσιν, ἡ δὲ περὶ τὴν παρ' ἑδενὶ τῶν ἑλλήνων. Hesychius in verbo ὑποσικκίζειν περὶ τὴν dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *pracidere*, vel *pracastrare vinum*, quod tum fit cum vini vires sacco franguntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophrasto VI de causis plant. c. 24. διηλικὸν, quod male vertit Gaza *marale vini genus*, cum sit saccatum, colatum ἀπὸ τῆς ἡθήσεως ut pulchre docuit Vir summus Thomas Reinesius magno eruditorum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsæ litteræ in illa plaga videntur elatæ esse. In Hesychio pro περὶ τὴν legitur περὶ τὴν. quare lexicographi ὑποσικκίζειν impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑποσικκισαὶν ὑπὸ τῇ τῷ σικκῷ ἢ περὶ τὴν. sacco colabat, aut *pracidebat*. Apud Eustathium ad Iliad. V: καὶ ὑποσικκίζειν τὸ ὁδὸν τὴν περὶ τὴν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τὸ δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τῆς καὶ μικρὸν σικκισαὶν. ὑποσικκίζειν est etiam furari in itinere, nimirum περὶ τὴν dicitur

tur de iis qui faccos & marsupia præci-
dunt, qui nobis dicunt *Börs-schnyders*. Sed
ut redeamus ad priorem notionem ἡ
προέπαιον quam culpat Lucianus. In ea
legitur apud Euripidem in *Hecuba*:
Προέπαιοντ' ἔδειν εἰς προέπαιον κακῶν. quibus
nihil proficimus ad levanda mala qua sumus
passi, nihil facientia ad priora mala miti-
genda. Herodotus lib. I, voce passiva:
Οὐδὲν ἔ. προεγμάτων προεπαιόμενων nihil re-
bus procedentibus. Idem in *Thalia*: Εἰς τὸ
προσωπικὸν ἔδειν προεπαιέται τῶν πενηγμάτων.
Thucydides in IV: καὶ τῆς δεξιᾶς ἅμα
προεπαιόντων. Id est, nobis augentibus illo-
rum imperium. Προοδοποιούντων, ὡς ἐπιζόν-
των, ἤγειν προεπαιῶν καὶ ἐπιδόσιν ποιούντων.
Hæc Thucydidis interpretes. Eodem sen-
su Lucianus in saltationibus verbo ἐπιδι-
δόναι utitur. οὐκ ἔλατ, inquit, δεξιαμύνη
εἰς ποσὶν καλῶς ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τὴν Σε-
βαστὴν μάλιστα. Non olim initio factio tanti
incrementi in eam pulchritudinem, sed cir-
citer Augusti maxime tempora. Plutarchus
cuidam libellorum suorum titulum fe-
cit πῶς ἂν τις αἰσθῆται ἐαυτὸς προεπαιόντων ἐπ'
δεξιᾷ, sæpe utens in eo opere verbis προ-
επαιέων & ἐπιδιδόναι, & non abstinens in-
terim

terim a nomine *προκοπή*. Εἶδε μηδεμίαν, inquit, αἱ *προκοπαὶ* ποιῶσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ *προκοπὰς* ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἤτιαν καὶ ἔνδοσιν ἢ ὑπόλλυται ἡ *προκοπή* ἢ καὶ σώζεται. Josephus etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, εἰδ' αὖν ὡς ἀλώσιμῳ ἢ πόλιν εἰς *προκοπήν* τὸ τεῖχος ὡς ἤρξατο. Neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si *πικρὸς* processisset ut ceperat. Idem: Εἰς *μεγαλὴν* παιδείας *προκοπήν* ἐπιδόσιν. Et in Ἰαλώσ· Γίνεται ὡς ἀδόξως Ἀντιόχῳ μείζον *προκοπῆς* αἵτις. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν *προκοπῇ* ὑπομνήσιν εἶχεν ἐν πρῇ καὶ εἰργων διετέλε. Diodorus Siculus de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ *μεγαλὴν* ἔχων *προκοπήν*. Cic. X V ad Attic. ep. xvi: *Sed mehercule littera πεπινομένης scripta, quod ipsum προκοπήν aliquam significaret.* Non caret itaque exemplo quod dixit Apostolus I ad Corinth. 4: ἵνα σὺ ἡ *προκοπή* φανερά ᾖ. Et Epistolæ ad Philippenses cap. I: Εἰς *προκοπήν* τῆς εὐαγγελίᾳ ἐλήλυθεν. Uritur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἐαυτῆς εἰς *προκοπήν* τῆς φαινομένην λυσίπλην προσεβίβασε. Videtur autem

hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui sæpe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Nefasto *ῥάπερον* pro *ἄπερον* vel *ὀπερον*, *ῥάπερον* pro *ἔπερον*, & *ἄπερον* pro *ῥάπερον*. quæ omnia invenias in Heliodoro. Is in secundo: *Θάπερον*, inquit, *τὸ παίδων τὸν πρεσβύτερον* pro *τὸν ἔπερον*. Idem in VI: *Θάπερον* *ῥάπερον* *ῥάπερον*, ubi dicendum fuit *ἄπερον*, pro *ὀπερον*. Et in VIII: *ὡς δὲ τὸ ἰωνικῶν ἄπερον τὸ εἰς Δακονίαν ὡς δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς Ἀραβικῆς αὐτὴ νεκρὰ δωρηθέντων* pro *ῥάπερον*. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, *δυοῖν οὐκ ἄπερον ἢ τοιαύτη ποιήσῃ ὡς δὲ τὸ εἰς* dixit pro *ῥάπερον*. vide. & Thomam Magistrum.

XXXIV. *Εἰ μελετήσῃ ὁ δέσνα*] Vitium est in *μελετήσῃ* quod apud Atticos est secundæ personæ, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiæ personæ vocis activæ, ut loquuntur *μαμαλικῶν παῖδες*, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector verbum *μελεῖω* tametsi futurum medium usitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen

tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostratus in Marco Sophista: καὶ παρο-
 Γαλῆμαι ἔφη καὶ μελετήσομαι. Idem in eo-
 dem: μελετήσας δὲ καὶ μελεῖω[ν] ἀκροα-
 σάμεν[το] καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lu-
 cianus in mercede conductis: οἶδα δὲ
 ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ὅτι τῷ δέπνῳ
 κελδοῦντα μελετήσαντα μὰ τὸν δία οὐκ ἀπαι-
 δότως. Et in Demonacte: ῥήτορα δὲ πνι-
 κάκις μελετήσαντι. Proinde dicendum:
 μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησε, μελετήσας,
 ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσε, ἐπαινέ-
 σας, ab ἀκῶ, ἀκῶσομαι, ἤκασε, ἀκῶσας.

XXXV. Αὐτὸν κίζοντός τιν[ος] καὶ πεθνή-
 ξει εἰπόν[τι] ὅτι τέλει] Cum quidam Atti-
 corum amulus dixisset in tertia persona πεθνή-
 ξει, quod apud Germanos Atticos est se-
 cundæ personæ: quare sequitur βέλπιν
 καὶ ἐνταῦθα μὴ αὐτὸν κίζειν καταρώμενον. Hoc
 est: præsaret vel hic te non Atticissare mor-
 tieris inprecantem mihi, dicis enim: mihi mo-
 rieris. Aristophanis in Nebulis: Σὺ δὲ
 ἐγχανὼν πεθνήξεις. tu morieris. Hoc quod
 diximus declarant etiam Thomæ verba
 ideo a nobis non ommissa: Τεθνήξαται, in-
 quit, ὅτι μετ' ἐλίζον μέλλον[τι] λέγει. Πλά-

των δὲ ἐν Γοργία ὅτι μέλλουσι ἐνεργητικῶς
 λέγειν. Τεθνήξῃ δὲ ἐν αὐτῇ δόξῃ. καὶ Λιβά-
 κισι. Εἰ μὴ τις ἄρξῃ μετὰδοίη, τεθνήξῃ. ὅπερ
 καὶ Λακκιανὸς ἐν τῇ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Græ-
 ca tamen Platonis exemplaria, quæ ego
 quidem viderim, τεθνήξεται habent non
 τεθνήξῃ, ut placet Thomæ. Proinde vi-
 tandæ amphibologiæ causa dices cum
 Luciano in Dialogo Terpsionis & Pluto-
 nis. ποῦ καὶ τεθνήξεται τῷ γερόντων ἑκάστῳ.
 Micyllus hic perperam vertit ὅτι τρίτη in
 diem tertium, cum vertere debuerit in ter-
 tia persona, subintelligitur enim περσώπῃ.
 Alioqui εἰς τρίτῳ ut Attice subintelliga-
 tur ἡμέραν, in diem tertium vel perendie si-
 gnificat. Synesius: Εἰς τρίτῳ ἤκειν ἐπήγ-
 γελε. Aristides: καὶ ἤκειν εἰς τρίτῳ. Tho-
 mas: οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ ἄνθρωποι εἰς τρί-
 τῳ ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτῳ μόνον. Heliodo-
 rus: εἰς τρίτῳ ἐξώρμησαν. Addit tamen
 Aristophanes ἡμέραν in Lysistratē: ἀλλ' ἐς
 τῷ τρίτῳ γ' οὐκ ἡμέραν.

XXXVI. Σπυχάζομαι αὐτῶν] Hic o-
 mnes Græci Magistri tacent. Apud u-
 num Lascarem Constantinum legitur,
 Φαίδομαι significat ἀκροβολογεῖν & ἐλεῶν,
 præparare esse & misereri, quod an hic
 locum

NOT. IN LUCIANI SOL. 93
locum habeat nescio. Ea certe significa-
tione videtur verbum *σοχαζομαι* positum
esse secundi Maccabæorum cap. 14: καὶ
τῷ ἰδίων πολιτῶν σοχαζόμεθα. Id est, *pat-*
cens, vel *misertus*, vel *consulens*, ut vertit
interpres illic.

XXXVII. Α'φισαῖν δὲ πιν[θ] ἐπίν[θ]]
Negat hic Lucianus recte dici ἀφισαῖν δε
ἀφιστάνειν, pro eo enim dicendum ἀφιστά-
ναι. Thomas: ἰστάναι ὅτι ἰστάνειν. Non imi-
tandus igitur Heliodorus ἀνίστων καὶ ἀνε-
λαμβάνον, quemadmodum nec illud Ba-
silio in epistola πρὸς τοὺς ὑφ' ἐαυτοῦ ἀσκητάς
ὅτι αἰεὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διψ-
τάλλειν πινὰς ἢ σπυρίαν ὀπιχειρᾶσι. Sic τὰ ὅρη
μεθιστάνειν legitur in sacris litteris pro με-
θιστάναι. Diod. Sic. libro 10. Τέτις μὲν πλε-
λῶν ἀκρόντων ἐπετίμησεν ὡς διψτάνοντες πλὴν φι-
λίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν
δοποκαθιστάν πλὴν ἐλπίαν. Idem tamen
eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπι-
χείρησεν ἀφιστάναι τὸ Πολυπέρχοντα τὸ Ἀνελόντα
Φιλίας. Polybius: Εἰ πὶ ὅ πᾶσι τέτοις σπυρίαν
νε πλὴν σπυρίαν λήσασιν ὀνοιάσθισιν. Quo
verbo identidem ita utitur Apostolus.

XXXVIII. πλὴν εἰ μὴ] Ideo a So-
crate reprehenditur hæc locutio, quod
qui

qui paulo accuratius locuti sunt πᾶν ἢ
 tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor
 est Phrynichus. Cæterum Thomas est
 in diversa sententia, cujus hæc sunt ver-
 ba: Ἀμφότερα λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τότε, καὶ
 χωρὶς εἰ τότε εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι
 λέγει πηδύμνον μὲν ἔμῃ. Ὡς περ γὰρ Φαίδρου
 πᾶν εἰ τότε καὶ πᾶν εἰ μὴ τότε, καὶ ἑκτὸς εἰ
 τότε, καὶ ἑκτὸς εἰ μὴ τότε ἔγωγε καὶ χωρὶς εἰ τότε
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τότε. Λεκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πω-
 ρίσι πᾶν εἰ μὴ σκαπανέας καὶ ὑδροφόρον αὐ-
 τὸν δοποδακτίον. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς ἔμῃ
 λέγοιτο. Lucianus hanc præceptionem
 suam sæpe non servavit. Dicit enim in
 dialogo Diogenis & Mausoli: πᾶν εἰ μὴ
 τὸτό φησι ὅτι μάλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem
 in mercede conductis: πᾶν εἰ μὴ κακεί-
 νων περ; Moxque πᾶν εἰ μὴ δοποχρεῖται σοι.
 Idem in ratione conscribendi historiam:
 ἑκτὸς εἰ μὴ τὸτο ὑπολάβοι περ. Ibidem: ἑκ-
 τὸς εἰ μὴ ὁξασαυ δέον. Idem in Imagini-
 bus: ἑκτὸς εἰ μὴ σὺ τὸτο εἶναι τῷ Ἀθλητῶν ὑ-
 περίληφας. Et paulo post: ἑκτὸς εἰ μὴ τινα
 νομίζεις ἀκροάσεως ὁμιλίῳ εἶναι. Idem in
 Piscatoribus: ἑκτὸς εἰ μὴ καὶ τὸν θάμνεον ἢ
 τὸν Εὐρύλον εἶναι τῷ Φύσιν ὡς τὸ Μῆσαις ἀντι-
 δειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνῳ.

Πᾶν

πλὴν εἰ μὴ τὸ λέγειν. Idem in IV Philippica: πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τὴν τύχης βοηθείᾳ γεγονότα. Sic & Heliodorus in VIII, πλὴν εἰ μὴ τις θαυμασιότηα ἐπὶ δαίμονι. Plutarchus in Coriolano, πλὴν εἰ μὴ τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειότερον στρατηγόν. Idem in Demosthene: Ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν διαπερὶ τὸ ὑπὲρ ἀλονήσε λόγον ὁ ἀντιφάνης τὸ ποπαιχεν. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύη. Et cap. XV: Ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ὁπισθεύσαι.

XXXIX. Ταῦτα ἔφη διπλᾷ χαρίζῃ] *Hæc, inquit, gemina gratificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuriensis editor, Joannes Benedictus, vidit.*

XL. Τινὲς δ' εἰπόντι χαράτω] *Cum quidam dixisset χαράτω pro χεῖρατω, uti vel oraculum consulere. Philostratus in Heroicis: χεῖρατ' ἰδὼν γὰρ καὶ τοῖς οἴκῳ μαυρίοις. Ἀχαιεύς. Herodotus tamen χεῖρ & χεῖρατω dixit in Terpsichore: καὶ ἔτω αὐτὸς πᾶσι χεῖμασι χεῖρατω. Ibidem: Ἡ δὲ πυθνη οἱ χεῖρ αἵρήσειν. respondet. Idem in Clio: τὰς παρθμέας αὐτὴν ἀχεῖρατω. id est, occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχεῖρατο ὑπὲρ τὴν νόσον. Cæte-*

Cæterum de $\chi\epsilon\acute{\alpha}\alpha\varsigma$ & $\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$ Moschopu-
 lus: $\epsilon\chi\epsilon\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$, inquit, $\alpha\lambda\lambda\alpha\ \chi\epsilon\eta\tau\alpha\iota$, $\kappa\iota\epsilon\ \chi\epsilon\acute{\alpha}\alpha\varsigma$,
 $\alpha\lambda\lambda\alpha\ \chi\epsilon\eta\alpha\varsigma$. Homerus: $\Psi\upsilon\chi\eta\ \chi\epsilon\eta\sigma\acute{\iota}\mu\upsilon$
 $\Theta\eta\epsilon\alpha\iota\varsigma\ \tau\epsilon\alpha\rho\sigma\iota\alpha\omicron$. *consulturus*. Liba-
 nius in Antirrhetico: $\tau\omega\ \Theta\epsilon\omega\ \chi\epsilon\eta\sigma\acute{\iota}\mu\upsilon$.
Deum consulturus. Latini in eadem notio-
 ne utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam:
*Cum adhibuisset domi mea Lupus me, & Libo-
 nem & Servium consobrinum tuum, qua mea
 fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio
 arbitror. id est, Cum me & Libonem &
 Servium, quos in ades meas arcessierat,
 consulisset. Id. III de Offic: Gratidia-
 nus cum prætor esset, collegiumque prætorum
 tribuni plebis adhibuissent. id est, in consi-
 lium vocaverint. Sueton. Claud: Adhi-
 bitis principibus. Florus I, 1. Gemini erant,
 uter auspicaretur & regeret adhibere placuit
 Deos. Id est, Deorum sententiam per au-
 spicia explorare, consulere Deos per aves
 $\chi\epsilon\eta\alpha\varsigma\ \tau\epsilon\omicron\iota\varsigma$. Sic hic locus ex Jornande &
 antiquis Flori editionibus legendus. ut
 præclare vidit Gronovius $\omicron\ \pi\acute{\alpha}\nu\tau\omicron$. vulgo
 male *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7:
*At tuis reliquis non adhibemur. hoc est con-
 sulimur. Sed de hac istius vocis notione
 pluribus egit vir doctissimus & ingenii
 elegan.**

elegantissimi ac follertissimi Joannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum falus curæ, candor autem & morum sanctitas amori sunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis.

XLI. τῷ δὲ λέγοντι ἐκλοπε.] De eo Phrynichus: Ἐκλοπε καὶ μηδὲνα τρέπον εἴπης, ἀλλ' ἐξ ὀκείνης. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἐκλοπε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ὀκείνης, καὶ καθόλου δὲ τοῖς ῥητορικοῖς ὑπερρήμασιν ἔ σωπάτησαι τὰς προθέσεις. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπαλαι, ἐκλοπε, ὁποτέρουσιν, ὀκπερουσιν, & ὁποὶ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ὀκείνης, ἀπὸ ὀκείνης, ὀκπαλαιᾶ, ὀκ τέττε. Herodianus in IV: καὶ ἐξ ὀκείνης μὲν τὰ λοιπῶν θεῶν θρησκύεται. Et paulo post: ἐξ ὀκείνης δὲ ἐσεστιάζον πρὸς ἀλλήλους. Xenophon in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τέττε ὁ κύριος ὑπὸ πτελέους τὸ φερέμεν. Idem in eodem: Ἐκ τέττε εἰπὺν οὐ τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores Matthæus

cap. XVI: Α'πὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησὺς δεικνύειν, pro quo Lucianus in *Demonacte*, καὶ το-
 απεκείνους δὲ ξάμεν πρῶτον καὶ αἰδεῖσθαι. Idem
 in *Dialogo Cyclopi & Neptuni*: καὶ ἀπ' ἐκείνους τοφλὸς εἰμί σοι ὡς πόσειδον. Invenies
 apud Matthæum etiam ἀπαρτί, cap. 23,
 & 26, & apud Joannem cap. 13. In II ad
 Corinth. 8, 9 legitur διὰ πέρυσι. Pollux
 in primo προπέρυσι inquit τρίτον ἔτ' τέτ' τετί.
 Lucianus omiſſa præpositione in Her-
 motimo: Μακρῶ πρὶν ἄμεινον ἔχει πέρυσι.
 Demosthenes in III Philippica: οὐδὲ
 αἱ πέρυσι περισβεῖαι. Xenophon in III ἑλ-
 ληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νυνὶ διὰ καὶ πέρυσι.
 Plato in Euthydemo πέρυσι διὰ ἢ προπέρυ-
 σι εἰδέναι ἤτελιν σφῶ. male προπέρυσι im-
 pressum est. Meliores scriptores semper
 opinor sine præpositione utuntur πέρυσι.
 quare in eo quod sequitur εἰρωνίαν esse
 censeo. Καλὸν ἔφη τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. In-
 venies tamen προπέρυσιν etiam in epistola
 quadam Libanii ἀναμνησκόμην , inquit,
 οὕτως ἡλγεις προπέρυσιν. Ἐκπαλαι legitur
 II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mi-
 randum quam de Arriano, qui in primo
 inquit: εἰς λογισμὸν ἔκπαλαι. Utuntur
 etiam D. Basilii & Plutarchus. Ille qui-
 dem

dem ad Athanasium scribens : *ὡ*, *ἰ*-
quit, *ἐκπαλα* *π*εὶ *τ* *σ*ῆς *π*ριότη^ς *ἰ* *π*όλη-
ψιν *ἐ*χορ^{ον}. Hic vero in Themistocle, *π*-
*ε*ρασιδικαὶς *ἐκπαλα* *π*οί^{δας}. Et *π*εὶ *β*ρα-
*δ*έως. Τιμωρεμένων *ἐκπαλα* *δ*ὲ *ἡ*ρανό^κλιν.
Idem tamen Attice dixit in Timoleon-
te : *ὀ*πλων *τ*εθησασμένων *ἐκ* *π*αλαι^ς. Et
Philostratus in Heroicis Dialogis, *φ* *ο* *ι*-
ν *ι* *ε* *κ*αὶ *ἐκ* *π*αλαι^ς *ἄ*ρα *ὀ*δοκίμ^{ον} *τ*ε *κ*αὶ *σ*-
φ *ὀ*ν *ὡ* *ἡ* *π*οί^{σις} ; *Α* *Μ* *Π* *Ε* *Λ* *Ο* *Υ* *Ρ* *Γ* *Ο* *Σ*. *ἐκ*
*π*αλαι^ς *ξ*ένε. Herodotus : *Ε* *π*εί^γα *ἀ*πεκ^εμή^η
ἐκ *π*αλαι^οτέρ^α. Idem in eodem primo li-
bro : *Ἦ*ν γάρ *αὐ*τό^θι *μ*αντή^ϊον *ἐκ* *π*αλαι^ς *ἰ*δρύ-
*μ*ον. Idem in Urania : *ἡ* *π*ερ *ἡ*μετέρ^η *τ*ε *ἐ*στ^ι
ἐκ *π*αλαι^ς. Pollux in primo : *π*ά^λαι, *ἰ*-
quit, *π*ρό^παι, *τ*ρί^παι. Aristophanes
in Equitibus : *τ*ρί^παι *κ*ά^ηη^{μα} *β*υλό^με-
ν *σ* *ὀ*εργ^εί^ν. *Α*λλ. *Ε*γὼ *δ*ὲ *δ*εκά^παι *γ*ε
*κ*αὶ *δ*ωδεκά^παι, *ἡ* *χ*λιό^παι, *ἡ* *π*ρό^παι
*π*ά^λαι *π*ά^λαι. Jam vero de illo *ἐκ* *π*τε quid
mirum a scriptoribus sacris usurpari, cum
ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus
abstinuerit : *Ε* *κ* *π*τε, *ἰ*quit in Asino suo,
*ἐ*ξ *ἐ*μ^ῶ *π*ρώ^τη *ἦ*λ^θεν *εἰς* *ἀ*ν^θρώ^πη^ς *ὁ* *λό*γ^{ος} *ἔ*-
τ *ἐ*ξ *ὄ*ν^τ *ὠ*δ^ῶ *κ*ύ^ψε^ως. Athenæus in Di-
*ρ*nosophistis : *κ*αὶ *ἐκ* *π*τε *οἱ* *π*ρό^τερον *κ*αλ^ῶ-
*μ*οι *Δ*ιονυσιο^κό^λα^κες, *Ἀ*λ^εξ^ανδ^ρο^κό^λα^κες

ἐκλήθησαν. Arrianus Ἰ ἀναβάσ. καὶ ἔκτοπι
οἱ Σιδόνται ἐβαρβαρίζον. Josephus: Ἐκτοπι
μετ' ἀδείας ὁ Ἀρχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν.

XLII. τῷ δ' ἐῖδ' ὅτι ᾧ ἰδε] *Cum qui-*
dam ἰδ' pro ἰδε *uteretur*. Haut scio an ve-
lit Lucianus ἰδ' adverbium poni sine ac-
cusativo post se. Nam ita video plerof-
que omnes eo usos, ἰδε vero verbo addi
accusativum. Nam quod ἰδ' Attice dici
pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non ob-
stat. Nam ἰδ' de quo Thomas, agit ver-
bum est imperativi modi, scribiturque to-
no circumflexo. ἰδ', inquit Thomas,
Ἀττικῇ λέγουσιν οὕτω ἰδε. Εὐρυπίδης Ἐκάβη.
ἰδ' με κἀνθάρῃσος οἷα ἔχω κακά.

XLIII. Ἀνὴλαμβάνομαι ὅτι ᾧ σωίν-
μι] *Cum quidam diceret ἀνὴλαμβάνομαι*
affirmo pro σωίνμι *intelligo*. Sic tamen Jo-
sephus VI Ἀλώσ. πρῶτον μὲν κινήσεως ἀν-
πλαβέας ἔφασαν καὶ κλύπε. id est, *se sensis-*
se, audiisse, intellexisse. Suidas dictione κα-
χύλη, κιώες τ' ὁσμῶν ἀνὴλαμβάνονται. Scho-
liastes Sophoclis in illud in Ajace Masti-
gophoro: καὶ ξυαρπάζω Φρενί, ἦτοι, in-
quit, ὅξέως σωίνμι καὶ ἀνὴλαμβάνομαι. Sui-
das θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀνὴλαμβανό-
μεθα, id est, *accipimus, intelligimus*. Vide
etiam

NOT. IN LUCIANI SOL. 101
etiam Budæum qui duobus Alexandri
Aphrodisei locis ostendit ἀντιλαμβάνεσθαι
esse sensu percipere & ex Basilio ἀντίληψιν
perceptionem.

XLIV. βράδιον δὲ πινῶ εἰπὼν.] Cum
quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον.
βραδύτερον, inquit Thomas, ἔβραδιον; ποιη-
τικὸν γάρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἡμέραις βράδιον ἢ
παρ' ἐλλύεσσι φαίνει. σκείνη δὲ μάρτυς Λιβα-
νίου ἐν Ἐπιστολῇ. καὶ σε εἰκοι βραδύτερον ἀλλὰ
καὶ σεμνότερον ὕψωμα. Attice igitur Lucia-
nus in mortuorum Dialogis: Εἰ καὶ ὀλίγω
βραδύτερον ἔω. Et Diodorus Siculus: καὶ
ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρειται. Au-
diendus & Phrynichus: βράδιον, inquit,
τὸ Ἡσίοδος μὲν ἔλεγε. βράδιον τε παρ' ἑλ-
λήνεσσι φαίνει. Πλάτων δὲ καὶ Θεκυδίδης καὶ οἱ
δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucydides in II:
Τὸ ὕδωρ τὸ γρόμῳ τ' νυκτὸς ἐποίησε βραδύτε-
ρον αὐτὰς ἐλθεῖν. Plato in Timæo. Θάλασσαν
μὲν τὰ τ' ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον
προϊόντα, τῇ δὲ ταυτῇ φορᾷ τὰ ταχιστα προϊόν-
τα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο κατα-
λαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τὰς
κύκλους αὐτῶν σρέφουσι ἑλικά διὰ τὸ διχῇ καὶ
τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπὸ
αὐτῆς ὁρῆς ταχίστη ἐγγύτατα ἀπέφαινε.

Hæc Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardius quam majorem, celerius quæ minorem, motu unius ejusdemque naturæ, quæ velocissime movebantur ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helici inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant ut quod esset tardissimum id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: *Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀνανακλεῖν βεβήδιον ὑπακρότων.* Sic & loquitur in Pompeio, in Catone majore, in libello *περὶ ἀοργησίας*, Heliodorus in III, & initio libri VI. Josephus in IV Orig: *βεβήδιον γὰρ ἀπέλυνον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα.* Notandum porro in Platonis loco Attice dictum esse *βαῖτον* pro quo minus eleganter *πάχιον*, & *ιονικῶς παχύτερον* diceretur. Heliodorus in IV: *Εἰ μὴ βαῖτον ἐξίοιμεν.* Idem *ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγῳ βαῖτον*, melius dixit quam in primo *καὶ λόγῳ παχίων δόποδεχθεῖσαι.* Thomas: *Θαῦτον*, inquit, *Ἀττικῶς, πάχιον ἑλλήτως.* Idem Phrynichus, quare ea verba quæ sequuntur apud Lucianum omnino per ironiam vel

vel cum interrogatione sunt legenda (XLV.) ἔχ' ὅμοιον τῷ πάχον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostratus in Heliodoro: Εἰσκαλέμεθ' ὃ θᾶλλον ἢ ὥστε εἰς τ' νοσῆντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione conscribendi historiam: Θᾶλλον ἂν καὶ διμαρέτερον. Idem in Toxari θᾶλλον γὰρ τέννομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάθοιτο, & mox καὶ θᾶλλον ἐνδώσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timotheum: ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε πάχον. Et ad Hebræos μεθ' ἧς εἰς πάχον ἐρχηται, ibid. ἵνα πάχον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarchus enim in connubialibus præceptis σθένευσται ὃ πάχον αἰ μὴ πινῶ ἐπεὶ διωαρμύει σέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάθῃ. Josephus IV δ' ἐρχαιολογίας: Ἀναλίσκομεν τε τ' ἐπητηδείων πάχον ὑπὸ αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ πάχον ἐλθῆσιν ἐπὶ τῷ ἀγορᾷ ὅς τις. Idem: πάχον ἐξῆλθον ἀλύοντες. qui tamen alibi fere θᾶλλον dixit. Dionys. Halicarnass. lib. VI ἀγωνιστὰς παχίους ἢ φρονιμώτεροι. Herodotus in Melpomene: πάχον συμμίσγομεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diodorus Siculus in XX: καὶ πάχον μὲν ἐπλεον αἱ τ' βαρβάρων. Idem in eodem: Τάχον τῆς προσδοκίας ἀπάντων ἐπιπελεμίων. Id est,

104 JOH. GEORGII GRÆVII
expectatione celerius. Arrianus in Periplo:
 οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πύχον. Idem in VIII
 expeditionis Alexandri, qui liber solus
 Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ
 τότε γῆρας πρῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et
 paulo post: καὶ γὰρ οὖν καρπὸς ἐν ταύτῃ
 τῇ χώρῃ πεπαίνεισθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης
 αὐτὸς ἐτὼ Μεγαθένης ἀνέγραψε καὶ Φθίνειν
 ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione
 Herodoti, qui in Thalia, ἐποίησε, inquit,
 ταχύτερα ἢ σοφώτερα. quod & Diodorus
 Siculus imitatus est in XX libro suæ bi-
 bliothecæ: Ταχύτερον ἐκινδύνισον αὐτάνδρα
 τὰ σκάφη συγκλυθῆναι.

XLVI. Βαρεῖν δέ πινω εἰπὼν] Idem
 Thomas docet: Βαριῶεν, inquit, χρήσι-
 μον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον ὡς αἱ τοῖς δοκιμωτά-
 τοις τῶ παλαιῶν. πᾶσι δὲ ὡς ἀκακίαν εἰς βε-
 βάρηκα, λέγουσιν ἀλλὰ βεβαρήκα εἰς παθη-
 κὴν σημασίαν. Ἀρσείδης ἐν τετάρτῳ τῶ ἱερῶν.
 οἱ δὲ ἦσαν οἶνω βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato
 tamen in Symposio hoc ipsum passiva
 voce dixit. βεβαρημὲν, inquit, ὁ πόρ-
 μευθαις τῶ νέκταρ (οἶνός γάρ ἐπὶ τῶ) εἰς
 τὸν τῶ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημὲν εἶ-
 δεν. Suidas in eandem sententiam, quam
 Thomas probavit, dixit: Εἰβαριώετο κυ-
 ερώ-

εμώτερον, ἔ γάρ δεῖ λέγειν ἑκαρεῖτο, ἢ βαρῆ-
μα, ἢ βαρέμεν. Οὐδὲ ἀλλῶ πινὰ κλίσιν
ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαριώμα, καὶ βαριώμεν. Πο-
λύδι. Οἱ ἔξ' ἀναστὰς παροῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῷ
ἀρρώστιας, τὰ ἔξ' ὑπὸ τῷ ἡλικίας βαριώμεν.
εἶχε γὰρ ἐξ ὁδομηκῶν ἔτ. καὶ αὐτὸς ὁρῶν δὲ
τῷ βαριώμεν πῶς σύγκληρον.

XLVII. Λέλογχα ἢ τὸ εἶληχα λέγον-
ται] *Cum quidam pro εἶληχα dixisset λέλογ-*
χα. Εἰ εἶληχεν, inquit Thomas, οὐκ ἐκλέ-
λογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit
in amoribus. χαρμκλῆς ἐλελόγχι. Tametsi
idem in eodem libello Attice dixit ἀν-
δραῖσι σύγκληρον εἶληχα τάξιν.

XLVIII. ἱππιαδαὶ δὲ ὅτι τῷ πέταμα
πολλῶν λεγόντων] *Cum multi dicerent ἱππιαδαὶ*
pro πέταμα. Sic legitur, sed perperam uti
apparet ex Thoma & Luciano in Nefa-
sto: Εἰ, inquit, iste τὰ δρχαῖα τῶν τελευτῶν μη-
νοῖν, καὶ τὸ ἀννηνεία, καὶ τὸ πέταμα, καὶ τὸ ἐκ-
χωρεῖν. Thomas vero: πέταμα ἔδειξεν τῷ ῥή-
τορων εἶπεν ἀλλὰ πέτομα. Quare hic pro πέ-
ταμα omnino legendum πέταμα. Sed ut
ad ἱππιαμα redeamus reprehenditur ἱππια-
το a Luciano in Lexiphane. Locus infra
referetur. De πέτομα vero & ἱππιαμα Tho-
mas. Πέτομα, inquit, ἔχ' ἱππιαμα. καὶ Λι-
φάνι.

L. φαχὸν δὲ πιν[ο] εἰπὼν[ο] ἔδηδοκένα] Cum
quidam dixisset se edisse φαχὸν, id est, vascu-
 lum olearium cum φακῶ *lenticulam* di-
 cere debuerit singulariter, vel φακῆς plu-
 raliter. φαχὸν pro vasculo oleario legitur
 IV Reg. 9: λάβε τὸ φαχὸν ἔλαιον, mox-
 que λήψῃ τὸν φαχόν. Plutarchus in disci-
 mine adulatoris & amici, φακῆς dixit
 pro lentigine morbo, ἀλλ' ὥστε οἱ φαῦ-
 λοι τὸ ζωγράφων, τὸ καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυ-
 νάμενοι δὲ ἀσθένειαν ἐν ῥυτίσι καὶ φακῆσι καὶ ἐλαῖς
 τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν. *Rugis, lentiginini-
 bus & cicatricibus similitudines referunt.*
 Quid præterea φακῆς significet pete ex
 Hesychio. Nunc Ammonium si placet
 audiamus: φακῆς, inquit, φακῆς ἀναφέ-
 ρειν φασίν. φακῆς οἱ ἐπὶ ὤμοις ἔχ' ἐνικῶς. φα-
 κὴ δ' ἢ ἡ ἡψημώρη. πετήρεται ὡρὸς τοῖς πικλαιόις
 ἢ ἀπορεῖ. Vitandæ igitur amphibolo-
 giæ causa φακὴ dicendum unius numero
 pro legumine cocto, & φακῆς numero
 multitudinis pro cruda lenticula, pro
 vasculo autem φαχὸν dicendum in nume-
 ro unitatis. Illi certe auctores quos Athe-
 næus adducit modo φακῆς modo φακῶ
 dicunt pro legumine. Lucianus quoque
 in Saturnalibus epistolis, ἡ φακὴ δ' ὑμῶν
 οὐ πέρ-

σαπέρδ' ἔτι ἐν τετηκότες ἔξῃ. Et in Hermotimo, καὶ οἱ φακοὶ ὕπαικεις. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Ægineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus.

L I. Ἡ γὰρ θύρα ἀνέωγέ σοι] ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωκται. Phrynichus: Ἀνέωγε ἡ θύρα, σπλοικισμὸς, ἅτε γὰρ λέγειν ἀνέωκται. Contra tamen hoc præceptum ἀνέωγε passive posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεωγῆας. Lucianus πρὸς Γυμνασίων, καὶ ἀνεωγῶσι τοῖς σώμασιν ἐμπλήσιον. Idem in votis: ἦν πως ἀνεωγῆαν ἐπὶ τῇ πάλαισταν καταλάβωμεν. Plutarchus in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πολλὰς ὁδὸς ἀνεωγῆαι πρὸς θάνατον. Sic in vita Martii Coriolani, & Sozomenus V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεώγησαν. Josephus in IIII Originum: Εἰκόσι μὲν πύλεις ἀνεώγησαν καὶ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16: Θύρα γάρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynicho: Ἀνέωγε ὅτι μὲν ὡραία καὶ ἀνὰ τὴν ἡνοιγμ. Ἀρσιείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. Ἰερά τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γλῆνη σωῆγε, καὶ διεπρεσβώετο πρὸς τοῦ θεοῦ τὸν δεχαῖον

δρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης ἡ γραμματεὺς
 ἐκλεπίεν ἢ ὑποανέωχον. Ἀπὸ γὰρ ἔ' ἀνοίγω, ἀ-
 νέωχον, ἀνέωχες, ἀνέωχον. Ἐπὶ ἣ μέσθ' ὡρα-
 κειμὸς τὸ ἀνέωχον ἀντὶ ἔ' ἡνεώχθη. Ἀνοίγω
 γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωχας, ἀνέωχε. Συμ-
 μετρεῖται ἐν Ὀπισσολῇ τῇ ἀγαθὸν πεποιθέναι ὅππ' κύν-
 ερον· τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωχασιν. Λε-
 κκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλῳ ἢ Ἀλεκκρύων, καὶ ἐν δια-
 τρέβῃ ἀνέωχόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11.
 Suidas Comicos citat Pherecratem in
 Crapatallis & Amipsiam in Moechis, qui
 ἀνέωχε active dixerunt. Sic & Homerus
 Iliad. π. χηλῆσ' ὁ δὲ πῶμ' ἀνέωχε. Et He-
 rodotus in Clio: Εἰ μὴ ἀπλησὺς τε εἴης χρη-
 μάτων καὶ αἰχροκερδὴς οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας
 ἀνέωχες. Apostolus passive dixit: Τὸ σῶμα
 ἡμῶν ἀνέωχε πρὸς ὑμᾶς ὡς Κορίνθιοι.

LII. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina
 in εὖς apud medios inter Atticorum ve-
 terum & Sophistarum ætatem, Diodo-
 rum Siculum, Polybium, Laërtium & e-
 jusdem notæ scriptores fere εἰς contra-
 ctum habent in accusativo plurali: apud
 veteres Atticos Aristophanem, Demo-
 sthenem, Aristotelem, Theophrastum,
 Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucy-
 didem, Xenophrontem, & ejus imitato-
 rem

110 JOH. GEORGII GRAEVII
 rem Arrianum, tum apud Sophistas,
 Pausaniam, Heliodorum, Libanium, A-
 ristidem, Lucianum, alios ejus ætatis scri-
 ptores Dionem, Appianum, Herodia-
 num, & ex nostris Chrysostomum, Basi-
 lium, Gregorium Theologum, Syne-
 sium sine contractione fere in εας, quod
 & notavit vir summe eruditus P. Leo-
 pardus in Miscellaneis. Thomas Magi-
 ster: Εἰμῶεας, βασιλέας, ιερέας καὶ ὅσαι
 ποιαῦτα Ἀττικῇ, τὸ δὲ σωρηρημῶς πᾶντα λέ-
 γειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theæteto,
 unde hic Luciani sumtus est: ἰπῶεας εἰς
 πεδίον προκαλεῖς Σωκράτῳ εἰς λόγους. Luce
 igitur clarius est in ἰπῶεας esse solœci-
 smum, ut recte Thomas observavit con-
 tra omnium Grammaticorum præceptio-
 nes. Plutarchus & Josephus modo εας
 modo εας dicunt, nisi illud quoque typo-
 graphis aut intempestivis emendatori-
 bus debemus. Plethon certe Gemistus
 Plutarchi & Diodori Siculi verba trans-
 scribens pro ἰπῶεας accusativo semper ἰπ-
 πείας habet. Plutarchus in Timoleonte:
 Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ διαλίχας ὀπλίτας
 καὶ ἀγκυσίχας ἰπῶεας. pro quo Plethon: Κο-
 ρίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι διαλίχας μὲν ὀπλί-
 τας,

NOT. IN LUCIANI SOL. III

τας, ἰππεύς ἢ ἀλακροῖς. Diodorus Siculus: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζὺς μὲν τετρακισλίχας ἰππεῖς ἢ φ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζὺς μὲν τετρακισλίχας, ἰππεύς ἢ πεντακροῖς. Sic & alibi. Illud Luciani quod mox sequitur οὐδ' ἔστω ἰππεῖς καλεσθήσας; ita vertendum fuit: *An tu vocem ἰππεῖς notasti vel animadvertisti?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitasti.* Aristophanes in equitibus: Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ ἀλαφρυγεῖν ἔστω ἰππεύς. Idem in Acharnensibus: Ταῦθ' ὡς ἐγανώθην καὶ φυλάω ἔστω ἰππεύς. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ ἔστω ἰππεύς. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δ' ἔς αὐτοὺς ἔχων ἦσαν ἰππεύς καὶ πεζὺς. Et in eadem pagella: καὶ ἔστω ἰππεύς ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Εὐφηφίσαντο τὴν περὶ τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ ἔστω ἰππεύς. Et in eadem pagella: καταλαμβάνειν τὰς τε ἰππεύς ἔχοντας ἐκ τῶν ἀθλων. Demosthenes I Philippic. Μετὰ τέττων ἰππεύς ἀλακροῖς. Idem in III Philipp. Ψιλὰς, ἰππεύς, ποξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι ἔστω ἰππεύς πρὸς δόσαν. Sic & Philostratus in Heroicis, Heliodorus in VIII, Lucianus in votis, &
in

112 JOH. GEORGII GRÆVII
 in Toxari, Arrianus in VI expeditionis
 Alexandri, Josephus in fine VII Αλώ-
 σως, Pausanias in Atticis, Plutarchus in
 Alcibiade, Chrysostomus in compara-
 tione monachi & regis: καὶ ποξότας, καὶ ἰπ-
 πέας, καὶ στρατηγός. Sic usi sunt jam dicti
 auctores semper præter Plutarchum &
 Josephum. Nam quod apud Platonem
 XI de legibus legitur ἰππεῖς καὶ ἰππέας in
 accusativo eodem loco typographis ad-
 scribendum est, ἰππέας, inquit, εἰς οὗν ἰπ-
 πεῖς. Quare viderint Grammatici qui hos
 accusativos docent contrahi. Eodem
 modo etiam veteres dicebant νομέας, βα-
 σιλέας, Φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, πο-
 κέας, σέας, κερρέας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας,
 δρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic genti-
 litia Ἐρμιτρέας, Ἀχαρνέας, Φωκέας, Μαντι-
 νέας, Χαλκιδέας, Δωρεέας, Πλαταιέας, Μεγα-
 ρέας &c. Apud Herodianum semper βα-
 σιλέας leges nunquam βασιλεῖς in accusa-
 tivo. Ergo scribis debetur quod illic
 ἰππεῖς, τροφεῖς, Φονεῖς legitur pro ἰππέας,
 τροφέας, Φονέας. Apud eundem etiam &
 Josephum recte invenitur ἀμφορέας. Sic
 & Alciphron: Εἰς Δαναῖδων οὗν ἀμφορέας
 ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet ac-
 ceptum

ceptum referri quod Isocrates in oratione ad Philippum habet βασιλεῖς μεγάλας πρῶταις ἀποδείξας, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, præsertim in ad Nicoclem παραινέσει, siue hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, siue alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione qua respondetur Philippi litteris γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: οὕτω συμπάσης τῆς πλεως κρινὲς διὰ γονέας εἶναι ἑνὶ πάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodotum Clio cap. 194. & aliis locis ponitur, *costas* navium significans non *pastores*, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide quæ docuit Vir Clarissimus & pereruditus Johannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in votis: ὅσπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In longævis: οἷς σωαίψω καὶ εἶναι λοιπὰς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἑπὶ τρεπίεσσι πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: πρῶτος ἐδυνάμην βασιλέας ἀφροῖσαι.

LIII. κατὰ σφᾶς αὐτὰς διήλθομεν] *Luculentus solocismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Platone in Gorgia: ἀδικᾶσι σφᾶς αὐτὰς. Eos injuria afficiunt. Et Thucydide: καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτὰς. Omnes enim σφᾶς αὐτὰς tertiæ personæ pronomen junxerunt verbo tertiæ personæ.*

LIV. μανιδέεται γὰρ ἐκεῖν πᾶσι τοῖς ἐρωτώσιν] *Recte notavit Micyllus μανιδέεται dici proprie de consulentibus. Æschines: οἱ ἄλλοι ἀμφικλύονες μανιδέαι ἐμανιδέοντο ὡς αὖ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ πτωχεύαται ἀνθρώπος τέτυκε μεπλθεῖν. Herodotus: Μαντήια εἰς τὰ ἀπεμψε μανιδεύμεν ὁ Κροίσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρέων ἐτόλμησε τέτο μανιδέεται. Xenophon in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μανιδουμένοις. Moschopulus hoc paulo aliter: χρὴ, inquit, ἀντὶ τῆς πένης βαριεύεται. χρὴ ᾧ πτωχολόγως ἀκτὶ τῆς χρησιμὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. χρᾶ γάρ ἐστι καὶ τροπὴ τῆς αἰς ἡ χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μανιδέεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicen-*
dum

dum non *χεῖρ*, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est *η*, identidem tamen *χεῖρ* usurpavit. *ὁ Ἀκαρνάν*, inquit; *χρησμολόγος ἀνὴρ ὅς οἱ περσιῶν χεῖρ ἐν ἐξαιμέτῳ τόνῳ*. Et paulo post: *ὁ μὲν δὴ οἱ ἐν θεάζων χεῖρ πῖδε*. Moxque: *ἡ ἣ Πυθίη σφί χεῖρ ἐν τελεμέτῳ τόνῳ*. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophonii: *χεῖρ ὦ Μένιππε ἐν Βοιωτίᾳ*. Sed ut ad *μαντεύεσθαι* revertamur non semper observatur illud Luciani de hac voce præceptum, sed ab accuratissimis & ἀττικωτάτοις scriptoribus *μαντεύεσθαι* etiam dicitur de diis & hominibus respondentibus. Demosthenes *περὶ στεφάνου· καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντεύομεν*. Lucianus in *Demonactæ*: *καὶ μάντιν δὲ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἔπι μισθῷ μαντεύομεν*. Idem in *Alexandro*: *κοσκίνῳ τὸ ἔλῳγος μαντεύομεν*. Pauloque post: *προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικουμένοις ὡς μαντεύεται ὁ θεός*. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiæ, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. in hoc Apollo dicit: *πλὴν ἄλλα ὥστε ἐγὼ μαντεύομαι*. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere *χεῖρ καὶ ἀναερῶν*.

Isocrates in Archidamo: ὁ δὲ θεὸς παρὸν μὲν ἐπηρώτησαν ὅτι ἀνείλεν. Libanius in Antirrhetico: ὁ ᾧ ἀνείλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ πλὴν ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ὡς μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλεία εἶναι. Chrysostomus in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαλῶν καὶ ἀξίων ἀναιρεῖν παρὰ τὴν καὶ γνώμην αὐτοῦ. Urgebat, inquit, *daemonem ab oraculis, repositens postulansque sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas animo versabat.*

L V. Εἰ ἄρα καὶ εἰς λαοθάλαμους σε παριόντων] *Nam singuli solœcismi tibi latent circumvenientes.* Sic legendus hic locus & vertendus. sensus est singuli qui circa te oberrant, a me tibi objiciuntur solœcismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Solœcismus versatur in καὶ εἰς. Attice enim dicendum fuisset καὶ ἕνα, Mycillus hic putavit καὶ εἰς esse participium fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam hic reprehendit Lucianus sæpe in sacris scriptoribus. In epistola ad Romanos cap. 12: ὁ ᾧ καὶ εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccabæorum libro III: ὁ καὶ εἰς δὲ τὴν Φίλων στυγερῶς ὑπεκρέων. Marc. XIV:

οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς
καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ; Et Johan. VIII: ἐξ-
ήρχοντο εἰς καθ' εἰς. *exibant singuli*. Ubi
Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἶτα εἰς.
inde & in quibusdam editionibus scribi-
tur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in alijs
καθ' εἰς. perperam. καθ' εἰς enim per He-
braicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα,
quo Attici scriptores utuntur. Philo-
stratus in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα σὺν ἥρωσ.
singulos heroes. dicit idem in eodem ope-
re εἰς ἓνα, κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα. *pu-
blice & privatim*. Idem in vita Herodis:
Τῷ τ' Ἀθλωαίων δῆμῳ καθ' ἑκάστων ἑτὶ μινῶν
καθ' ἓνα. *singulas minas*. Plutarchus in
præceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. He-
liodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόμενος ποτί. Æ-
lianus καὶ ἐν τ' καθ' ἓνα. Lucianus Dialo-
go Martis & Mercurii: Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν
καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur:
καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, &
Dialogo Plutonis & Mercurii: μελετᾶ-
σμαι γάρ σοι ἤδη αὐτὰς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basi-
lius Libanio: αἰχμώσμαι καθ' ἓνα σοι παρο-
άγων σὺν Καππαδοκίᾳ. Et sic Apostolus
quòque more Atticorum in epistola ad
Ephesios cap. V: πάλιν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ'

ἕνα. Et I Cor. XIV, 31: Διῶαθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προσφητεῖν. Demosthenes in III Philippica ἕκασον addit: καθ' ἕνα ἕκασον ἔτωσι πεισθῆναι. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα. Thomas Magister: καὶ καθ' εἰς ἀλλὰ καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστον recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκασον. vide Budæi commentaria utriusque linguæ. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticæ historiæ lib. XVI, 13: Ἐπειδὴ γὰρ ἄλλοι ἄλλοις ἐγγράφοις οἱ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiæ Ecclesiasticæ X: καὶ μὴ μόνον γε οἱ καθ' εἰς ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνέφημεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἕνα. Joannes Theologus Apocalypf. XXI: καὶ αἱ δώδεκα πύλῳαι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστον τῶν πυλῳῶν ἦν ἐξ ἐνὸς μαργαρίτης. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκασον. *singula porta*, aut potius καθ' ἕνα ἕκασον. Porro notandum quoque est καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λαμβάνει, at Solœcistam conjunxisse cum plurali εἰκόσι, quemadmodum & Marcus

NOT. IN LUCIANI SOL. 119
& Joannes, ut duplex forte hic sit solocismus.

LVI. Μνησδόμενον αὐτῷ γάμον] In hunc locum Thomas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μναῖται, οἷον μναῖται γυναῖκα, ἔστι ἡ γυναικὸς τὸ μνησδέται ἀνδρὶ. Moschopulus in eadem est sententia: Μναῖται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἔστι δὲ γυναικὸς μνησδέται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent μναῖσαι proprie esse *ambire* puellam, sive foeminam, & dici de viris Attice, μνησδέσαι vero de puellis & foeminis quæ despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνησδέσεως γὰρ τῆ μητρὸς αὐτῆς Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: πρῶτον γὰρ ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μναῖσαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτῃ μναῖνται Στρατίων Ὀρχομενοῖς ἢ Καλλιθένης Ἀλιάρῃ. Herodotus quoque in Clio: ταύτῃ πέμπων ὁ Κῦρ ἐμναῖτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα λυῖν ἔχειν· ἡ δὲ Τέμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτῷ μιν μνώμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & prædivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cujusdam, quemadmodum Martialis dixit: *Uxori nubere nolo mea.* οὐ γὰρ ἀπορέψασαι
H 4 δόξας,

δοξας, inquit, καὶ γῆν τετρακαῦτα καὶ πλεον
 ἑμναῖον μεράκιον ἐκ χλαμύδος ἐπιπα-
 δαγωγείας δέοντον. Impropr̄ie igitur Lu-
 cianus in Toxari: καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐκ τοῖς γά-
 μοις ὅτι πολὺ μνηστέρων. Ibidem: Δεῖ δὲ
 τὸ μνηστέρων ἕκαστον προσεγγείλαντα ἑαυτὸν διό-
 τι μνηστέρων ἡκ. Et paulò post: μνη-
 στέρων πλὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινέοντα ἑαυτὸν.
 Parum igitur Attice Plutarchus in nar-
 rationibus amatoriis, ἐμνηστέρων αὐτῷ
 τελέοντα ναυία. Moxque in iisdem: μὴ
 μνηστέρων πινὰς τὰς κόρας. Sic & Pausanias
 in Laconicis, Heliodorus in V, Laërtius
 in Hipparchia, Josephus Originum Ju-
 daicarum lib. V, & X I I I. Activa tamen
 voce μνηστὴρ γάμον legitur apud vetustissi-
 mum quemque. Dicit enim Plato in se-
 xto de legibus: μνηστὴρ γάμον αὐτῷ. A-
 pud Euripidem in Iphigenia Aulidenſi
 Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πέποιθα δεινὰ μνη-
 στὴν γάμον ὄντα. Isocrates βελήνῃ
 αὐτὸ μνηστὴρ κόρην. Diodorus XX: Ἀ-
 ξιολογώτατοι τὸ ἡγεμόνων, αὐτῷ ἐμνηστὴρ.
 Sic plures alii. Nubere quoque dicitur
 semper, si proprie accipiatur, de puellis
 & foeminis, ut ducere de viris, apud au-
 ctōres Latinæ linguæ locupletes. Nam
 de

de Tertulliano; Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Advers. VI, c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quæ a melioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc inter eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant.

L V II. Α'πλείπει τὴν γυναῖκα] Et hunc Solœcismum Thomas aperit: Α'πλείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Α'ρυστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Α'πολιπῶσα γὰρ αὐτὸν ὥχεται. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάριος ἐν Μελέτῃ τὴν λάλει· ἐκβάλλει τὴν γυναῖκα. Nimirum uxor cum viro nuntium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere à viro*. vir vero cum repudiat uxorem ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic: *Mimam exegit*. Eleganter igitur Josephus ἐπειθε τὸν ἄνδρα καταλιπῶσαν αὐτὴν γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογιζόμενοι δὲ ὅτι εἰάν ἐκβαλεῖν αὐτὰς πρὸς γυναῖκας προστάξει. pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse Luc. in I Dialog. Junonis & Jovis: Α'πολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ χαμετῶ. Ibidem in bis accusato: Τὴν νόμῳ χαμε-

τὴν ἕτως ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ εἰ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐταῖρα δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδὼς γυναῖκα ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδὼς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ὑπὲρ φαρμακείαν τέκνων. Ibidem: ἀπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἔξεσι γαμεῖν ἔθεν βέλεται τις καὶ ἀποβαλέας τὴν ἑσὺν γυναῖκα.

LVIII. Εἴ τις γε νυῦ ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιῶν ἢ ἐξιῶν κῆπτοι.] Hæc verba bene vertit interpretes per *concrepuit ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, eadem est apud Græcos inter κῆπτεν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere sibi, atque abstinere, ne læderentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus; exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat dicuntur Latinis *fores crepare*, Græcis ψοφεῖν: cum vero introitus fores percutit ut aperian-

riantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Græcis κέπτεσθαι; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κέπτοι τῷ θύραν εἰσιῶν ἢ ψοφοίῃ ἐξιῶν. Lucianus in Philopseude: Εἰπέσθαι κέπτεσθαι τῷ θύραν ἐκείνῃ. Idem in fugitivis: Ὡς εἰδὲν δεῖ κέπτεσθαι τῷ θύραν. Aristophanes in Ranis: Ἀγε δὴ τίνα τρόπον τῷ θύραν κέψω. Moxque: Οὐ μὴ διαλείψῃς ἀλλὰ γῶσαι τὸ θύρας. Et in Nubibus: γῶσαι τὸ θύρας. Lyfias in Apologia de Eratosthenis adulteri cæde: Εἰρομένης δὲ μετὰ αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. Heliodorus in I: Τάσδε θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν. Phrynichus addit male quoque κρέσσει τῷ θύραν pro κέπτεσθαι poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Symposio: φίλιππον ὃ ὁ γελῶσποιός κρέσσει τὸ θύραν εἶπε τῷ ὑπακέσσαντι. Et Evangelista: Μὴ ἀρξῇσθε ἐξω ἐστάναι καὶ κρέειν τὸ θύραν.

LIX. Νῦν δὴ γνήσομαι] Solæcismus est hic, quod νῦν δὴ cum futuro jungatur, cum debeat cum præsentī jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γνῶμαι. Pollux: Ἀρξῇ ὃ ἐστὶ πρὸ μικρῶ, καὶ νῦν δὴ ὃ ἐστὶ παυτόν. Suidas: Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, δὲ πῶς. Πλάτων νόμων γ. Νῦν δὴ ὀλίγον

ὀλίγον ἐμπροσθεν τέτοις πεποιηχόντες πῆς λό-
 γοις, ἔτω ταῦτα ἐπιθεῖμεν, νυνὶ δὲ ὀπιπλήσμε-
 θα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμῳ. Πλάτων Δια-
 λεκτικῶς εἶρηκε ὅτι ἔπαρόντι χρόνῳ, τὸ δὲ
 δὴ ὅτι συνδέσμε· ὅς δὴ πάντων τῶν πολέμων χα-
 λεπώτατον ὡς φησὶν ἡμεῖς νυνὶ δὴ. καὶ Εὐρι-
 πίδης ἐν Ἰππολύτῳ. Νυνὶ δὴ μὲν ὄρα βᾶσ'
 ὅτι θήρας, πόθον ἐπέλας. Νυνὶ δὲ αὖ ψαμά-
 ροις ἐπ' ἀκυμάνοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ. Οὐαὶ
 σὺ νυνὶ δὴ μὲν ὡς ἐπράυνας τύχην. Homerus:
 Νυνὶ γὰρ δὴ γνῶν ἐσὶ. Idem: Νυνὶ δὲ ἑξαπό-
 λωλε δόμων κειμήλια καλὰ. Eustathius:
 Νυνὶ δὲ ἀντὶ τοῦ δειπνῶς ἐν ἐνὶ τόνῳ, ὃ καὶ φασὶ
 μόνῳ παρωχημένῳ συντάσσεται. Euripides
 Phænissis: ἄκκε δὴ νυνὶ θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν,
 Ibidem: Ἄκκε δὴ νυνὶ καὶ τὰ πρὸς τέρας κα-
 κά. Plato in Gorgia: δὲ οὐ καὶ νυνὶ δὴ
 λέγομεν ἰασημένῳ. & sic frequentissime
 cum in illo Dialogo tum in aliis ejus li-
 bris. In his autem, quæ attuli, exemplis
 τὸ νυνὶ δὴ nusquam junctum invenitur fu-
 turo. Proin si quis dixerit νυνὶ δὴ γνήσο-
 μεν, is solæcismum commiserit. Nec est
 solæcismus in simplici voce γνήσομεν,
 quod putavit interpres, sed in νυνὶ δὴ fu-
 turo γνήσομεν hic juncto, ut dixi. Huic
 simile est ἄρ' ἂν σολικιῶν de quo in initio ha-
 rum

rum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὲ, ἄρτι, πρῶτον, ἔμπροσθεν, πᾶν νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον πρότερον, πρότερον & πρὸ τῆς. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον ἔπω, ὅτι τάχιστα, ὅτε εἰς μακρὸν. Occurrunt tamen etiam loca quædam ubi νῦν δὲ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magistrorum præceptionem. Homerus Iliados H. Νῦν μὲν δὲ ἔπατρὸς αἰεκέα πίστετε λῶσθαι. Et alio loco: Νῦν ᾧ δὲ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνάξει. & sæpius aliis in locis. Νῦν δὲ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὲ μαθησόμεθα ὅτι θάυμαστον ἔδει. Idem in Phædone: Ὁ Σώκρατες ὕστατον δὲ σε προσερεῖαι νῦν οἱ θνητοὶ δειοί. Xenophon IV institut. Cyri: Νῦν δὲ σὺ δηλώσεις. Thucydides V I: καὶ ἀσφάλεια νῦν δὲ καὶ πολλὴ ἔσεται. Thomas ait etiam νῦν aliquando futuro junctum solœcismum esse. Εἰ πᾶσι παρὲν, inquit, δηλοῦσι τότε τὸ νῦν πῆμνον σολοικισμόν ποιῶν, ὡς τὸ νῦν σφὸς γρήσκει. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt.

LX. Ἵς ἐρίζω σε καὶ εἰς σε] Ἵς ἐρίζω σε scilicet

licet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε, est cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet contumeliosus & injurius sum, Moschopulus eadem docet: ὕβριζω σε καὶ ἀντὶ τῆς πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὑβρεως καὶ πωληγῶν, καὶ ἄλλης πινός ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σε ἀντὶ τῆς ὑβριστικῆς πινῆς εἰς φίλον σὺν, ἢ εἰς τὴν πρὸς σε ἐνδείκνυμαι ὡς ἀναφέρειται πρὸς ὑβριν ὅτι σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: μήτε πινὰ ὑβριν ὑβρίζειν εἰς αὐτὸν οἰκέτας. Quod vero Lucianus subjicit ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται οἷον εἰς τὴν παροιμίαν ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁ μὲν γὰρ κινδυνεύει καὶ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσκει εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in bis accusato: ὕβριζεις εἰς τὸν ἀλόγον.

LXI. Ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moschopulus videtur nonnihil a Luciano dissentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μεταπρῆναι τὴν τάξιν ἀντιερρόφως, καὶ ἐναλλάξ ὅτι τῶν πινόντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῆς κυρίας λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἕτερον ἀντὶ τοῦ πρώτου εἰσαγαγεῖν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano: quod si dicant πῶτα ὑπαλλάττειν solacisμῶν vocant, ut

ut vertit Micyllus: sed ἐπὶ τὰ πάντα ὑπάλ-
λάττειν σολοικίζειν καλῶσιν; hoc est, *enar-
rando vel per hypallagen hisce abuti dicunt
solacisum committere*. Sic ἐναλλάττειν est
his abuti per ἐναλλαγῶν.

LXII. Σπχδάζω πρὶ σε, & πρὸς σε]
De his non convenit Moschopulo cum
Luciano. Σπχδάζω, inquit Moschopu-
lus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ Ἰπτιμελείας & σώμα-
τῳ, σπχδάζω πρὶ σε ὅταν Ἰπτιμελῶμαι τῶν
πρὶ σε πραγμάτων.

LXIII. Ἀλλὰ τὸ κάθισον & κάθησο Δι-
φέρειν Φημί] Nihil aliud vult Lucianus,
quam κάθισον dici ad stantem, quem ju-
bemus sessum capere, κάθησο vero ad
eum, qui jam sedet, quemque rogamus,
ne surgat. Thomas eadem tradidit quæ
Lucianus: Ἄλλο, inquit, κάθισον καὶ ἄλ-
λο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς τινὰ ἰστά-
μενον λέγεται ἵνα καθίσῃ. τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸ
καθήμενον ἵνα κάθηται καὶ μὴ ἐξαναστῇ ὡς τὸ
παρ' Ομήρῳ. Ἦσαν ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι θε-
οὶ ἰδομεν ἐδρῶν. Sic lege hunc locum in edi-
to libro satis mendosum. quod vero pau-
lo antecedit, τὸ καθεῖσθαι ἢ κάθον σε λέγον-
τῳ ὡς ἔστιν ἐκφυλον. *audivi te dicentem im-
perativum καθεῖσθαι sede, vocem esse peregrinam*

128 JOH. GEORGII GRÆVII
nam vel barbaram, Luciani forte respi-
cit verba quæ in Lexiphane suo posuit:
Τὸ ἱππατο, καὶ ἀπανιώμεν, καὶ τὸ κα-
θεαθεῖς ἐδὲ μετοικικὰ τῷ Ἀθλωαίων Φωνῆς.
Micyllus ex superioribus Luciani verbis
colligit hic aliquid desiderari. cui equi-
dem non invitus assensero vel propter
hæc verba quæ infra habentur. οὐκ οἶδα
οἷόν ἐστι συγγραφῶς ἀνέξ. Σολ. πάνυ οἶδα νῦν
γέ σε ἀκέσους ταῦτα λέγοντι. Nam Lucia-
nus de proprietate vocabuli συγγραφῶς
nusquam in hoc libello locutus est. Nunc
vicissim Thomam & Phrynichum au-
diamus. Ἐκαθεάτω, inquit Thomas, κα-
θεαθεῖς, καθεαθήσομαι, καθεαλέωαι, καὶ ὅσαι
ἀπὸ τέτων βάρβαρα. λέγε ἐν καθεζομαι, ἐκα-
θεζομεν, καθεδέμην, καπεδέμην, καθε-
αται καὶ ὅσαι ἀπὸ τέτων. Phrynichus ἐκαθε-
ατη, καθεαθεῖς, καθεαθήσομαι καὶ πληθυν-
τὰ καθεαθήσονται ἐκφυλα. Parum igitur At-
tice Heliodorus in IV: καθεαθεῖς ἢ πλη-
σίον γάρ σφ' ἡμετέρας ἔλεγον. Et Basiliius in epi-
stola: Ταῦτα λογίζεμενοι πλὴν χρόνον ἐκα-
θεατήμεν. Lucianus in priore verarum
narrationum: Ὁ πτωχῶν δὲ περικαθεατέ-
ντες ὥστε δὴ περὶ τρέπεζαν. Herodianus in
V: Συγκαθεαθεῖς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ Φορείῳ.

Jose-

Josephus Ἀρχαιολογίας libro II: καθεδεῖς
 ὅππιν φρέατ. Idem libro VII: κα-
 θεδεῖσαι δὲ ἡ Βεθσαβή. & pluribus aliis in lo-
 cis. De καθίζω & καθίζομαι Thomas Ma-
 gister: καθίζω ἐγὼ καὶ καθίζομαι καὶ καθίζω
 ἕτερον. Pollux scribit Xenophontem καθί-
 ζειν ufurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est
 in II ἀναβάσεως· Καὶ ἀπαγγελλόμεθα ὃ Ἀ-
 ραίω ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸ θρόνον τὸ βασιλεῖον
 καθίσαι collocatus esse. Sic καθίζειν δικαστὴν
 apud Demosthenem & Galenum. Mo-
 schopolus: καθίζω ἕτερον μετὰ βαλινκῶς. καὶ
 καθίζω ἐγὼ ἀμετὰ βάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ
 αἰεὶ μετὰ βατον, &c. Τὸ καθεδήσομαι, καὶ ἐκα-
 θέδην βάρεσθα. Alibi Thomas: Τὸ κα-
 θίζω καὶ μόνον πῆχεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν κα-
 θίζειν ἀλλὰ καὶ ἐμαυτὸν. Lucianus in Ni-
 grino: Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεά-
 τῳ.

LXIV. Συγγραφεὺς ἀνὴρ] Συγγρα-
 φεὺς, inquit Thomas, καὶ μόνον ὁ συγγρα-
 ψάμενος πόλεμον πῆχεται, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ
 γηρόμενον, οἷον ὡς Θεκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γρά-
 φοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγρα-
 φέας ἐκάλεον. Θεκυδίδης· Καὶ εἰσπένεγκαν οἱ
 ξυγγραφεῖς, ἄλλο μὲν καὶ ἄλλο. Ammonius
 quoque poene eadem habet: Ἰσομογράφ-

φθ μὲν γάρ ἐστιν ὁ πὰρ αὐτῆ γεγονότα συ-
 γραψάμεν ὡς Ἡρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ
 ὁ πὰρ ἐφ' αὐτῆ γεγονότα ὡς Θεκυδίδης. Itaque
 secundum horum sententiam Ξυγγρα-
 φεὺς dicitur non solum de scriptore &
 auctore librorum, sed & de scriba senatus,
 aut alius collegii.

LXV. Τὸ μὲν καταδελῆμα ἐπὶ τῷ, τὸ δὲ
 καταδελῆν ἐαυτῷ.] Moschopulus paulo ali-
 ter: δελῶ ἑμαυτὸν, καταδελῆμα τῷ Ἑλλά-
 δα. Pro Luciano facit illud Thucydidis:
 τὰς μὲν Ξυγκатаδελῆν ἀν σφισίν ἐ αὐτοῖς τὸ τ
 θαλάττης μέρ. Ex Moschopuli senten-
 tia dixit idem in III: τὰς μὲν καταδελ-
 μέας τῷ Ἑλλάδα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Δόξα τῷ Θεῷ.

A D D E N D A.

Pag. 23. versu 16. post κατὰ σφᾶς αὐτός, adde :
cum de nobis loqueremur.

Pag. 40. v. 13. post intellectus, adde : Recte
Matthæus IX, 18: Ἀρχὴ ἐπελεύτησι, *modo defuncta*
est, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. Joh. IX,
19, 25. XIII, 38. XVI, 12.

Pag. 48. v. 5. post λέγοντες Χριστιανοί, adde :
Ceterum pro ἀρεῇ παρῆξαι; lege ex MS. Codicē
e, cujus excerpta in meas manus pervenerunt
postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ : ἀρεῇ
παρῆξεν. Sane prateriit.

Pag. 65. v. 12. post γυνὴ μέθυστος, adde : Idem
tamen XIX: πῶς γὰρ μέθυστος καὶ περιουσίους πτω-
χούσι.

Pag. 66. v. 4. post μεθύσης, adde : In his quæ
statim apud Lucianum sequuntur, ἐτέρη γ' ἐκλελογό-
τας, διπλασιάζεις, ἔφη σὺν ἐκλελογότας, nemo unquam de-
prehender Solæcismum. Locum esse corruptum
dudum vidi. sed quomodo emendandus esset
nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior
potuisset subodorari. Absque excerptis illis ve-
tusti codicis, quæ modo laudavi, adhuc in
mendo cubaret. Illa scribunt : ἐτέρη γ' ἐκλελογό-
τας, διπλασιάζεις, ἔφη σὺν ἐξεκλελογότας. Attici e-
nim respuunt ἐκλελογός. vide quæ notavi de λέ-
λοιχα p. 105.

Pag. 74. v. 19. post τοῖς ἐφεξῆς, adde : Et Cle-
mens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13 : Ναὶ
μὲν τὸ ὑπερυφαιότατον. *quod est supremum omnium.*

Pag. 105. v. 17. post σύγκληθ', adde: Improprie igitur Lucianus in Aëtione: ὁπότε δοκὸν φέροντας βαροῖντο.

Pag. 107. v. 7. post τὸν φανόν, adde: Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubonus ad Athenæum observavit.

Pag. 114. v. 9. post, *tertia persona*, adde: Male igitur Clemens Alexandrinus Pædagog. II, 1: ἐναργὲς ἐπιδείγμα ἡρετῆς σφᾶς αὐτὲς παριστάντας. Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21. σφᾶς αὐτὲς πρὸς τὸ ἄμεινον χρηματίζεν. Nos ipsos ad meliorem vitam componere.

Pag. 115. v. 10. post ἐν βοιωτίᾳ, adde: sed pro Moschopulo stat Eustathius ad Iliad. 1. p. 625: Ἰσως δὲ ὁ ξυπονήθη πρὸς Διόδοτον ὃν χρηῖ οἱ ἐσι μαντάειται. οἷον χρηῖ μοι ποιεῖται ὁ Φοῖβος.

Pag. 127. v. 5. post ἐναλλαγῶν, adde: In iis quæ sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est sic ex vetere codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειεν λέγειν. Nihil certius.

INDEX SCRIPTORVM,

qui in transcurso in his notis
emendantur.

- A** Mmonius 66.
Arrianus 66.
Cicero 43, 53.
Demosthenes 113.
Diodorus Siculus 111.
Herodianus 212.
Herodotus 68, 76.
Hesychius 87.
Isocrates 112.
Iosephus 69.
Iustinus Martyr 73.
Lucianus 43, 113, 117.
Moschopulus 126.
Plato 98, 112.
Plutarchus 110.
Scholiastæ Aristophani 57.
Suidas 57.
Thomas Magister 41, 118, 127.
Xenophon 48.

I N D E X.

Α μὴ ἀδὲ pro πνα μὴ, πνα δε respuunt Attici. 41.

Accusativos numeri multitudinis nominum in *δς* veteres scriptores Attici semper in *εας* non in *εις* formant. 109.

Adhibere. 96.

Adverbia cum præpositionibus componere vitio vertunt Attici. 97.

Ἀθλον certamen, Ἀθλον præmium Atticis. 43.

Ἀθλα ἀνααιρεῖσθαι. 43.

Αἰρεῖσθαι φέρειν. 48.

Ἀνὰ εἰς pro ἀν ἕνα solæcismus. 118.

Ἀναερεῖν proprie dicitur oraculum cum responderet consulenti. 115.

Ἀνέωγα pro ἀνέωκται improbant Attici. 108.

Ἀνὴλὰ μβανομαι pro intelligo reprehenditur ab Atticis. 100. sed exemplis defenditur. ibid.

Ἀπαρῆ. 98.

Ἀπὸ τότε, ὁπὸ πέρυσιν vitant Attici. 97.

Ἀποβάλλειν γυναῖκα. 122.

Ἀποκαθιστάνειν pro ὁποκαθιστᾶν improbum. 93.

Ἀπολείπειν ἀνδρα proprie dicitur mulier, quæ divorat: ἐκβάλλειν vero γυναῖκα vir qui repudiat uxorem. 121.

Ἀποπέμπειν γυναῖκα. ibid.

Ἀρῆ non cum futuro jungitur, sed cum præsentī. 38.

Ἀρῆ καὶ δὲ ἀρῆ καὶ ἄρῆ quomodo differant. 42.

Ἀπερῆ pro ἵαπερ vitiosum Atticis. 90.

Ἀφιστάναι dicunt Attici, non ἀφιστᾶν & ἀφιστανεῖν. 93.

Αὐ-

I N D E X.

Αὐξάνω & αὐξω pro αὐξάνομαι & αὐξομαι, seu cresco apud meliores scriptores non invenitur, sed activæ notionis est pro alere & augere. 52, 53. dissentit Thomas Magister. 55.

Βαρεῖν pro βαρύνειν repudiant Attici. 104.

Βασανίζειν Atticis est explorare, quæstioni subicere, non autem morbo vexare. 85.

Βεβαρηκώς Attici utuntur pro βεβαρημένος. 104.

Βεράδιον pro βεραδύτερον non ferunt Attici. 101.

Concivis, coæqualis, conterraneus, contribulis barbara sunt. 62.

Δεδίηται Atticis est terreo, non metuo. 72.

Διακρίνεσθαι. 79.

Διαφθείρειν contra usum Atticorum in passiva notatione vulgo ponitur. 48.

Διαχρεῖσθαι. 95.

Διεφθαρὸς male secundum Atticorum dialectum pro διεφθαρμένος. 49. alii tamen tuentur. ibid.

Διιστάνειν pro διιστάναι rejicitur ab Atticis. 93.

Δοκεῖ male cum nominativo ponitur. 81.

Εἰ μὴ dicunt Attici pro πᾶσι εἰ μὴ. 94.

Εἴληχα Atticis familiare, non λέλοσχα. 105.

Εἰς τρίτῳ ponunt Attici pro εἰς τρίτῳ ἡμέραν. 92.

Εὐβάλειν γυναῖκα proprie dicitur maritus, qui repudiat uxorem, sicut mulier ἀπολείπειν ἄνδρα quæ a viro divorrit. 124.

Εὐπαλαῖς dicunt Attici pro vulgato ἑκπαλαί. 99.

Εὐπὸς εἰ μὴ pro εἰ μὴ alienum est ab Atticis. 94.

Εὐπότε pro ἐξ ὁκείνης refugiunt Attici. 97. sicut & ἑκπαλαί, ὁκίπευσιν. ibid.

Εὐξ ὁκείνης Atticum est pro communi ἑκπότε. 97.

I N D E X.

- Ἐξορμῶ Atticis incito, impello proprie, cum vulgo pro exeo, proficiscor usurpetur. 74.
- Ἐπιδιδόναι Atticis est incrementa capere, progredi. 88.
- Ἐπιπολῆς Atticis in usu, pro quo vulgus ἐξ ὀπιπάλῃς. 75.
- Ἐχάτωται barbarum. 74.
- Ζυγομαχεῖν Atticis est cum hostibus contendere, non cum amicis, quod tamen non perpetuum. 84.
- Θάπτει pro ἄπτει ab Atticorum consuetudine abhorret. 90.
- Θαῖτον Atticum est, pro quo vulgus τάχον, & ταχύπερον. 102.
- Θέειν dicebant Attici non θείν. 47.
- Θηλάζειν dicitur mater ubera præbens infanti, male vero infans sugens, pro quo dicitur θηλάζειν ἐκ τῆς πίττης. 51. aliter sentit Suidas. 52.
- Idē sine accusativo adjecto simpliciter positum pro idē rejiciunt Attici. 100.
- Infinitivis pro imperativis poetæ utuntur & legislatores, non scriptores in prosa. 56.
- Ἰπτάσθαι pro πέπασθαι volare non probant Attici. 105.
- Καθ' εἰς vitiose ponitur pro καθ' ἓνα. 116.
- Καθ' ἓνα Atticis singuli. 117, ut & καθ' ἓνα ἕκαστον. 118.
- Καθίζω sedeo, & sedere jubeo. 129.
- Κάθισον dicitur ad stantem, quem jubemus sessum capere: καθήσον ad sedentem, quem rogamus ne surgat. 127.
- Καρῆναι Atticis de infami tonsura, κείρεσθαι de honesta. 83.

I N D E X,

- Κατὰ δὲ ἄλῃν & κατὰ δὲ ἄλῃμα ut differant. 130.
 Κείρεσθ de tonsura honesta. 83.
 Κεφαλαιώδεις Ⓞ barbarum. 74.
 Κορυφαίον Ⓞ usurpant barbari pro κερυφαῖον,
 73.
 Κόπτεσθαι dicuntur fores cum pulsantur, ψοφεῖν
 cum crepant. 133.
 Κρεῖν τι ἢ ἄλλο. 123.
 Λαγῶ & λαγῶ in accusativo vitiosum Atticis, pro
 quo hi ponunt λαγών. 45, 47.
 Λαγῶ in nominativo plurali Atticis est familiare,
 non λαγών. 48.
 Λῆμα est fortitudo, præsentia animi, λῆμμα lu-
 crum, quæ male confunduntur. 66.
 Λῆμα plerumque ponitur cum adjectivo laudis
 aut vituperii. 68.
 Λῆμμα syllogismi pars. 68. argumentum. ibid.
 Μανιθεῖσθ proprie consulere oraculum, 114. dici-
 tur etiam de oraculo respondente. 115.
 Μεδισάνειν pro μεδισάναι improbatur Atticis. 93.
 Μέθυς Ⓞ barbarum pro ἡ μέθυς Ⓞ. 64.
 Μείρεξ ἡ Atticis dicitur, non vero μείρεξ ὁ, vel
 μείρεξις Ⓞ, nisi de molli & pathico. 69.
 Μελετήσι Atticis est secundæ personæ, barbaris
 tertiæ. 90.
 Ὡς Μελετῶ futurum medium in usu apud Atticos
 magis quam activum & aoristus medius. 90.
 Μίγνυσθ Attice dicitur de viro cum muliere con-
 suescente, non vero de muliere. 82. quod ta-
 men non est perpetuum. ibid.
 Μνάσθ proprie est ambire puellam. 119. interdum
 I 5 etiam

I N D E X.

etiam usurpatur de muliere ambiente nuptias viri. *ibid.*

Μνησδέσθαι proprie dicitur desponderi fœminæ.

119. *μνησδέειν γάμον* recte etiam dicitur. 120.

Νικητήριον φέρειν. 44.

Nomina in *εως* apud Atticos veteres scriptores accusativum pluralem semper in *εως* non in *εις* formant. 109, 110.

Νῦν δὴ contra consuetudinem Atticorum cum futuro jungitur, a quibus præsentī adjungitur. 123. sed huic consuetudini nonnulli præclari scriptores refragantur. 125.

Ξυλογραφῶς scriptor libri, & scriba collegii. 129.

Ὁφελον pro *εἶδε* male cum conjunctivo ponitur.

42.

Παράσημα τῆς ψυχῆς. 67.

Πάτρια Atticis leges & consuetudines patriæ, *πατρῶα* patrimonium, hæreditas paterna. 59.

Παλιώτης barbaris dicebatur, qui Græcis *πολίτης*.

64.

Περίπαδον male pro circumstare. 78. eleganter pro fugere & vitare. *ibid.*

Περαιτέρως improbat Lucianus pro *περισσεύει*. 106. dissentit Athenæus. *ibid.*

Πέρυσσι pro *ἀπὸ πέρυσσι* dicunt Attici. 98.

Πέτεσθαι volare Atticum est. 105.

Πηνίκα Atticis est qua hora. 56. male generaliter pro quando seu quo tempore ponitur. *ibid.*

Πᾶν εἰ dixerunt Attici pro *πᾶν* εἰ μή. 93.

Προσθήκη pro incremento Attici respuunt, 87, 88. multi tamen eo vocabulo usi sunt. 89.

Προ-

INDEX.

Προέπειν pro ὑπιδιδόναι, seu progredi, incrementa capere, improbant Attici secundum quosdam magistros. 86. sed optimorum scriptorum exemplis refelluntur. 86, 88.

Προέπειν οἶνον est decolare vinum. 87.

Πρόπερυσι. 98.

Σπεδάζειν. 127.

Σποχάζομαι pro φείδομαι est inter improbata. 92.

Συμπαιρώτης rejicitur ab Atticis. 61.

Συμπολίτης, σωηλικώτης, σωθημάτης, συμφυλέτης barbará sunt. 63.

Σωήσω male pro σωῆκας αἶν. 44.

Συγκρίνεσθαι πινι cum aliquo nasci significat Atticis. 79. male pro comparari cum aliquo vel judicio experiri. 79.

Σύγκριμα. 81.

Σύγκρισις proprie concretio. 81. male pro comparatione. 81.

Σωπιάσθην proprie ordines instruere. 77. male pro jubere vulgo capitur. ibid.

Σωπιάσεσθαι ἔπ' ἔργον. 78.

Σφᾶς αὐτῆς tertiæ personæ est Atticis, barbaris primæ. 114.

Tantum quod pro ἀρῆ, modo, commodum. 40.

Τάχυν & ταχύτερ⊕ rejiciunt Attici, qui pro hoc θᾶλλον utuntur. 102. multorum tamen bonorum scriptorum exemplis illud asseritur. 103.

Τεθνήξῃ Atticis est secundæ personæ, morieris, barbaris ponitur pro τεθνήξεται, morietur. 91.

Τελεία⊕ Atticum. 73. τελείαυτά⊕ barbarum. ibid.

Τελε-

I N D E X.

Υβρίζειν πνα est contumelia aliquem afficere.
 υβρίσεις εις πνα alicujus amicos contumelia af-
 ficere. 126.

Υπαλάττειν. 127.

Υποσκηκίζειν οἶνον. 87.

Φακὴ lens. 107. item tentigo. ibid.

Φακός lentes crudæ. 107.

Φακός est vasculum, 107. pro φακὴ improbum.
 ibid.

Χεῖρ & χεῖρ. 95.

Χεῖρ. est oraculum consulere Atticis, pro quo
 vulgo χεῖρ. 95. χεῖρ tamen dicebant non
 χεῖρ. 114, 115.

Ψοφεῖν dicitur ostium cum crepat, ψοφέω cum
 pullatur. 127.

Expositio Solæcismorum & verborum Græcorum in Latina versione occurrentium.

- P** Ag. 11. v. 18. Πηνίκα ἔξεισι. *quando exhibit?*
 Ibid. v. 21. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα. *sati habeo paternorum bonorum.*
- P**. 13. v. 2. Συμπαιρώτης ἐσί μοι. *est meus civis.*
 Ibid. v. 5. Οὐδεὶνὰ ἐστὶ μεθύσης. *ille est ebrius.*
 Ibid. v. 7. Λέοντες. *leones.*
 Ibid. v. 10. Λήμμα πάρεσιν αὐτοῦ. *in eo est lucrum.*
 Ibid. v. 13. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ἡμῶς φίλος. *Accedit adolescens meus amicus.*
 Ibid. v. 16. Δεδύτομαι τὸν ἀνδρα καὶ φεύγω. *Timeo virum & fugio.*
 Ibid. v. 19. Τῶν φίλων κερυφαίότατος. *amicorum summus.*
 Ibid. v. 22. Ἐξορῶ exeo, sive erumpo.
- P**. 15. v. 1. Ἐξορῶς. *impellis.*
 Ibid. v. 1. Ἐξ ὀπιπλῆς. *superne, in superficie.*
 Ibid. v. 2. Ἐκ τῆς ὀπιπλῆς ὡς ἐκ τῆς πίπτειν. *Ex superficie ut ex dolio.*
 Ibid. v. 4. Σωεταῖξάτο μοι. *Iussit mihi.*
 Ibid. v. 5. Σωεταῖξάτο, composuit, ordinavit.
 Ibid. v. 6. Περιέστω αὐτὸν ὥστε λαθεῖν. *Circumsteti ipsum ut laterem.*
 Ibid. v. 8. Περιέστω. *circumsteteris.*
 Ibid. v. 9. Σωεκεῖνετο αὐτῷ. *comparabatur cum ipso.*
 Ibid. v. 10. Καὶ διεκρίνετο πάντως. *dijudicabatur quoque omnino.*
 Ibid. v. 13. Νῶϊ τὸ δοκεῖ. *Nobis hoc videtur.*
 v. 14. Νῶϊν. *Nobis.*

- v. 18. Μιχθεῖσα. *rem habens.*
v. 19. Ἐμίχθη αὐτῇ. *Cum illa rem habuit.*
v. 20. Καρτεῖαι. *tonderi.*
- P. 17. v. 2. Ζυγμαχεῖν. *contendere.*
v. 4. Ξυγμαχεῖς. *contendis.*
v. 6. Βασανίζεσθ. *torqueri.*
v. 8. Προκόπτει ἐν τοῖς μαθήμασι. *Proficit in disciplinis.*
v. 9. Ἐπιδιδόναι. *proficere.*
v. 10. Εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα. *An declamaturus ille est.*
v. 13. Οὐ δεῖνα. *ille.*
v. 15. Τεθυῖται. *morietur.*
v. 18. Στοχάζομαι αὐτῷ. *parco ei.*
v. 19. Φείδομαι αὐτοῦ. *parco ei.*
v. 19. & 20. Ἀφίσταν, ἀφίσταιν. *ad defectionem sollicitare.*
- P. 19. v. 2. Πάλω εἰ μὴ. *nisi.*
v. 3. Χρωσθ. *oraculum consulere.*
v. 6. Ἐκποτε. *ab eo tempore.*
v. 7. Ἐκπέρυσιν. *superiore anno.*
v. 8. Εἰς τότε. *in id tempus.*
v. 9. Ἴδε, ἰδε. *vide.*
v. 11. Ἀνὴλαμβάνομαι, συνίημι. *intelligo.*
v. 12. Οὐ ἀνὴλοιέμεθα ὅτι λέγοντι, cum dicente certaret.
- v. 13. Ἀνὴλοιέσθ. *certare.*
v. 14. Βραδύον. *tardius.*
v. 16. Τάχον. *celerius.*
v. 16. Βαρύν, & v. 18. βαρυύν. *est gravare.*
v. 19. Λέλοσχα, εἴληχα. *nactus sum.*
v. 20. Ἰπτασθ, πέτασθ. *volare.*
- P. 21. v. 1. Ἀπὸ τῆς πτήσεως. *a volatu.*

- P. 21. v. 3. Περαιτερόν. *columbum.*
 v. 5. Τὸν Φάτλον. *palumbum.*
 v. 7 & 8. Φακόν. *lentem.*
- P. 23. v. 3. Ἀνέωγξ. *aperuit, pro apertum est.*
 v. 16. Κατὰ σφᾶς αὐτῆς. *inter eos ipsos narravimus.*
 v. 21. Μανὶδοόμῳ. *vaticinantem.*
- P. 25. v. 1 & 3. Καθεῖς. *singuli.*
 v. 6. Γάμψ μνησδοόμῳ. *nuptias ambientem.*
 v. 8. Τὸν μνησδοόμῳ αὐτῶς. *sibi ipsi despondentem.*
 v. 14. Ὡς δοπιλείποι ἡ γυναῖκα. *ut repudiet uxorem.*
- P. 27. v. 7. Τὸν κέπλοντα, ἡ ψοφῶντα. *qui pulsat, qui crepare facit.*
 v. 11 & 13. Γενήσομαι. *ero.*
- P. 29. v. 11. Τὸ ἡ ὕβρεως. *contumelia.*
 v. 15. Ὑβρίζειν. *contumelia afficere.*
- P. 31. v. 8. Ταῦτα ὑπαλλάττειν. *per hypallagen istis abuti.*
 v. 10. Ἐναλλάττειν. *Abuti per enallagen.*
- P. 33. v. 4. Σπυδαίνει πρὸς πνα. *obsequiosum esse erga aliquem.*
 v. 6. πρὸς πνα, ὁ δὲ αὐτῶν. *aliquem.*
 Ibid. Κάθισεν ἐν τῇ σέδῳ. *sede, noli surgere.*
 v. 22. Ἦσαν ξεῖν ἡμεῖς ἡ καὶ αὐτοὶ δὴ οὐκ ἔδρυν.
Sede hospes, nos autem etiam alibi invenimus sellam.
- P. 35. l. 12. Ἐν συγγραφῇ αἰνῆς. *Historiarum scriptor.*

Emendanda.

P. 31. vers. 9. *At nunc sciam.* p. 32. v. 10. Καθί-
 ζειν ἢ τὸ καθίσαν. p. 47. v. 18. ἡ λαγῶ. p. 48. v. 22. IX.
 p. 50. v. 2. Ἀελεΐδης. p. 51. v. 20. *industria, interpres*
Gracii. p. 57. v. 24. Ὁ πηνίκα (*id est illa hora*). p. 59.
 v. 20. *Ea, paulo post.* Ibid. v. 26. παρεχώρησε τοῖς οἰ-
 κείοις. p. 61. v. 27. ἀλλήλῃς. p. 65. v. 2. Γραῦν με-
 θύσω. Ibid. v. 4. Μέθυς. Ibid. v. 5. δοκίμων. p. 76.
 v. 13. ἐαυτῇ. p. 79. v. 12. *Andream.* p. 82. v. 7. νῶϊ.
 p. 83. v. 16. πόλιν. p. 86. v. 13. παρὰ πέν. p. 87.
 v. 14. *eruditorum cum dolore.* p. 92. v. 25. legitur
 σοχάζομαι φείδομαι. p. 96. v. 16. *vocassent.* p. 103.
 v. 17. Ὀπιτηδείων. p. 121. v. 10. *uxor cum a viro di-*
vorit.

